

**1 Mayıs'ta
Alanlarda**

AKP'nin

**“AÇLIĞIN VE ADALETSİZLİĞİN
İKTİDARI” Olduğunu**

Haykıralım!

**“1 Mayıs
Komiteleri”yle
her alanda 1
Mayıs'a katılımı
örgütleyelim!**

**Ekmek ve
Adalet**

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

ISSN: 1304 687X 103

**Ekmek ve
Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 107 / Tarih: 18 Nisan 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

**F Tiplerine karşı
direnişte
110 Şehit...
Şehitlerimizin
yolundayız...**

Kızıldere'den Ölüm Oruçlarına

**Umudun
Yürüyüşünü Kimse
Durduramayacak!**

1 Mayıs 2004'e hazırlanalım!

Emeğin Kavgası "emek"le büyür...

İşçisiyle, köylüsüyle emekçilerin kapitalizme karşı kavgası içinde varolmuştur 1 Mayıs. Daha ortaya çıkarken emekçilerin kanı dökülmüştür. Ülkemizde 1 Mayıs'ın meşruluğunu oligarşiye kabul ettirmek için büyük bedeller ödenmiştir. Bunun içindir ki, 1 Mayıs sadece bir "gösteri" olarak, sadece bir "kutlama" olarak ele alınamaz. 1 Mayıs'ın ne olup olmadığı tarihsel olarak tanımlanmıştır; "birlik mücadelesine" günden 1 Mayıs.

1 Mayıs, kapitalizmin sömürsüne ve zulmüne karşı halkların direnişinin simgeleştiği bir gündür. Emekçiler ve tüm yoksul halk, haklı ve meşru taleplerini binler, onbinler, yüzbinler halinde birlikte haykırarak için çıkarlar o gün alanlara. Halkın gücünü görürler ve gösterirler.

1 Mayıs'ı örgütlemek, kavgayı örgütlemektir. Halkın mücadelesini örgütlemektir. Emperyalizmin ve oligarşinin karşısında halkın cephesini örmektir.

1 Mayıs'ın kızıl bayraklarının estirdiği rüzgar, devrimin rüzgarıdır. Bu rüzgar, burjuvazinin demagoji bombardımanıyla bunalttığı kitleleri aydınlatacak rüzgardır. Bu yüzden 1 Mayıs alanları, "elveda proletarya" diyenlere, "sosyalizm öldü" çığlıkları atanlara cevabımızdır. 1 Mayıs, emperyalizmin ve oligarşinin karşısında bir saf tutuştur. Emperyalizm hakları saflaştırmada, halkın cephesinin ete kemiğe büründüğü yerlerden biridir 1 Mayıs alanları.

1 Mayıs, devrimci işçilerin, devrimci memurların, devrimci köylülerin, devrimci gençlerin, devrimci aydınların omuzundadır!

1 Mayıs bir "gösteri" değil, sınıflar mücadelesinin bir parçasıysa, bu mücadeleyi hakkıyla vermeliyiz. Bilinçle, hırsla, planla, iktidar iddiasıyla, cüretle örgütlemeliyiz 1 Mayıs'ı.

Bu görev, herkesten önce sizindir. Devrimci örgütleyseniz. Devrimci harekete geçerseniz.

Sadece kendinizi, yakın çevrenizi 1 Mayıs alanlarına götürmekle görevinizi yapmış olmazsınız. Örgütlemeliyiz. Üç-beş kişiyi değil, bulunduğumuz yerlerden kitlelerin akışını örgütlemek iddiasıyla yola çıkmalıyız.

Bildiriler, kuşlamalar, yerel gazete ve radyolar, her imkan kullanılmalıdır. Duvarlarda, esnafların camılarında, 1 Mayıs çağrılarımız olmalıdır. Her semt, mahalle, işyeri, kendine özgü sloganlarla donatılarak afişleriyle, dövizleriyle 1 Mayıs davetini yaygınlaştırmalıdır.

Semtte, köyde, ilçede bir bildiri dağıtıp, fabrikanın, işyerinin yemekhanesinde bir konuşma yapıp 1 Mayıs çağrısını yaptığını düşünen kendini aldatır. Bunlar da yapılmalı, ama bu çağrılar, bire bir konuşmalarla, organizasyonla tamamlanmalıdır.

Yalnız çağırarak yetinmemeli, ev kadınlarını, liseli gençleri, işsizleri, işçileri aynı zamanda çağrıyı daha geniş kesimlere ulaştırmak için seferber etmeliyiz.

Çalışma yaptığımız semtte, şe-

hirde, ayak basmadığımız yerler varsa eğer, bu bizim eksikliğimizi gösterir. Bu eksikliğimizin olduğu ise bir gerçektir. Bilinen ilişkiler, bilinen yerler elbette bizimidir; ama ister 1 Mayıs açısından ele alalım, ister bir bütün olarak devrimci çabışma ve iktidar iddiası açısından, varolanla sınırlı kalmak, geri-lemektir. Sınıflar mücadelesinde boşluk yoktur; devrimcilerin boş-laka vardır. Tarihatar gider, düzen partileri gider, faşistler gider, maf-ya gider...

1 Mayıs çalışmasını da bu bakış açısıyla yapmalıyız. Mevcut ilişkileri olabilecek en kitlesel tarzda 1 Mayıs alanlarına taşımayı organize ederken, farklı yerlere, ilişkilere, kişilere, kesimlere de cesaretle, kendimize güvenli gitmeliyiz.

İşçiler, köylüler, memurlar, gelecekondulular, ev kadınları, işsizler, esnaflar, gençler!

1 Mayıs sizin gününüzdür. Bu yüzden gerçekte size "davet" gerekmez. Örgütleyecek birilerini beklemeyelim: kendimiz örgütle-yelim: mahallemizin, fabrikamızın, işyerimizin, okulumuzun 1 Mayıs'a katılımını kendi inisiyatifimizle organize edelim. Çağrı bekleyen değil, çağrıyı yayan olalım.

1 Mayıs, 70 milyonun, açlığın ve adaletsizliğin iktidarı AKP'ye, dünya halklarına kan ve gözyaşı getiren Amerika'ya dünya halklarının gücünü ve öfkesini gösteren bir gün olsun!

Büyük Direniş Şehidi Ümit Günger: Bu duvarlar yıkılacak elbet

Sevgili Hülya abla

Gülsüman anam ve Canan'ımızdan sonra bugün bir kez daha sarsıldı yüreklerimiz.

Kinimize kin, öfkemize öfke kattı Şenay ablamız da. Bir o kadar da gururlandık. Onurlandık sizlerle. İçerisi dışarıyla tek bir yürek yürüyoruz düşmanın üzerine üzerine. Sanki yarıya tutuşmuş yoldaşlarımız, boranlarımız. Yaşamak için ölümüne sürdürülen bir yarış...

Bugün üç fidanımızı uğurladık ölümsüzlüğe. Gündüz, Si-bel ve Şenay ablamızın haberleri geldi dalga dalga yayılan sloganlarla. Akşam onlar için yakılan gökyüzünün karanlık-larında, karanlıklar bir kez daha alevlendi Hatice ile. Böyle güzellik görmüş mü hiç? Destansı direnişimizde bugünün ayrı bir yeri var. Üç Anadolu kadını, üç yigit insan, üç kah-raman... Ekmeği paylaşır gibi, ölümü paylaştılar...

Ah İdilimiz ah. Şimdi nasıl da mutlu olmuştur, Mitralyözümü. Anadolu topraklarında, hatta dünyada bir ilke imza atarken nasıl da huzurluydu. "Gözün arkada kalmasın" di-yen yoldaşlarının kendisini yalnız bırakmayacaklarını bilme-nin huzuruydu bu. O gün verilen sözleri birer birer yerine ge-tiriyor kadın kahramanlarımız, can yoldaşlarımız... Şimdi yeni mitralyözerimiz dövüyor düşman kalelerini.

Ölümü düşün eyleyen böylesi mitralyözerimiz oldukça bu duvarlar bu hücreler bir bir yıkılacak elbet. Bunu dost düşman herkes görecektir.

Şehitlerimizin önünde saygıyla eğiliyorum.

Merhaba Zehra

Öncelikle seni, analarımızı ve tüm alın bantlarımızı sıkı kucaklayarak başlamak istiyorum.

Biliyorsun Bayrampaşa hastanesinde Mehmet ile birlik-teydik. Bir ara Mehmet senin de ziyarete geleceğini söyle-yince, bir umut belki son bir kez de olsa ziyarete görüşebi-liriz diye sabırsızlıkla beklemiştim, ancak kısa bir süre sonra taburcu olup Edirne'ye sevk edilmişim. Şimdi de buradayım (Tekirdağ).

Sevgili Zehra, son bir kez değişime bakma. Yine görüşe-ceğiz elbette. İçeride mi olur, dışarıda mı olur bilemeyiz ama, dünya küçük. Bizim yüreklerimizse büyük ve dünyanın bü-tün güzelliklerini taşıyoruz. Görüşemezsek bile o büyük gün-de bir arada olacağız.

Sevgili Zehra. Her gün, her saat şehit haberleriyle sarsılı-yor yüreklerimiz. En değerli karan-fillerimizi uğurlu-yoruz ölümsüzlü-ğe. Yüreklerde ya-şanan fırtınaları kelimelerle anla-tılabilmek zor. Hem kelimeler yetersiz kalıyor. Ama birbi-rimizi anlarınız biz değil mi?

Büyük ailemizin yeni bir yıl dönü-münü böylelene destansı bir dire-nişle karşılaşmanın gururunu taşıyo-ruz. Tarihimizin o ak sayfalarına yeni "ilk"ler kaydediyor boranlarımız.

Gülsüman abla-mız dışarıdan ev-latları için ölü-m-süzlük serbetini ilk içenimiz oldu.

Bir bilseniz na-sıl onurlandık. Böyle analarımız, böyle kardeşlerimiz olduktan sonra değil bir ömür, binlerce ömür feda olsun. Böylesi ölümü güzelleyenlerin kardeş ol-mak ne güzel.

Coşku, sevinç, hüznün, burukluk, öfke, kin... Evet tüm duyguları bir arada yaşıyoruz. Ama tüm bunların hepsi bize özgü, bize has.

(Ölüm orucu direnişinin son şehidi Ümit GÜNGER'in Ar-mutlu direnişi sürdüğü günlerde yazdığım mektuplardan...)

Dinleyin Dostlar

Bir destan yazılıyor

Anlatılabilmek için

Çaresiz kalyor kelimeler.

Öyle bir destan ki;

Tanıklık etmek,

nasip olmaz herkese

Bakin görün dinleyin

Hem de tüm benliğinizle

Ama,

Sakin konuşmayın

Susun!

Tutun nefeslerinizi

Şimdi boranlar haykırıyor

Ve daha da haykırarak

Zafer! Zafer! Zafer!...

İyi dinleyin dostlar İyi dinleyin

ÜMİT GÜNGER

ÇAĞ I
DUYU RU

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

Aklıya ve adaletsizliğe karşı ekmek ve adalet isteyenlerin cephesidir.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

Emperyalizme karşı bağımsızlığı, faşizme karşı demokrasiyi, kapita-lizme karşı sosyalizmi savunulan-rın cephesidir.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

Amerikan imparatorluğuna ve Amerikancı AKP'ye karşı mücadele edenlerin cephesidir.

1 Mayıs'ta Haklar ve Özgürlükler Cephesi Kortejinde Birleşelim!

Ekmeğ Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Bürolarımız

Yapıverenler: 507-A 50825 Köln
Tel: 0049 221 280 87 74 0049 221 280 87 75
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Ham arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 25
Ankara: GEM Bulvarı Onur İş Ham Kat: 6 Daire: 151 Kızılay Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatürk Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18
Bursa: Başak Cad. Güç İş Ham Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 89 97

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA Tel-faks: 0 466 351 42 08
İzmir: Milli-i Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköylü İş Merkezi Konak/Kizir Tel-faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hüseyin Caddesi Gökkuş Kenan Sayay İş Ham Kat: 7 No:79 Tel-faks: 0 262 331 66 51
Malatya: Dabakhanne Mah. Bakırlar Çarşısı Sarıbeyoğlu İş Ham Kat:1 No:43 Tel: 0422 323 24 77
Mardin: Bahçe Mah. 4604 Sk. Tüccarlar Apt. Kat: 1/6 Tel-faks: 0 422 323 24 77
Mersin: Talmihane Cad. Bozuluca İş Ham Kat: 3/42 Tel-faks: 0 362 435 25 90
Trabzon: Kemerkeş Mah. Kunturcular Cad. Dedeoğlu sokak Pushtur İş Ham Zemin Kat No:4 Tel-faks: 0462 321 14 80

- 3... *Değişmeyen politika: imha "operasyon" 34 yıldır sürüyor*
- 5... *Neden yalan söylediklerini halka açıklayamazlar*
- 11... *Gençlik gelecektir dergisi çalışanları operasyon terörünü anlatıyor*
- 12... *DHKC enformasyon bürosu sözcüsü Musa Aşoğlu Avrupa'daki Operasyonlar Türkiye Faşizmine Destektir*
- 14... *AKP açlığın ve adaletsizliğin iktidarındır*
- 16... *1 Mayıs Taksim'de kutlanmalıdır*
- 17... *Hücrelerden*
- 18... *Alanları Kavgayla Kazandık*
- 20... *Bir asalağın ölümü*
- 23... *30 Mart 1972'den günümüze bir destan*
- 26... *Irak direnişi dünya halklarının gücünün kanıtıdır*
- 30 *Onurlu insanların şehri Felluce*
- 32... *Bu ülke böyle yönetiliyor*
- 35... *Fehriye Erdal ile görüştük*
- 37... *Kızıldere'den ölüm oruçlarına umudu büyütüyoruz*
- 38... *AKP'nin hukuksuzluğuna karşı onurlu bir mevzi: Abdi İpekçi*
- 40... *TÜPRAŞ'ı satanlar vatan haini*
- 42... *Devrimin reformizme, revizyonizme karşı 34 yıllık mücadelesi*
- 45... *ABD ordusuna yazılın, tüm dünya demokratikleşsin*
- 46... *Aynı Safta*
- 48... *Kahramanlar ölmez*
- 49... *Almanya'da ABD protestosu*
- 50... *Politik gençliği cezalandıran rektör...*

Değişmeyen politika: İMHA "Operasyon" 34 yıldır sürüyor

İki hafta boyunca gazetelerin birinci sayfalarında "DHKP-C operasyonu" haberleri okudu herkes. Televizyonlar "son dakika" spotlarıyla verdiler hukuksuzluğu. Hala da "devam ettiğini" yazıp söylüyorlar. Evet doğru; "devam ediyor"! Çünkü bitmez tükenmez bir "operasyon"dur bu. Türkiye tarihinin 1970'lerden bu yanaki seyrine bakanlar, devrimcilerle karşı imha ve tasfiye politikasının kesintisiz sürdürüldüğünü görürler. Cuntalarda da, seçimle gelen "sivil" iktidarlar döneminde de, bu politika hiç değişmemiştir. Faşizmin sürekliliği için bir kriter görmek isteyenler bu imha siyasetine bakabilirler.

"Operasyon" 34 yıldır sürüyor! 30 Mart'tan sonra "operasyon"a, halkın mücadelesini bitirmek için oligarşi tüm yöntemleri kullanmış ve kullanmaya devam etmektedir. Devrim ve sosyalizmi bu ülkeden silmek için amaçları. İsimlerini bile bilmedikleri insanları infaz ettiler. Yüzlerce insan "kaybedildi"! Yüzbinleri işkencelerden geçirdiler. Komplolarla, provokasyonlarla, askeri mahkemelerin veya DGM'lerin hukuk cellatlığıyla binlerce devrimci hapislerde çürütüldü. Düzenin tüm kurumları, partileri, ve soldaki uzantıları, devrimi ve sosyalizmi yoketmek için açık veya gizli işbirliği içinde oldular. Türkiye devrimci hareketi tüm bunlardan çıkarak ayakta kalmayı ve iddiasını sürdürebilmeyi başaramamış bir harekettir...

Böyle bir ülkede devrimcilik, ölümüne, feda ruhuyla sürdürülebilirdi ancak. Bunu göze alanlar devrimci kalmayı başardılar. Göze alamayanlar ise, bir bir yığılıpşarak, dönekleşerek, reformizmin, düzenin bataklığına savruldu. Ne bilinçte, ne yürekte böyle bir mücadeleye hazırlanmışlardı kendilerini. Çünkü bu ülkedeki faşizmi görmek istememiş, "demokrasicilik" oyunuyla aldatmışlardı kendilerini. Kendini "demokrasi var" diyerek aldatanlar, faşizmin zulmü kapılarına dayandığında, şaşkınlık, hayal kırıklığı içinde çoğunlukla boyun eğdiler. Türkiye solunda, faşizmin zulmünün en boyutlu olduğu 1980'li, 90'lı yıllarda legalizmin, yasalıcılığın revaçta hale gelmesinin açıklaması da budur. Sınıflar mücadelesi tarihi, burjuva demokrasisi ağır bastıkça, devrimcilerin yasal, demokratik yollara daha ağırlıklı olarak başvurduğunu, faşizm ağır bastıkça, illegalitenin, silahlı direnişlerin öne çıktığını gösterir. Ama ülkemizde tersi olmuştur. 12 Eylül cuntasının anayasasıyla açık faşizmin kurumsallaştırıldığı bir dönemde, legalizm kulvarının yolları çoğalmıştır. Türkiye'de devrimcilik yapmanın asgari gereklerini göze alamamışlardır. Oligarşinin imha politikasının hedefi olmaktan çıkmak için, inançlarından, ideallerinden vazgeçmişlerdir. 34 yıldır ateş altında yürüyerek savunuyoruz bu idealleri.

Ateş altında yürüyoruz, çünkü faşizm hukuksuzluk demektir, faşizm terör demektir. Faşizm katletmeyi yasalaştırır. İmha siyasetini sürdürmek için yasaları yetmediği yerde, kendi yasalarını bile çiğner. Susurlukları organize eder. "Rutin dışına" çıkar. Mezarlar, devrimcilerin cesetleriyle, hapishaneler devrimcilerle doldurulur. Hak, adalet, özgürlük isteyenler, okulundan, işinden atılır, mimlenir, fişlenir. Faşizme karşı demokrasiyi savunmak bunları göze almaktır. İşte bu yüzden faşizmin hüküm sürdüğü bizim gibi ülkelerde en tutarlı demokratlar da, devrimciler olagelmıştır. Haklar ve özgürlükler mücadelesi, devrimcilerin önderliğinde sürdürülmüştür. Kazanılan **demokratik** mevziler de

devrimcilerin ödediği bedellerle kazanılmıştır. Son “operasyon” da, demokratik mücadele alanındaki bu devrimci varoluşa karşıdır.

34 yıldır sürdürdükleri imha operasyonuna rağmen başaramamışlardır. Sadece Türkiye basını gözden geçirmek bile bunu göstermeye yeter. Bakın, 1970’den bu yana “Operasyon, şu kadar militan ölü, şu kadar sağ ele geçirildi”, “falan devrimci örgüte darbe”, “örgütün beyni dağıtıldı”, “kökü kazındı” haberleriyle doludur. Ama 34 yıldır hala bu operasyonları yapmak zorunda kaldıklarına göre, 34 yıldır tekrar tekrar aynı başlıkları atmak zorunda kaldıklarını göre, aslında hiç bir şeyi yokedememişlerdir. Bitti dedikleri halde bitmiyor bu hareket. Kökü kazındı dediklerinin kökleri Anadolu’nun derinliklerinde yeniden sürgün veriyor. Kızıldere, bir devrim hareketi için eşine az rastlanır saflıkta bir mayadır. Bu maya tutmuştur bu topraklarda. Hiç bir şart altında bu çizginin bulandırılmasına izin vermedik. Faşizmle, burjuvaziyle, reformizmle aramıza kalın çizgiler çektik. Bu çizgileri kimileri sekterlik, kimileri dogmatiklik, kimileri dinazorluk olarak gördü. Ama bu imha operasyonları karşısında bugün sadece bu kalın çizgilerin sahipleri yerinde duruyor. Ötekiler yoklar, ötekileri arayan onları düzen içinde bulabilir ancak.

Çizgilerimiz kalın olduğu için, “ya ölüm, ya teslimiyet” denilerek uzlaşmaların, inkarın dayatıldığı yerlerde, ölümü tercih etmekte tereddüt etmedik. Oligarşinin imha saldırılarının boyutlandığı yerde, gerektiğinde bedenlerimizle, cesetlerimizle barikat ördük. Bunun karşısında da “ölümü kutsadığımız”dan “kadroları harcadığımız”a kadar çok şey söylendi. Kalın çizgilerimizi sekterlik olarak

Biz umudun ve alternatifin varolduğunu göstermenin kavgasını veriyoruz. Ümut ve alternatif olma iddiası, büyük bir iddiadır. Bu iddia büyük bir sorumluluk ister, iddiayı savunmak cüret ve fedakarlık gerektirir. Kızıldere’den ölüm oruçlarına uzanan 34 yıl, cüretimizin ve fedakarlığımızın kanıtıdır.

adlandıranlar ne kadar haklı çıktıysa, onlar da o kadar haklı çakıcaklardı! Sınıflar mücadelesinin belli anlarında ölmesini bilmeyenler, çizgilerini, ideallerini, düşüncelerini yaşatmasını da beceremediler. Sefil yaşamlarını ve statükolarını mazur göstermek için inkarcılığı, tasfiyeciliği seçtiler.

Yüzlerce “imha operasyonu”ndan alını açık başı dik çıkmış, 34 yıldır kesintisiz sürdürülen bir mücadelenin kü-

çükü büyüklü yenilgilerinin ve zaferlerinin tecrübesiyle donanmış devrimci hareket, Türkiye halkları için gözle görülür, elle tutulur bir umdu yaratmaya, düzenin alternatifini maddi bir olguya dönüştürmeye çalışıyor. Umudun ve alternatifin yaratılmaya çalışıldığı yerdeyse, emperyalizm-oligarşi blokunun imha operasyonları vardır. **Umutsuzluk**, nasıl ki halkların en büyük düşmanlarından biriye, umutsuzlaşmış yığınlar da, emperyalizm ve oligarşi için o kadar iyi bir şeydir. 70 milyonu, mevcut dünya düzeninin, ülkemizdeki düzenin alternatifinin olmadığına inandırmaya çalışıyorlar. İşte böyle bir anda, aman devrimden, sosyalizmden, silahlı mücadeleden söz etmeyelim deyip, tüm siyasetlerini düzen içi taleplerle sınırlayanlar, zımnen emperyalizmin-oligarşinin bu isteğine hizmet ediyorlar.

Biz umudun ve alternatifin varolduğunu göstermenin kavgasını veriyoruz. Ümut ve alternatif olma iddiası, büyük bir iddiadır. Bu iddia büyük bir sorumluluk ister, iddiayı savunmak cüret ve fedakarlık gerektirir. Kızıldere’den ölüm oruçlarına uzanan 34 yıl, cüretimizin ve fedakarlığımızın kanıtıdır. Başımıza gökten bombalar da yağdırsalar, Marksist-Leninistiz. Hedefimiz devrim ve sosyalizmdir. Bu hedefe ulaşmakta iddialıyız. Binlerce operasyona, binlerce operasyon daha da ekleseler, bu iddiadan vazgeçmeyeceğiz. Büyük bedeller pahasına canlı tuttuğumuz umut, büyük bedellerle yarattığımız alternatif, bugün onbinlerin umudu ve alternatifiyse, yarın yüzbinlerin, milyonların umudu ve alternatifi olacaktır. 34 yıllık büyük direnişin ve bitmek tükenmek bilmez imha operasyonlarına rağmen ayakta kalmanın esprisi işte budur: Açlığın derinleştiği, adaletsizliğin ve zulmün büyüdüğü yerde, kitlelere umudun ve alternatifi eli olarak uzatacağımız bir devrimci hareketimiz var.

Bu eli kırmak, mümkünse koparmak istiyorlar. Yine başaramayacaklar. Ellerimiz bir ormandır çünkü. O ormanın üstünde kızıl bayraklar dalgalanacak iki hafta sonra 1 Mayıs alanlarında. Bir kez daha göstereceğiz umudun yokedilemeyeceğini. Bir kez daha göstereceğiz; bu bayrak bağımsızlıktan, demokrasiden ve sosyalizmden yana olan herkesin altında toplanacağı tek bayraktır. Devrim yürüyüşü bu bayrak altında sürüyor kesintisiz. Emperyalizmin ve oligarşinin sürekli imha operasyonlarına rağmen yere düşmeyen bu bayraktır. Türkiye halklarının devrim yürüyüşü bu bayrak altında zafere ulaşacak.

“Operasyon”un karar vericileri ve uygulayıcıları susuyor

Neden Yalan Söylediklerini Halka Açıklayamazlar

1 Nisan 2004 tarihi, AKP iktidarının ve Avrupa emperyalizminin hukuksuzlukta, hak ve özgürlük düşmanlığında, muhaliflerine “terör” diyerek terör estirmede koordineli bir şekilde nasıl hareket ettiklerinin tarihi olarak yazılmıştır. Biri hukuksuz bir operasyon yapıyor, ötekisi “terör operasyonu” havası yaratılması için yardım yataklık yapıyor. Bu ittifakın sonucu, İstanbul’da Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, TAYAD, Halkın Hukuk Bürosu, İdil Kültür Merkezi, Anadolu’nun Sesi Radyosu, Gençlik Gelecektir Dergisi, İstanbul Gençlik Derneği ve Ekmek ve Adalet Dergisi kapıları balyozlarla kırılarak basılıyor, bu kurumlar dahil Türkiye’nin bir çok yerinden onlarca insan bir anda “örgüt üyesi” ilan edilip gözaltına alınıyor ve tutuklanıyor.

Oligarşinin komplolarla, düzmece ifadelerle demokratik mücadele veren devrimcileri tutukladığı binlerce örnek yaşanmıştır. Ancak ilk kez bu kadar kitlesel ve birçok ülkenin içinde yer aldığı bir komplo, bir hukuksuzluk sergilendi.

“Operasyon”un karar vericileri, uygulayıcıları susuyor. Yasal kurumları neden bastıklarını, bu kurumlarda faaliyet yürüten insanları neden tutukladıklarını açıklayamıyorlar. Avrupa desteğiyle yarattıkları “terör operasyonu” yalanına yeni gözaltılar ve tutuklamalarla devam ediyorlar. Sokaklardan, dernek binalarının önünden insanlar yaka-paça gözaltına alınmaya, tutuklanmaya devam ediyor. Başka zamanlarda “Mc Carthicism yapılmışın” sözde demokratlar ve hukukçular ise bu terörü sadece izlemekle yetiniyorlar.

Tayad, Temel Haklar çalışanları başta olmak üzere, tüm ülkede terör estiriliyor. İlk günden itibaren söylenen yalanlar konusunda ise ne AKP’den, ne Emniyet Müdürlüğü’nden, ne İçişleri Bakanı’ndan “tık” yok.

Halka neden yalan söylediklerini açıklayamazlar. Demokratik kurumları nasıl “hücrevi”, bu kurumlarda çalışanları bir günde nasıl “terörist”

ilan ettiklerini izah edemezler. Hukuksuzlukta düzenin tüm kurumlarını nasıl kullandıklarını, bu hukuksuzluğa Avrupa’yı ortak etmek için hangi tavizleri verdiklerini, hangi değerimizi sattıklarını ise hiç açıklamazlar.

Hukuksuzluğa ortak olan Avrupa da susuyor. Bu operasyonu, hangi hukuka, hangi demokrasiye sığdıracaklar acaba?

Yalanları ve cevapsız soruları hatırlayalım:

1- “İki canlı bomba yakalandı, biri Eyüp Beyaz” denildi. Nerede bu canlı bombalar?

2- İzmir’de Sebahattin Filazoğlu ve Ozan Anar’ın tutuklanmasına, kendini yakan Yusuf Poyraz’ı azmettirme gerekçesi gösterildi. Yalan olduğu belgelendi.

3- Bastıkları yerlerin dergi, dernek, kültür merkezi gibi yasal kurumlar olduğunu dahi açıklayamadılar “adres” gibi tanımlar yaptılar.

4- Şadi Özpolat Temel Haklar’dan gözaltına alındığı halde, neden bilinçli bir şekilde dergimizden gözaltına alındığı söylendi? Basına yaptırılan dergimizi “Hücrevi” gibi gösteren haberlerin bununla ilgisi neydi?

5- “Yurtdışından alınan şifreli eylem talimatları” nedir? Yasal kurumlar hangi eylemleri yapıyor, o eylemleri yapan kurumlar, bu talimatlar doğrultusunda ne yapmışlardır?

6- Aramalarda mekan sahibinin bulundurulmaması, avukat bürosunun aranması için gereken yasal prosedüre uyulmaması vb. daha onlarca hukuksuzluk için Adalet Bakanlığı’nın bir soruşturması, açıklaması var mıdır?

7- Daha ilk anda, hiçbir yargılama, mahkeme kararı yokken “Avrupa’da 23, Türkiye’de 40 örgüt üyesi yakalandı” açıklaması yaparak “yargısız infaz” yapan Emniyet Genel Müdürlüğü sözcüsü hangi yasalara göre hareket etmiştir?

“Uluslararası Terör Operasyonu” Yalanından “Diskette Adın Çıkış” Bahanesine

Baskınların ardından süren gözaltı teröründe bu kez “diskette adın çıktı” yalanı eklendi. Yasadışı gözaltıların bahanesi olarak kullanılan bu yalanı bir anda doğru kabul etsek bile, hukuksuzluğu ortadan kaldırmıyor, artırıyor. Zira, çeşitli davalardan bilinmektedir ki, Tübitak, Adli Tıp gibi bilimsel kurumlarının raporları disketlerin delil olamayacağını belirtmektedir. Zira o disketlere kimin ne yazacağı, ekleme-çıkarma yapacağı meçhuldür. Komploculuğu ile meşhur polisin elinde ne hale geleceği ise hiç de meçhul değildir. Bu komploların tümünü boşa çıkaracak ve hak ve özgürlükler mücadelesinde geri adım atmayacağız.

Gözaltı Terörü ve Tepkiler Sürüyor KOMPLOLAR BOŞA ÇIKARILACAK

Gözaltı ve tutuklama terörü sürüyor. Yasal kurumların basılıp, Türkiye genelinde onlarca insanın tutuklanması sonucunda, İstanbul Küçükarmutlu'dan Nejla Can ve Fadik Adıyaman; Marmara TAYAD Yönetim Kurulu Başkanı Orhan Eski; Samsun Temel Haklar'ın basılması sonucu gözaltına alınanlardan Hüseyin Aktaş, Mehmet Başbağ, Ekrem Alkan ve dergimizin Trabzon muhabiri Serkan Doğan 8 nisan günü çıkarıldıkları mahkemede tutuklandılar. Kocaeli Temel Haklar Saymanı Süleyman Kaman tutuklanırken gözaltına alınanlara ajanlık teklifi, işkence yaparak yol kenarlarına bırakma, ev baskınları yaşandı. Polis önüne serilen yasadışılık ortamını kullanarak, yasal dernekleri telefonla arayıp "basarız ha" tehditleri savuracak kadar pervasızlaştı. 13 Nisan günü İstanbul'da Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin önünden dernek üyeleri Sema Kurt, Yeliz Kılıç ve Kenan Tandoğan gözaltına alındılar.

Samsun'da da 5 Nisanda Temel Haklar'dan çıkan 4 kişi hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına

alındı. Ardından Temel Haklar basılarak talan edildi ve 3 kişi de buradan alındı. Ertesi gün okullarda, işyerlerinde, ev baskınlarında terör sürdü. 6 nisan günü dergimizin Samsun Bürosu basıldı. Gözaltına alınanlar işkencelerden geçirildikten sonra 9 Nisan günü mahkemeye çıkarıldılar. 11 kişiden Erim Alkan, Serkan Doğan, Hüseyin Aktaş ve Mehmet Başbağ tutuklandı. Mahkemeyi izlemeye gelen 4 kişi de bu terörden nasibini aldı. 'Örgüt propaganda'sı yaptıkları' gerekçesiyle savcılık tarafından ifadeleri alınıp serbest bırakıldılar.

"DHKP-C Operasyonu" adı altında sürdürülen polis teröründe bütün yasalar, kanunlar askıya alınmış durumda, sadece polis kanunları geçerli. O polis kanunlarına göre hak ve özgürlük mücadelesi veren, hakkını arayan herkes suçlu, herkes teroristtir. Bu, onbinlerce örnekle, meydanlarda inip kalkan coplarla, kentlerimizin üzerini kaplayan gaz bombaları ile sabittir.

DGM hukuku, polis hukukudur. Mesela o DGM'lerde Susur-

lukçular aklanır, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele edenler cezalandırılır. O DGM'lere şu bu çete elemanı olmaktan eskaza çıkarılan polisler yeniden halkın arasına salınır, TAYAD'lılar, Temel Haklar üyeleri, gerçekleri yazan sosyalist basın emekçileri tutuklanır.

İşte İstanbul'da yaşanan bir örnek.

'Delibaş Çetesi'nin elemanı 5 polis Çıkar amaçlı çete oluşturmak suçlaması ile DGM'ye çıkarıldı. İki kişi savcılıktan bırakıldı, üçü tutuklanması istemiyle mahkemeye sevk edildi. Onlar da mahkeme tarafından bırakıldı. Peki suçları neydi? Haraç, uyuşturucu, kapkaç...

Bu olay ile "operasyon" terörü sonucu tutuklanan devrimci, demokrat insanlar Türkiye'de hukuksuz bir şekilde anlatan "eş zamanlı" örneklerdir. Siz bu çeteci polislerin yerine Susurlukçuları, hortumcuları, işkencecileri, infazcılarını, halkı kurşun yağmuruna tutan katliamcılarını, faşist mafya elemanlarını, Haluk Kırıcıları koyun, aynı sonuçla karşılaşırsınız.

Haklar ve Özgürlükler Mücadelesi Teslim Alınmaz

'Operasyon' terörüne karşı demokratik kitle örgütlerinin, hak ve özgürlük savunucularının tepkileri çeşitli eylem ve açıklamalarla sürüyor.

Trabzon: Haklar ve Özgürlükler Cephesi

10 Nisan günü Özgür Gençlik okurlarının da destek verdiği bir eylemle tutuklamaları protesto etti. Trabzon Meydanı'nda yapılan eylemde baskınlar ve tutuklamalar hakkında basına bilgi verilirken, saldırının haklar ve özgürlükler mücadelesine yönelik olduğu belirtildi. "Komplolar sonucu gelişen baskınları, gözaltıları, tutuklamaları kınıyor. Hak ve özgürlüklerden yana olan herkesi sesimize ses

katmaya çağırıyoruz" sözleriyle biten açıklamada "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganları atıldı.

Mersin: 1 Nisan terörü öncesinde de öğrenci gençlikten ve TAYAD'lılardan tutuklananların olduğu Mersin'de, Gençlik Derneği, Taş Bina önünde "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "insanlık onuru işkenceyi yenecek", "tutuklananlar serbest bırakılsın" dövizleri açarak tutuklamaları protesto etti. Temel Haklar, YDG ve ESP'nin de katıldığı eylemde, tutuklananlardan Levent Eker'in tek kişilik hücrede tutulduğu belirtildi.

Kocaeli: Temel Haklar üyeleri, DKÖ'lere yönelik artan baskılar gözaltılar ve tutuklamalar sebebiyle 9 Nisan günü savcılığa suç duyurusunda bulundu. Adliye önünde basın açıklaması yapan

Temel Haklar, "Kocaeli Temel Haklar sin-dirilmeye çalışılıyor hem de diğer DKÖ'le-re gözdağı veriliyor" dedi. Eyleme çeşitli DKÖ'ler de destek verdi.

Kocaeli Gençlik Derneği'nin suç duyuru-sunun ardından yapmak istediği basın açıklamasını ise polis engelledi. Adliye binasından uzak bir noktada yapılan açıklamada konuşan Ekin Güneş Saygılı, Kocaeli'de yaşanan gözaltı ve baskınları anlattı. Gençlik Derneğinin faaliyetlerinin yasal olmasına rağmen engellenmesi için her türlü yasadışılığın kullanıldığını belirten Saygılı "baskılar bizi yıldıramaz" dedi. Açıklamada "Halkız haklıyız kazana-cağız" sloganları atıldı.

➔ **Sakarya:** Gençlik Dernekli öğrenciler, 8 Nisan günü Defterdarlık önünde yaptıkları basın açıklamasında, Gençlik Derneklerine yönelik baskıları protesto ettiler. Gençlik Derneklerine neden baskı uygulandığını, Sakarya Gençlik Derneği'nin 1,5 yıl içindeki faaliyetleriyle anlatan öğrenciler, yozlaşmaya, apolitikleşmeye, yoksulluğa, emperyalizme karşı mücadele ettikleri için baskı gördüklerini belirttiler. Açıklamada, "yapılan baskınların hiçbirinde, derneklerimizde adı geçen örgüte dair döküman, silah gibi materyaller ya da bu örgütün üyelerine rastlanmamıştır. Öyleyse bu baskılar niye? Yarın sıra hangi derneğe gelecek? Sakarya mı Ankara mı Denizli mi? Gençliğin hak arama mücadelesinin önüne geçmek isteyen AKP hükümeti ve polistir. Başaramayacaklar! Hiçbir güç 'Halk için bilim ve eğitim' diyerek yürüttüğümüz mücadelenin önüne geçemeyecek" denildi. "Bedel ödedik ödeteceğiz, Baskılar bizi yıldıramaz, Haklıyız Kazanacağız" dövizlerinin taşındığı eylem sloganlarla sona erdi.

➔ **Amasya:** Baskınlar 4 Nisan günü yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. 5 Nisan günü ise gözaltı terörü ile bu açıklamaya katılanlar karşılaştı.

İstanbul'a gitmek üzere terminale giden Wernice korsakoff hastası Sadık TÜRK ile onu uğurlayan ihsan ÖZDİL ve Güneş ERDEMİR hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alınarak tutuklandılar.

Aynı gün dernek binasında bir basın toplantısı düzenleyen Gençlik Derneği üyeleri, tutuklananların derhal serbest bi-

Yazar-Şair Cezmi Ersöz: **Direnenler Yok Edilmek İsteniyor**

Duyarsızlığın ortasında direnen bir kesim var. Bu kesimin üzerine devlet bütün güçleriyle gidiyor. En ufak bir hukuk gözetmeden, hiçbir kanıt olmadan insanlar tutuklanıyor, F tipine atılıyor.

Yasal kurumlara, basın organlarına düzenlenen bu baskın aslında devletin süreklilik arz eden mantığını gösteriyor. Şaşı-lacak, olağanüstü bir durum yoktur. Günümüzde en çok dire-nen kesimler buralardır. Başkaldıran, hak ve özgürlük isteyen kesimler buralardır. Açık bir gerçek işaret ediliyor. Hapishane-deki insanların direnişlerini yok etmek istiyorlar.

Devletin iki vicdanı, bu ülkenin iki başkaldırı noktası vardır. Biri üniversiteler diğeri hapishaneler. Yeni fikirler, ideolojiler, farklı temayüller öncelikle buralarda ele alınır, sorgulanır; son-ra halka yansıtılır.

İşte devlet iki vicdanından birini, üniversiteleri YÖK'le, bas-kıyla, faşistlerle bitirdi. Üniversitelerde çok münferit bir baş-kaldırı var. Bunları da şiddetle karşılıyor, düşmana saldırır gibi saldırıyor, kafalar gözler kırılıyor kameraların önünde. Hiçbir müsamaha göstermeden şiddetle eziyor öğrenci gençliği.

Hapishaneleri de tecritle yok etmeye çalışıyor. Oradaki di-renişi, başkaldırını yok etmek istiyor ve toplumda çok da faz-la direnen insan kalmadı. Sol partiler sisteme entegre oldu. Düzenle uyuşma içerisinde politika yapıyorlar yani. Reformist çizgide de değiller. Amaç varolan düzenden birkaç talep. Bu cephe zayıflıyor. Kamuoyunda baskıları duyurma şansıda azalıyor. İtiraf edeyim 15-20'ye yakın sanatçıyı çağırdık TA-YAD'ın Tekin Tangün'le ilgili açıklamasına. Gelme olasılığı olanlarla birlikte bu sayı ellidir. Fakat çok az kişi geldi. Sanat-çı arkadaşlar söz verip de gelmedikleri gibi telefon açıp özür bile dilemediler. Ne kadar yozlaştırıldığının kanıtıdır bu.

Ama her şey bitmiş değil tabi ki. Gün gelir hesabı sorulur. Ama genel olarak solun neden bu noktaya geldiğinin göster-gesidir bu. Dayanışma ruhu kayboluyor ve direnen insanlar yalnız bırakılıyor. Yasal bir derneğin yönetim kurulu başkan-ının düzmece iddialarla F tipine atılması bütün sol kesimin de-ğerli bulduğu sanatçıları da ilgilendiriyor. Ama en küçük bir çaba yok. Bugün Tekin Tangün yarın onlar, bunun da farkın-da değiller. Herkes tek başına koşmaya çalışıyor. Protest şar-kılar söylüyorlar meydanlarda, sol kimliğe bürünmeye çalışı-yorlar, ama yasal bir derneğin başkanının tutuklanması onları zerre kadar ilgilendirmiyor. Hatta belkide daha haberdar bile değiller. Korkunç bir duyarsızlık.

Bu duyarsızlığın ortasında direnen bir kesim var. Bu kesimin üzerine devlet bütün güçleriyle gidiyor. En ufak bir hukuk-sal gerekçeyi göz önünde tutmadan hiçbir kanıt belge olma-dan insanlar tutuklanıyor, F tipine atılıyor. Hükümeti kendini gösterdiği biçimiyle değil, bu yanıyla görmek lazım. Hüküme-tin arka bahçesi var. Bu arka bahçede de korkunç işkenceler, infazlar, hukuksuzluklar var. Bizim görevimiz bu arka bahçe-dekileri göstermek.

Sayı 107

7

18 Nisan
2004

Polisin “Yasa Hukuk Benim” Dediği Yerde Keyfilikte Sınır Olmaz

Grup Yorum’a Elazığ’da da gözaltı... 1 Nisan günü İstanbul’da basılan yerlerden biri de, Grup Yorum’un çalışmalarını sürdürdüğü İdil Kültür Merkezi idi. Bu baskın sırasında bir Yorum üyeleri de gözaltına alınmış, üyelerinden biri de tutuklanmıştı. Yani “aranma” vb. bir durumu söz konusu değildi.

13 Nisan günü Elazığ’da coşkulu bir konser veren Grup Yorum, konser sonrası gözaltıyla karşılaştı. Yorum elemanlarından Özcan Şanver, Umut Yetkin, Öznur Turan ve Beril Güzel, “1 Nisan operasyonundan arandıkları” gerekçesiyle gözaltına alındı. Sabaha kadar gözaltında tutulan Yorum üyeleri “ifadeleri” alındıktan sonra 05.00’de serbest bırakıldılar.

Abdülkadir Aksu Kamuoyuna Açıkla; Grup Yorum’un ‘Aranması’ Konsere Gittikleri Her Kentte Sürecek Mi?

TAYAD’ın “Hapishanelerde 107 insan öldü, duyunuz mu” afişlerinin asılması sırasında yaşanan yaygın ve yasadışı gözaltılar sırasında polisin hem de avukatlara söylediklerini hatırlayın.

“Evet afişin yasal olduğunu biliyoruz, ama emir böyle engelleyeceğiz...”

Emrin tüm Türkiye’de uygulanması, emrin sahibinin İçişleri Bakanı ya da Emniyet Genel Müdürlüğü’ne ait olduğunun açık kanıtıdır. Her ikisinin çıktığı yer de Aksu’dan başkası değildir.

Aksu şimdi de Grup Yorum elemanlarının her gittikleri kentte “aramanız var” denilerek konserlerinin, kavgaya türkülerinin, mücadele çağrısı dolu marşlarının engellenmesini mi emretti? Varsa böyle bir emir Aksu kamuoyuna açıklamalıdır. Yoksa da, Elazığ Emniyet Müdürü hakkında “keyfi gözaltı”dan soruşturma açmalıdır.

Ama hiçbirini yapmayacaktır. Çünkü halka karşı zerre kadar sorumluluk taşımazlar, kendi yasalarına bile uymazlar, muhalifleri sindirmek için her yola başvurmak en iyi bildikleri iştir.

Tutun “Çetelesini”!

Aynı Aksu, halkı (ve Avrupa Birliği’ni) aldatmak için Devlet İstatistik Enstitüsü, Dışişleri Bakanı, İnsan Hakları Başkanlığı ile “protokol” imzaladı medya karşısında. Devlet kendi ihlallerinin kayıtlarını, yani çetelesini tutacakmış...

Şov devam ederken, işte size ihlal, tutun bakalım çetelesini. Tüm Türkiye’de estirdiğiniz terörden başlayın tutmaya. Bu ülkenin hak ve özgürlük savunucuları da tutacaktır bu hukuksuzlukların çetelesini.

rakılmasını istediler. Açıklamada, gözaltılarla ilgili bilgi almak için gittikleri Emniyet Müdürlüğü’nden bilinçli şekilde ilgisiz karakollara gönderilerek, küfürler ederek yasal bir hakkın kullanılmasının engellendiğini belirten gençlik, polisin hukuksuzluğunu protesto ettiler.

➔ **Isparta:** 10 Nisan günü Kaymakkapı Meydanı’nda toplanan Gençlik Derneği üyeleri, yaşanan hukuksuz gözaltı ve tutuklamaları protesto eden bir basın açıklaması yaptılar. “Baskılar, Baskınlar Bizi Yıldırılmaz”, “Grup Yorum’a Özgürlük” ve “Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız” dövizlerinin açıldığı eylem polis kuşatması altında gerçekleştirilirken, Gençlik Derneklileri, “baskınlar bizi haklı mücadelemizden döndüremez” dediler.

➔ **KESK:** KESK Genel Başkanı Sami Evren yaptığı yazılı açıklama ile operasyonları kınadı. Operasyonları, “AKP hükümetinin demokrasi mücadelesine tahammülsüzlüğünün açık göstergesi” olarak değerlendiren Evren, demokrasi güçlerinin bu tip baskılara teslim olmayacağına inanıldığını dile getirdi.

➔ **TGC:** Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Başkanı Orhan Erinc, basın kuruluşları ve DKÖ’lere yönelik baskınları, “anti-demokratik uygulamalar” olarak niteledi ve kınadı.

➔ **İHD:** İHD İstanbul Şubesi TAYAD’ı ziyaret ederek dayanışma içinde olacaklarını ifade ederken, Kocaeli Şubesi dernek binasında düzenlediği basın toplantısı ile baskınları kınadı.

➔ **TÜM-BELSEN:** Genel Merkez Genel Sekreteri Hüseyin AYYILDIZ imzasıyla yapılan açıklamada baskınlar şu ifadelerle kınandı: “Hükümet, emekten yana demokrat kişi ve kuruluşlardan elini çekmeli muhalif kesimler üzerindeki baskılara son vermeli ve gözaltına alınanlar derhal serbest bırakılmalıdır.”

➔ **Hüsnü Öndül:** “...15 gün önce DHKP/C ile ilgili olarak 5 Avrupa ülkesinde ve Türkiye’de aynı anda başlatılan operasyon haberlerini verdi yazılı ve görsel basın. Sonuçlar da açıklandı. Halen operasyonun devam ettiği de bildirildi. Peki ne oldu? Kamuoyunun karşısında terörist olarak kimler lanse edildi? Operasyon nerelelere yöneldi?

Cevap açık: Yasal kuruluşlar, dernekler, sendikalar, kültür merkezleri, avukatlar, sanatçılar, siyasi gazete ve dergiler basıldı ve oralarda bulunan insanlar gözaltına alındı ve tutuklandı. Şimdi sor-mak lazım: Terörist kimdir; terörizm nedir?

Halkın Hukuk Bürosu’ndan avukatlar, meslek-

lerini icra ederek nasıl terörist oluyorlar? Nasıl Ek-mek ve Adalet dergisini yayımlayanlar, TAYAD'lı-lar, kültür merkezi çalışanları terörist oluyorlar? Demokratik haklarını kullananlar, demokratik ve siyasal muhalefet yapanlar nasıl oluyor da terörist ilan ediliyorlar? Terörizm algısında gizli bunlar:

Benimsenmeyen düşünce sahipleri “? Terö-risttir(!?)”.

Terör listelerinin hazırlanması ve ilan edilmesi niçin tedirginlik yaratıyor insanlarda? Terör baha-nesi ile özgürlüklerin engellenmesi, hakların ihlal edilmesidir, insanları tedirgin eden.

AB'nin terör listesi de işte o türden bir listedir. Yarın, siyasal partiler, gazete ve dergiler, radyolar, dernek, vakıf ve benzeri kuruluşlar Kongra-Gel adlı örgütün yan örgütleri olarak ilan edilirse şaşır-mayın. ...

Başta Avrupa olmak üzere, Türkiye'de birileri av'a çıkabilir. Devlet terörü bir gün kapınızı çalabi-lir. Sütçü kılığında bile gelebilir.

Belirtilen durumda, unutulmuş hukukun üstünlü-ğünü, demokrasiyi, insan hakları ve özgürlükleri-ni. Sizi bile inandırabilirler, sizin terörist olduğunuzu. Ruhunuzu çalmışlarsa eğer, dersiniz en masum isteklerinizin bile, terörizme hizmet ettiğini. “Terö-rizm efsanesi” böyledir işte. Özgürlüklerin düşma-nıdır. Özgürlüğünüze sahip çıkın!

(15 Nisan tarihli Evrensel Gazetesinden alınmıştır)

Kocaeli Polisi Göstermelik “Arama Kararı”na Da İhtiyaç Duymuyor; Eşkiyalık Polis Kılığında Dolaşıyor

Gözaltı ve tutuklamaların yaşandığı kentleri-mizden olan Kocaeli’de polis artık prosedürleri, göstermelik arama kararlarını da bir kenara bı-raktı, işini alavere dalavere ile, eşkiya yöntemle-ri ile halletmeye çalışıyor.

7 Nisan günü Kocaeli Gençlik Derneği önce telefonla aranarak basılmakla tehdit edildi. Yasal kuruluşları basmanın bu kadar sıradan ve iktida-rın önünü açtığı polis keyfiyetine kaldığı bir orta-mın ürünüydü bu pervasızlık.

Ertesi gün bir grup sivil polis kendilerini “ba-sın” olarak tanıtıp içeri girmeye çalıştı. (Hak ve özgürlükler mücadelesini düşman gördükleri için, ‘savaş hilesi’ yapıyor polis) Dernek üyelerin-in izin vermemesi ve polis olduklarını anlayıp, “arama izni” sorması üzerine, tehditler yağdırıp derneği terk ettiler.

Tek bir yerinde yasal olan bir yan var mı? Tehdit, hile, zorbalık ise istemediğiniz kadar. Var-sa yasal bir gerekçe gelir yasaların çerçevesin-de “işlemini” yaparsın. Ama yok, yaptığının ya-sadışı olduğunu biliyor, bu nedenle eşkiya yön-temleri kullanıyor.

DİE’ye bilgidir; tutun bunun da çetelesini!

Sayı 107

9

18 Nisan
2004

İtalya'dan Meksika'ya DHKC İle Dayanışma Eylemleri

Onlarca ilerici, devrimci, anti-empyralist, anti-faşist örgütün dayanışma mesajları sürerken, İtalya, Meksika, Avusturya ve Belçika’da dayanışma ve protesto eylemleri düzenleniyor.

Meksika: “Daha Büyük Direniş Doğar

Türkiye devrimci hareketi ile ilgili olarak ilk kez bir eylemin yapıldığı Meksika’da İtalya protesto edildi. 5 Nisan günü başkent Meksiko’daki İtalya elçiliği önünde toplanan 100’e yakın kişi, oturma eylemi yaptı. Enternasyonalist dayanışmanın coş-kusunun yaşandığı eylemde, “Savaşa karşı direni-şin terörize edilmesi, daha büyük bir direniş yara-tır!”, “Tüm Siyasi Tutsaklara Özgürlük!” ve “Teci-rite Hayır” sloganları atıldı. Eyleme çeşitli sol, dev-rimci gruplardan insanlar katıldı.

Avusturya: AB’ye Protesto

Viyana’da 8 Nisan günü Anti-Empyralist Kamp ve DHKC Enternasyonal tarafından organi-ze edilen gösteriye birçok örgüt de katılarak des-tek verdi. İtalyan Elçiliği önünde toplanan kitle,

İtalya’nın Perugia kentinde tutuklanan Türkiyeli ve İtalyan anti-empyralistlerin özgürlüğü için bir gösteri düzenledi.

Düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün dile geti-rildiği gösteride; Irak direnişiyle ve Türkiye’li anti-faşistlerin direnişiyle dayanışmanın terör olmadığı anlatıldı. Gösterideki konuşmacılar Avrupa Birliği-nin anti-demokratik uygulamalarını mahkum ederken İtalyan Elçiliğinden Türkiye Elçiliğine slo-ganlarla yüründü.

Belçika: Meşru Olan Biziz

Brüksel’de 7 Nisan günü DHKC Enternasyonal tarafından iki ayrı yerde gösteri düzenlendi. Göste-riler öncesinde DHKC Enformasyon Bürosu’nda bir basın toplantısı düzenlendi. İlk gösteri ise İtalya büyükelçiliği önündeydi. “Meşru Olan Biziz” yazılı

“DHKC” imzalı pankartın ve çok sayıda Cephe bayrağının taşındığı eylemde, İtalya’nın Türkiye faşizmiyle işbirliği elçilik nezdinde protesto edildi.

Bu eylemden bir saat sonra ise bu kez, faşizmin terörüne zemin hazırlayan Avrupa ülkeleri protestonun hedefindeydi. Avrupa Parlamentosu ve Avrupa Komisyonunun bulunduğu meydanda toplanan kitle, Cephe’nin meşruluğunun ve faşizme karşı mücadelesinin simgesi olarak büyük bir Cephe bayrağı açtı.

İtalya: Perugia’da

Protesto

İtalyan savcılığı tarafından diğer Avrupa ülkelerine gönderilen istekle başlatılan operas-

yonların İtalya’daki merkezi Perugia kentiydi. İlk gösteri de burada gerçekleştirildi. 100 kişinin katılımı bir gösteri baskınların hemen ardından yapılırken, 10 nisan günü de 250 kişinin katıldığı bir eylem DHKC Enternasyonal ve Anti Emperyalist Kamp tarafından düzenledi.

Kent merkezinde düzenlenen eylemde, gösteriye katılan gruplar adına konuşmalar yapılırken, DHKC Enternasyonal adına da konuşma yapıldı.

İtalyan faşist basınında çıkan haberlerin de eleştirildiği eylemde, tutuklanan İtalyan anti-emperyalistlerden biri olan Anti-Emperyalist Kamp’ın sözcüsü Moreno’nun gönderdiği mektubun okunması büyük coşku yarattı.

İtalyan Anti-Emperyalist Moreno:

“Bizi DHKC’li olmaktan yargılamaya çalışıyorlar. Bundan gurur duyuyorum”

“Bizleri DHKC’li olmaktan dolayı yargılamaya çalışıyorlar. Bundan gurur duyuyorum. Hukuki olarak komik bir iddia olmasına rağmen, savunmam gerektiğinde ben kendime DHKP-C üyesi de diyebilirim. Burada yapılan topyekün bir saldırdır. Şu an artık geri çekilme anı değildir, bu saldırıya karşı tüm gücümüzle direnmeliyiz. Bize isnat edilen hiçbir şeyi reddetmiyoruz. DHKP-C Türkiye’deki militarist faşist rejime karşı halk savaşının yüreğidir...”

Sadece özgürülüğümüz için mücadele etmemeliyiz. Mücadelemiz tüm bu saldırılara karşı olmalıdır...”

Yaşasın Enternasyonalist Dayanışma

Yugoslavya için Ulusal Koordinasyon: DHKP-C İLE DAYANIŞMADAYIZ!

- Türkiye solunun tarihi örgütlerinden biri olan DHKP-C’ye yönelik baskıları sert bir şekilde protesto eder;
- DHKP-C ve kendisine bağlı yapıların son yıllarda, özellikle siyasi tutsaklara ve ailelerine destek kampanyasına yoğunlaştığını, bu kampanya sırasında büyük bedellerin ödendiği ve ölümlerle sonuçlanan açlık grevi eylemi biçiminde sürdürdüğünün altını çizerek;
- Bu gözaltı dalgasının, AB tarafından Kara Liste yoluyla sürdürülen iki yıllık utanç verici bir 'izolasyon' politikasını izlediğini, bu izolasyonun da, inşa edilen Avrupa’nın gerici temeline açıklık getiren gayrimuşru bir eylem olduğunu belirtiriz.

Komünizm için Direniş Destek

Komiteleri (CARC)- İtalya:

Bu baskılar, komünist hareke-

tinin tüm dünya’daki ilerleyişini engellemeyecektir.

Bu baskıların hedefindeki Campo Antimperialista ve DHKP-C’li tüm yoldaşlarla dayanışma!

Taban Sendikası Konfederasyonu (Confederazione Cobas):

Kara Liste Yine Vurdu: şimdi DHKP-C’li Türkiye’lilere yöneliyor

Bu hareketin gücüyle, gözaltılarla verilmek istenen gözdağı boşacıkmak, olası provokasyonları ve iadeleri engellemek ve de gözaltına alınıp tutuklanan yoldaşlarının bir an önce serbest bırakılmalarını sağlamak durumdayız.

CPA (Özidareli Halk Merkezi)-İtalya

DHKP-C, Türkiye baskıcı rejimine karşı hep en önde mücadele etti. Bizler, Türkiye’li yoldaşlarımızdan yana oldu-

muza, DHKC ve Anti Emperyalist Kamp’ın militanlarına dayanışmamızı sunarız.

International Action Center, USA (ABD, uluslararası eylem merkezi)

DHKP-C üyeleri, Türkiye’deki yüksek güvenlikli hapisanelerde siyasi tutsakları tecrit eden sisteme karşı mücadele etmek için, cesur ve fedakar açlık grevleri ile tanınıyor.

İtalyan ve Türk siyasi faaliyet gösterenlere özgürlük!

Marksist Laboratuvar’dan yoldaşlarımız

DHKP-C’ye ve Campo Antimperialista hem dayanışmamızı sunar, hem de, tüm gücümüzle bu dayanışmayı her fırsatta geliştireceğimizi ve genişleteceğimizi bildiriyoruz, emperyalizme ve çoğalan saldırılarına karşı mücadelemizi daha yoğun olarak sürdüreceğimize söz veriyoruz.

Gözaltına alınan tüm yoldaşları kucaklıyoruz.

Emperyalizme savaş !

Gençlik Gelecektir Dergisi Çalışanları 'Operasyon' Terörünü Anlatıyor

Kapıları Balyozlarla Kırdılar

Biz (6 kişi) geç saate kadar dergi çalışması yapmış, uyumuştuk. Sabah saat 6.30 sıralarında nöbetçi arkadaş “baskın var” diye bağırdı. Polis daha dışardaki kapıda balyozlarını çıkarıp hazırlık yapıyordu. Sonra birden balyoz sesleri gelmeye başladı. Biz de o sırada kapımızın arkasına barikat kurduk, haber vermek için telefona baktığımızda çalışmıyordu, kesmişlerdi.

O sıradada cadeye bakan balkon kapısından insanlara seslendik. “Sabahın köründe kapılarımızın balyozlarla kırıldığını, yaptıklarının yasadışı olduğu ve gayrimeşru oldukları için gece saatlerinde geldiklerini, öğrenci olduğumuzu, halk için eğitim istediğimiz için, yoksul halkımızın çocuklarının parasız okula gidebilmesi mücadelesi verdiğimiz için, YÖK'e karşı olduğumuz için basıldığımızı” yüksek sesle anlatmaya başladık.

Ardından “*Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız, Baskılar Bizi yıldırılmaz, Özgür Basın Susturulamaz*” diye slogan attık. Böyle 30-45 dakika sürdü. Kapılar balyozlarla birer birer kırılıyordu. Giriş kapısı sürgüler olmadığından iki üç dakikada açıldı, ikinci kapı sürgüleri sağlam ve ağır olduğundan kaynaklı bayağı uğraştırdı, polisler sinirlenmiş merdivenlerde birbirlerine küfür ediyorlardı. Kapılara tek bir balyozla vurulmuyordu. İki üç balyoz sesi geliyordu. Hem kapıya, hem duvarlara vuruyorlardı. Üçüncü kapı da birkaç dakika içinde açıldı. En son kapıya geldiklerinde kapıya ve duvarlara daha hızlı vurmaya ve bize küfür etmeye başladılar. O kapı da açıldıktan sonra barikat vardı önlerinde.

Gençliğe Doğrultulan Silah

Barikatın içinden kalabalık giremedikleri için ilk bir polis elindeki silahı üzerimize doğrultarak “teslim olun, yere yatın” dedi, biz o sırada birbirimize kenetlenmiştik. İçeriye daldılar, üzerimize saldırdılar. Hepimizi yere yatırdılar ama birbirimizden ayırmaları zor oldu. Hepimizin ellerini arkadan kelepçelediler. Biz o sırada “**İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek**” sloganı atıyorduk. Üçüncü kattan sürükleyerek teker teker aşağıya indirdiler. Sürekli küfrediyorlardı. Baskına Emniyet Müdür Yardımcısı **Şefik Kul** da gelmişti. İstedığı yığınları bulamadığı için mutsuz bir vaziyete duruyordu.

Hepimizi arabaya bindirdikten sonra işkencehanelere götürdüler. Yol boyunca ellerimiz arkadan kelepçeli yerde yatar bir vaziyette, üzerimize oturarak, ayaklarını, silahlarını başımıza dayayarak, küfrederek götürdüler.

Tartıştık, tartışamadıkları yerde küfür etmeye, bizi döverek susturmaya çalışıyorlardı. Emniyet'e geldiğimizde hemen arabadan indirmediler, içerdekilerin işlemleri bitmemiş. Arabanın içinde de yarım saat boyunca tartıştık. Aralarında kadınlar da vardı. Çok ahlaksızca konuşuyor, birbirlerine küfür ediyorlardı. Bu arada bayan arkadaşlarımıza da, rencide edecek şeyler söylüyor, erkek polislerle karşılıklı kahkahalar atıyorlardı. Biz işkencecilerin cezasız kalmayacağını hatırlattığımızda onlarca polis birden üzerimize saldırdı. Biz de tekmelerle direndik. Biz kelepçeli yere yatırılmıştık ama onlar korkuyorlardı. Sürekli marşlar, türküler söyledik.

Gözaltı Nedeni Söylenmedi

Teker teker arabadan döverek indirdiler. İçerisi sloganlarla inliyordu. Sesler tanındı, Ekmek ve Adalet'in basıldığından da emin olduk. Üst aramasını zorla, yere yatırarak yaptılar. Bizden sonra TA-YAD'tan getirilen arkadaşların slogan sesleri duyuldu. Onbeş dakika sonra Temel Haklar çalışanlarının, ondan bir yirmi dakika sonra İdil Kültür Merkezi'nden alınan arkadaşların slogan sesleri geldi, sonra HHB'den getirilenler... Ama hiç birimiz niye gözaltına alındığımızdan haberdar değildik.

O gün boyunca su vermediler. Bir sonraki gün avukatlarımız geldi, onlar da bilmiyorlardı niye gözaltında bulunduğumuzu. Hiçbir gerekçe gösterilmiyordu. O sırada medya “büyük operasyon, hücre evleri basıldı örgüt üyeleri yakalandı” diye manşetten vermişler.

O gün bazı arkadaşları hücreden çıkararak zorla parmak izi alıp, fotoğraf çektiler. Bazı arkadaşlarımızı, avukat görüşüne çıkacaksınız diye sorguya götürdüler. Avukatların getirdikleri suları vermiyor, lavaboya çıkarmıyorlardı. Biz bunları protesto etmek için dört gün boyunca kapıları dövdük. İkinci gün bir kısmımızı zorla hücrede döverek parmak izine götürüp fotoğraf çektiler. Parmak izi işlemleri tamamlandıktan sonra adli tıpa gidiş gelişlerde de dayak ve küfürler devam etti. Elllerinde hiçbir delil olmadığı halde birilerini tutuklayacakları belliydi. Büyük bir komplo kurmuşlardı. Mahkemede de dediğimiz gibi, komploları ve yalanları boşa çıkaracağız.

Kapılar balyozlarla birer birer kırılıyordu. Bir polis elindeki silahı üzerimize doğrultarak “teslim olun, yere yatın” dedi, biz o sırada birbirimize kenetlenmiştik. İçeriye daldılar, üzerimize saldırdılar. Üçüncü kattan sürükleyerek indirdiler. Sürekli küfrediyorlardı. Baskına Emniyet Müdür Yardımcısı Şefik Kul da gelmişti.

DHKC Enformasyon Bürosu Sözcüsü Musa Aşoğlu:

Avrupa'daki Operasyonlar Türkiye Faşizmine Destektir

Avrupa emperyalizminin Türkiye ile aynı gün yaptığı operasyonlarla ilgili olarak, DHKC Enformasyon Bürosu Sözcüsü Musa Aşoğlu'nun değerlendirmelerini aldık.

DHKC Enformasyon Büroları Yasaldır

1 Nisan'da yapılan baskınları nasıl değerlendiriyorsunuz?

İtalya, Hollanda, Belçika, Almanya ve Türkiye'de eşzamanlı yapılan baskınların zamanlama ve içerik olarak benzer yanları vardır. Ama asıl olarak iki başlık altında toplayabiliriz. Hepsi 1 Nisan sabah saat beşte yapılmıştır. Almanya hariç tüm baskınlar özel timlerin kapıları kırarak 'şok' baskın dedikleri tarzda yapıldı. Diğer ortak yan, hepsinin demokratik alanda faaliyet sürdüren kurumlara yönelik yapılmış olmasıdır.

Brüksel ve Amsterdam DHKC Enformasyon Büroları, Amsterdam'daki Özgürlük Basın Ajansı, Brüksel'de bir, Hollanda'da üç, Almanya'da da iki ev baskını olmuştur. Bu evlerde yaşayanlar, yıllardır aynı yerde ikamet eden ve çevrelerinde de Cephe taraftarı olarak tanınan insanlardır. DHKC büroları bu ülkelerde resmi olarak yasalar çerçevesinde faaliyet yürütmektedir, yani gizli saklı bir yanı olan kurumlar değildir.

Hedef; Uluslararası Düzeyde Bilinen Siyasi Kararlılık ve Devrimci İrademizdir

Baskınları 'Terörle Uluslararası Mücadele' çerçevesinde yaptıklarını açıkladılar?

Ne Türkiye'de basılan yerlerin ne de Avrupadaki baskınlarda hedef alınan yerlerin 'terör'le bir il-

gisi yoktur. Türkiye'de basılan yerlerin nitelikleri çok açıktır. Avrupa'daki bürolarımızdaki çalışmalarımız da kamuoyunu bilgilendirmeye yönelik enformatif çalışmalardır. "Terör" diye nitelendirilebilecek eylemlerde kullanılacak tek bir suç aleti bulun-

mamıştır. Ne bir silah, ne tek bir mermi bulunmamıştır. DHKC olarak Avrupa'da şiddeti savunmuyoruz. Hareketimizin asıl mücadele alanı ülkemizdir. Ülkemizde faşizmin halkımıza yönelik terörüne karşı meşru mücadele biçimlerini savunuyoruz.

Avrupa'daki varlığımızdan duyulan rahatsızlığın asıl kaynağı buradaki faaliyetlerimizden çok, hareketimizin devrim konusundaki tutarlılığı ve siyasi sağlamlılığıdır. Daha öncesinden Avrupa'da yoldaşlarımıza karşı açılan bir dava savcısı Cephe'yi "68'lerin geleneğini sürdüren en büyük ve tek silahlı hareket" diye tarif etmişti. ABD'nin açıkladığı "El Kaide'den sonra yok edilmesi gereken örgütler listesi"ndeki beş örgütten biri de Cephe'dir. Bunun gerekçesi olarak Cephe'nin ABD'nin işgaline aldığı siyasi tavır gösterilmiştir. Yine 1 Nisan operasyonları konusunda Fransız Le Monde gazetesine konuşan İtalyan Jandarma komutanı Giampaolo Ganzer "DHKP-C çok köklü Marksist-Leninist bir geleneğe sahip güçlü bir örgüttür, önünün alınması gereklidir" demişti. Yine DHKP-C'nin İngiltere'de yasaklanmasının arkasında da ideolojik çizgimiz vardır. Yoksa Avrupa'da bu ülkelerin 'kamu düzenini' tehlikeye soktuğumuzdan kaynaklanmıyor. Sorun, siyasi kararlılığımız ve devrimci irademizdir. Yine son operasyon çerçevesinde, başkanlığını ABD'nin Eski Adalet Bakanı Ramsey Clarc'ın yaptığı Yugoslavya Dayanışma Örgütü IAC'ın DHKC'yle dayanışma mesajında tecrite karşı mücadelemize atıfta bulunarak yaptığı "DHKC militanları cüret ve feda ruhlarıyla bilinir" tanımlaması da bu gücün uluslararası düzeyde bulunduğunu gösteriyor.

Operasyonlar Faşizme Destektir

Türkiye ile Avrupa'daki baskınlar arasındaki fark nedir?

Avrupa'daki operasyonlar asıl olarak Türkiye faşizmine bir destek olarak gündeme gelmiştir. Kar maskeli özel anti-terör timlerince kapılar pencereler kırılarak yapılan tüm baskınlar İtalyan savcısının "ev arama" talebi ile gerçekleşmiştir. Yani onca patırtı gürültüyle yapılan operasyonlar aslında bir kuru gürültüden ibaretti. Belçika hariç hiçbir ülkede gözaltı olmamıştır. Belçika'da olan gözaltılar da üç saatlikti ve benim dışımda kimsenin ifadesine dahi başvurulmadı. Hiçbirimiz savcı karşısına dahi çıkartılmadan serbest bırakıldık. Benim ifade gerekçesi de Cephe bürosunda el konulan

Sayı 107

12

18 Nisan
2004

Kara Listenin de 1 Nisan Operasyonunun da amacı demokratik hak ve özgürlüklere getirilmek istenen kısıtlamadır. Demokratik hak ve özgürlüklerimizin gaspedilmesine izin vermeyeceğiz. Cephe Büroları olarak ülkemiz gerçekliğini anlatmaya devam edeceğiz.

Bizim Belçika ile aramızda özel bir ilişki yoktur. Bahsetmiş olduğumuz konu Fehriye Erdal'ın durumu ile ilgili Belçika hukuku çerçevesindeki bir durumdur. Fehriye Erdal'ın hukuki statüsüdür sözü edilen. Doğal bir işlemdir. Haber yapanlar da bu durumu çok iyi bilirler.

eşyalarımızla ilgili tutulan tutanağın gözden geçirilmesi amaçlıydı.

Oysa Türkiye'deki operasyon görünüşte Uluslararası Hukuki Yardım çerçevesinde gerçekleşmiş olsa bile öz olarak bunun dışında yürümüş ve halen sürmektedir. Şimdi ne olacaktır; Türkiye'de gözaltına alınanlar ve sözde belgeler İtalya'ya mı verilecektir? Kaldı ki İtalya'nın Hukuki Yardım talebi içinde tutuklama talebi yoktur. Ama İtalyan desteğiyle "uluslararası terör operasyonu" havası veren işkenceci polis hukuksuzluğuna bir kılıf bulmuş, yıllardır zaten faaliyetleri bilinen kurumlara yönelik bir tutuklama, imha operasyonuna çevirmiştir. Başta İtalya olmak üzere bu operasyona iştirak etmiş olan tüm Avrupalı güvenlik birimleri Türkiye'deki keyfi tutuklamalardan sorumludurlar.

Türkiye'deki tutuklamaların havasını Avrupa yaratmıştır. Sonuç olarak 'Teröre Karşı Ortak Operasyon' diye cıalanan 'Faşizmi destekleme Operasyonu'ndan başka birşey değildir.

Şu an Avrupa'da bu operasyondan dolayı tutuklu olan var mı?

Sadece İtalya'da Zeynep Kılıç ve Avni Er ile üç İtalyan tutukludur. Bu arkadaşların tümüne "DHKP-C üyeliğinden" dava açılmıştır. Öncelikle DHKP-C bu ülkede yasak bir örgüt değildir. İkinci si de tutuklu bulunan İtalyanlar Anti Emperyalist Kamp isimli örgütün yöneticilerindendir. Cephe ile enternasyonalist dayanışma dışında ilişkileri yoktur.

Belçika ile "Güvene Dayalı İlişki" Konusu

Daha önceki bir basın açıklamanızda Belçika ile aramızda 'güvene' dayalı bir ilişki olduğundan söz etmiştiniz. Bunun üzerine Türkiye basınında birçok spekülasyonlar yapıldı, son olarak da Abdullah Gül 'Bir teröristin sözüne bakarak Belçika'ya bunu soramayız' dedi. Bu konuda ne diyorsunuz?

Bizim Belçika ile aramızda özel bir ilişki yoktur. Bahsetmiş olduğumuz konu Fehriye Erdal'ın durumu ile ilgili Belçika hukuku çerçevesindeki bir durumdur. Fehriye Erdal'ın hukuki statüsüdür sözü edilen. Yani bir evde gözetimde bulunmasıdır ve bu evin Belçika makamlarına bildirilmesi gibi, doğal bir işlemdir. Haber yapanlar da bu durumu çok iyi

bilirler.

Operasyon sonrası Fehriye üzerine birçok spekülasyon çıkmıştı basında. Biz de Fehriye'nin durumu ile ilgili hukuki durumu ifade etmiş ve durumunda herhangi bir değişiklik olmadığını belirtmiştik. Ancak her konuda olduğu gibi Türkiye basını bu konuda da hayali sonuçlar yaratmaya çalışmıştır.

Ayrıca 'güven' ilişkisi bizim değil oligarşinin sorunudur. Emperyalistlere güven vermek için çırpınan oligarşidir. NATO'ya girmek için binlerce insanımızı Kore Savaşında feda edenler biz değiliz. ABD'nin gözüne girmek için ülkemizi bir işgal ülkesi durumuna sokan, Irak halkının katledilmesinde bir üs durumuna getiren biz değiliz. AB'ye girmek için yüzbin takla atanlar biz değiliz, "ulusal gurur" dedikleri konuları satan biz değiliz. Elbette ki bir örgüt olarak uluslararası ilişkilere sahibiz ama bizim ilişkilerimiz halklarla ve ezilen halkların örgütlülükleriyle.

Abdullah Gül "terörist" arıyorsa İsrail ve ABD ile ilişki içinde olan hükümete baksın.

Son olarak eklemek istediğiniz var mı?

Kullanılan demagogilerden bir tanesi de DHKP-C'nin AB'nin Kara Listesinde olan ve yasaklanmış bir örgüt olduğudur. Kara Listeye almış olması bir yasaklama değildir. Yasaklama tek tek ülkelerin uygulamasıdır. DHKP-C AB ülkelerinde yasak diye birşey yoktur. Ve Avrupa ülkelerindeki resmi Enformasyon Bürolarımızla çalışmalarımıza devam ediyoruz. İhtiyaç duyulduğunda da bayraklarımız ve pankartlarımızla AB kurumlarının önlerinde demokratik haklarımız çerçevesinde gösteriler düzenleyebiliyoruz.

Kara Listenin de, Operasyonun da amacı demokratik hak ve özgürlüklere getirilmek istenen kısıtlamadır. Demokratik hak ve özgürlüklerimizin gaspedilmesine izin vermeyeceğiz. Cephe Büroları olarak her zamanki gibi ülkemiz gerçekliğini anlatmaya devam edeceğiz.

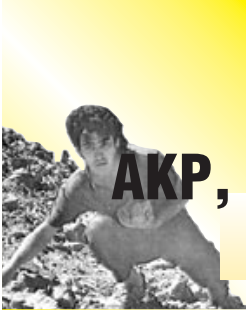
Sayı 107

13

18 Nisan
2004

Avrupa'daki faaliyetlerimiz demokratik, yasal, meşru çerçevededir. Avrupa'da şiddeti savunmuyoruz.

AKP, Açlığın ve Adaletsizliğin İktidarındır!

1 Mayıs AKP'ye cevabımız olacaktır...

40 milyonun yoksulluk sınırının altında olduğu bir ülkede yaşıyoruz. Grevlerin yasaklandığı, hak ve özgürlük isteyenlerin meydanlarda coplandığı, marjinal, terörist ilan edildiği, işkencehanelere taşındığı bir ülkede yaşıyoruz.

Çünkü bu ülkeyi emperyalizmin ve TüSİAD'ın partisi AKP yönetiyor. AKP, hiç bir muhalefete tahammülü olmayan Amerikan zihniyetiyle halkı azarlayan, halk örgütlülüklerini yok sayan bir politika izliyor.

↓ AKP; ekonomide IMF'nin, siyasette ABD'nin kukla hükümetidir

AKP iktidarının kendine ait bir ekonomi programı yoktur. AKP, işbaşına geldiği günden bu yana IMF'nin –yani başka deyişle emperyalist tekellerin ve onların Sabancı, Koç, Zorlu gibi işbirlikçilerinin– isteklerini esas alan bir ekonomi politikayı uygulamaktadır.

Bu politikanın sonucu, halk için daha fazla yoksulluktur. Bu politikanın sonucu, hayatın her alanının da büyüyen eşitsizlik ve adaletsizliktir.

↓ AKP, halka sadakayla yaşamayı kabul etmeyi dayatıyor

Halkı aç, işsiz bırakan AKP, “açız”, “işsiz” diyenleri de, “ağzınıza yemeği de biz koyalım” diye aşağılamakta, kitlelerin verilenle yetinen bir sürü olmasını istemektedir. Tayyip Erdoğan'ın seçim mitinglerinde bile halkı aşağılayan konuşmaları tesadüf değildir; o kendisini şeyh, halkı da şeyhin her söylediğini, yaptığını itirazsız kabul eden müritler olarak görmek istemektedir.

Özelleştirmelerden bütçeye kadar herşeyi tekelin isteklerine göre biçimlendiren AKP'nin “halka dönük” tek politikası, yoksullara kömür, erzak dağıtılmasıdır. Amerika'nın açlığa mahkum ettiği Afrika'da, Asya'da uyguladığı “yardım” politikasını, AKP de halkımıza reva görmekte, halkı “ölmeyecek kadar” yardımla yaşamaya razı olmaya zorlamaktadır.

↓ AKP; işçileri, memurları köleleştiren yasaların mimarıdır

AKP'nin iktidar olduğu kısa süre içinde çıkardığı “İş Yasası”, “Kamu Yönetiminde reform”

adıyla gündeme getirip bir kısmını yasalaştırdığı düzenlemeler, işçilerin, memurların kazanılmış haklarını gasbetmiş, onların kaderini patronun keyfiyetine bırakmış; esnek çalışma modelleriyle işçiyi, ortaçağ kölelerine döndürmüştür.

↓ AKP'nin köylüye verdiği “gözünüzü toprak doyursun” bedduasından ibarettir

Amerikan ve Avrupa tekellerinin isteği doğrultusunda köylülüğün ve tarımın tasfiyesi AKP iktidarında da tüm hızıyla sürdürülmektedir. IMF'nin “sosyal patlamaları” önlemek üzere bir çok ülkede uyguladığı “doğrudan gelir desteği” dışında, AKP'nin köylüye verdiği hiç bir şey yoktur. Tam tersine, tohum, gübre alanında emperyalist tekellerin hakimiyeti gün gün pekiştirilmekte, ülkemizin hemen tüm tarım ürünlerinde dışa bağımlılığı artmaktadır.

↓ AKP, gençliği susturmak ve örgütsüzleştirmek için cunta yöntemlerini yürürlüğe koymuştur

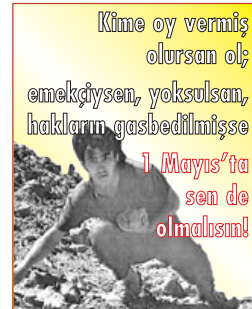
Gençlik, bugün adeta 12 Eylül günlerini yaşamaktadır. Örgütlenmek isteyen, üniversitelerdeki kışla düzenine karşı çıkan gençlik, soruşturma terörüyle sindirilmek istenmektedir. AKP'nin polisinden gençliğimiz üzerindeki terörü sürekli hale getirilmiştir. Binlerce öğrenci AKP iktidarında işkencehanelerden geçirilmiş, tutuklanmıştır.

YÖK'ü demokratikleştireceğini iddia eden AKP, tam bir ikiye bölme içinde üniversitelerdeki anti-demokratik, faşist sistemi sürdürmektedir.

↓ AKP; işkencecilerin, Susurlukçuların hamiliğini sürdürerek adaletsizliği büyütüyor

AKP'den en azından “haklar ve özgürlükler” alanında birşeyler bekleyenler, büyük bir hayal kırıklığına uğramıştır. AKP, “AB'ye uyum yasalarıyla” faşist yüzünü gizlemeye çalışmaktadır, ama işkenceciler, F tiplerindeki katliamlar, Bingöl'de olduğu gibi halkın kurşunlanması, gençliğe, memurları yönelik meydanlarda estirilen terör, gizlenemeyecek kadar ortadadır.

AKP'nin zulüm iktidarı olduğu öylesine açıktır ki, alenen Birtan Altunbaş davasında olduğu gibi işkenceciler beraat ettirilmekte, devrimcilerin yurtseverle-

rin kaçınılması olaylarının üstü örtülmekte, faşist Kırıcı'lar "yanlışlıkla" tahliye edilmektedir.

↓ AKP'nin baskıyla, sansürle çizdiği Türkiye tablosu, gerçek değildir

AKP hükümetinin sözcülerine ve AKP yalakalıları yapmak için tüm gerçekleri sansürleyen burjuva medyaya göre, ülkede herşey yolundadır. Riyakarlıkta, aldatmada kendinden önceki tüm iktidarlardan daha pervasızdır AKP. AKP'li bakanlar ayaküstü yalanlar söylemekte, Tayyip Erdoğan onmilyon işsiz olduğunu görmezden gelip "taşı sıkıp suyunu çıkaracaksınız" diye halkla alay etmekte, Devlet İstatistik Enstitüsü'nün rakamlarıyla oynanarak, 40 milyonun yoksulluk sınırı altında yaşadığı ülkede halkın "mutlu" olduğu istatistikleri yayınlanmaktadır.

↑ Alanlarda, AKP'nin açlığın ve adaletsizliğin iktidarı olduğunu haykırmalıyız!

AKP iktidarı ve onun borazanlığını yapan medyanın "ekonomi tıkrında, halkın yüzde 45'i mutlu, halk AKP'yi destekliyor..." demagogileriyle çizdiği Türkiye tablosunun gerçek olmadığını göstermeliyiz alanlarda.

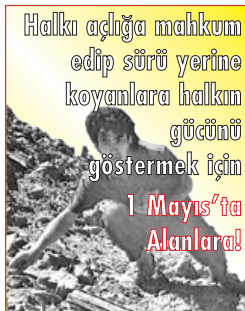
Türkiye gerçeğini, demokrasicilik oyununun seçim sandıklarının değil, meydanlardan yükselen hak ve özgürlük taleplerinin, meydanlardan yükselen halkın öfkesinin temsil ettiğini göstermeliyiz. AKP'nin açlığın ve adaletsizliğin iktidarı olduğunu haykırmak, milyonlara göstermek, ABD ve AB desteğinde sürdürülen yalanları parçalamaktır.

↑ Yoksullar; açlığın ve adaletsizliğin sorumlularından alanlarda hesap sormalıyız!

Bu ülkede, kişi başına düşen milli gelirle, kişi başına düşen borç miktarı neredeyse birbirine eşittir. Bu ülkenin borçlarının toplamı, gayri safi milli hasılasından daha fazladır. Üstelik bu bataklık her geçen gün artmakta, iktidarlardan sadece borçların faizlerini ödemektedir.

Bu tablo tam bir "müflis ülke" tablosudur. Bu ülkenin ekonomisini iflas ettiren, aç, yoksul halk, emeğiyle geçinen emekçiler değil elbette. Bu tablonun sorumlusu düzen partileridir. Düzen partileri, bu iflasın yükünü halka yüklemek için ise, durmaksızın baskı, yasak, terör uygulamaktadırlar. Bu faturayı ödememek, örgütlülük ve mücadeleyle mümkündür.

↑ Müslümanlar, AKP'nin

din tüccarlığına karşı alanlarda zulme karşı isyanınızı haykırın!

AKP, bu ülkenin gördüğü en pervasız din istismarcısıdır. Amerikan desteğini İslamcılığını pazarlayarak elde etmiş ve yine dini pazarlayarak Ortadoğu halklarına karşı roller üstlenmek istemektedir.

AKP'nin tarikatların içindeki halkımızın oylarını aldığı sır değildir. AKP için din sadece bir araçtır. Hem de bu araç en aşağılık amaçlar için kullanılmaktadır. Hiç bir gerçek müslüman, müslüman halkların katledildiği bir ittifak içinde yeralmayı onaylayamaz. Samimi müslümanlar, islamı AKP'nin değil, kendilerinin temsil ettiğini, Türkiye vatansever, emekçi halkıyla alanlarda birlikte olarak göstermelidir.

↑ Devrimciler, demokratlar, 1 Mayıs, mücadeleli tasfiyeyi amaçlayan "operasyon"lara cevabımız olacaktır!

Amerikan imparatorluğunun "benim izin verdiğim, benim kabul edeceğim kadar muhalefet" politikası, AKP'nin de politikasıdır. Emperyalist düzene kökten karşı olan tüm muhalif güçler, emperyalizmin "imha ve tasfiye edilmesi gerekenler" listesindedir. AKP de bu politikanın uygulayıcısıdır. Baskıya zulme boyun eğmeyi reddedenler, "bu düzenin alternatifi var" diyenler, AKP'nin saldırılarının hedefidir. İmha ve tasfiye saldırıları "teröre karşı mücadele" komplolarıyla perdelenmekte, bu yolla devrimci, demokratik mücadele yokedilmek istenmektedir.

Baskıların, yasakların, komploların, terör demagogilerinin, F Tiplerinin halkın mücadelesini durduramayacağını, devrimci hareketi bitiremeyeceğini göstermek için 1 Mayıs'ta alanlarda olmalıyız.

↑ 1 Mayıs emperyalizme, işbirlikçilerine karşı direnen halklarla dayanışmamız olacaktır!

Yanıbaşımızda iki büyük destansı direniş sürüyor. Irak ve Filistin halkının direnişi. İşbaşındaki AKP iktidarı ise, Irak ve Filistin halkına zulmeden ABD ve İsrail'in başta gelen müttefikidir. Siyonist İsrail'in ekonomik-askeri destekçisi, ABD'nin işgal ortağıdır.

Türkiye halkı, işbirlikçi AKP hükümetinin suçlarına ortak olmadığını bugün bir kez daha meydanlarda ortaya koymak zorundadır. Amerikan imparatorluğuna ve işgal ortağı AKP'ye karşı Türkiye halklarının öfkesi ve Irak, Filistin halklarına desteği, sel olup akmalı. Tüm dünya halkların gücünü görmeli bir kez daha 1 Mayıs'ta...

1 Mayıs Taksim'de Kutlanmalıdır!

Taksim meydanı, 1 Mayıs meydanıdır. Taksim meydanı, bizim tarihsel 1 Mayıs meydanımızdır. Şehit düşen, yaralanan yüzlerce devrimcinin, emekçinin kanıyla Taksim meydanının adı, 1 Mayıs meydanı olmuştur.

Taksim'in 1 Mayıs-lara kapatılması, oligarşi açısından siyasi bir anlam taşımaktadır. Oligarşinin gerekçesi ne güvenlik, ne de başka bir şeydir. Mesele, tarihsel olarak kazanılmış bir mevzinin gasbedilmesidir. Taksim'in yasaklanması oligarşi açısından ne kadar siyasal bir tavırsa, Taksim'in yeniden kazanılması da halkın mücadelesi açısından siyasal bir mücadele konusudur.

Siyasi hareketler, legal sol partiler, DKÖ'ler, sendikalar bu konuda kararını vermemelidir; şu bu sendika ne diyecek, şu grubun tavrı ne olacak diye beklemeden net tavırlar açıklanmalıdır.

Özellikle devrimci hareketlerde gözlenen eğilim daha çok sendikaları, "diğer güçleri" gözetten bir belirsizlik tavrıdır. Elbette 1 Mayıs gibi bir günde, solun, halk güçlerinin birliği gözetilecektir; bugüne kadar da öyle olmuştur. Fakat Taksim konusunu belirsiz bırakmak, böyle bir sorumlulukla açıklanamaz. Tersine bu Taksim konusunda bir taahhüde girmekten kaçınmaktır.

Devrimci hareketler, bu konuda daha kararlı ve inisiyatifli olmalıdırlar. Devrimcilerin net, kararlı olmadığı noktada, sendikalar ve diğer kitle örgütleri de yönlendirilemez. Bu kararlılık sağlanmalıdır.

1 Mayıs'ı engelleyemeyen oligarşi, bir çok şehirde, 1 Mayıs'ı **halktan tecrit etme** politikasını yürürlüğe koymuştur. Bu politikanın kabul edilmesinde tabii ki başrolü sarı sendikacılık oynamıştır. 1980'lerin sonlarından beri uğraşmalarına rağmen 1 Mayıs'ı salonlara hapsedemeyenler, İstanbul'da Şişli Abide-i Hürriyet'i

adeta kapalı bir salon olarak kullanmışlardır.

1 Mayıs alanlarında toplananlar, Türkiye'nin direnen damarıdır. Emperyalizmin, oligarşinin demagojilerine meydan okuyanlardır. 1 Mayıs-larda dalgalanan kırmızı bayraklar, emperyalizmin ve oligarşinin "kapitalizmin mutlak zaferi" propagandasını yerle bir etmektedir. Bağımsız, demokratik, sosyalist bir Türkiye isteği haykırılır bu alanlarda. Oligarşi 1 Mayıs'ı tecrit politikasıyla işte bu meydan okumayı, alternatif bir Türkiye olabileceğini gösterenleri gizlemek istemektedir.

Bu oyun bozulmalıdır. DİSK ve KESK 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama düşüncesinde olduklarını açıklamışlardır. Bunda tam bir kararlılık sergilenmelidir. Sadece başvuru yapmayla sınırlı "ısrar"ın ötesine geçebilmelidirler.

Tarihsel 1 Mayıs Alanımızı er geç kazanacağız!

Eylem biçimleri, mekanları, mutlaklaştırılmaz kuşkusuz. Herhangi bir eylem biçimi veya alanı veya bir simge, koşullara göre belirleyici önemler de kazanabilir. Bu içinde bulunulan koşullar, devrimci hareketin durumu, güç dengeleri gibi bir çok faktöre bağlıdır. Ancak her ne olursa olsun, Türkiye devrimci hareketi **Taksim'i kazanma perspektifinde** net olmalıdır. Bunun pratik ifadesini nasıl bulacağı ayrı bir sorundur; 1988'de, 89'da olduğu gibi Taksim'e çıkan tüm yollarda çatışa çatışa da kazanabiliriz Taksim'i, oligarşinin vermek zorunda kalacağı yasal izinle de... Ama önce Taksim için bir **siyasi irade ve kararlılık** ortaya konulmalıdır.

HÜCRELERDEN

**emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte**

4. yıl

**Gültekin KOÇ
Ölüm Orucu Ekibi
iki şehit verdi
Ölüm yürüyüşündeki
diğer direnişçiler
184. Günde**

**Yakında çatlatacağız gökyüzünü
Son nefesimizle dağıtacağız
zebuni bulutları
Uzatıp elimizi, çekeceğiz güneşi
Ve göğe çevirip başımızı
Alnımızın orta yerinde parlayan yıldızla
Artık biz ısıtacağız güneşi.
İşte o büyük günde
Yanınızda değilsen şayet
Unutmayın
Her gün doğan güneş değil,
Biz selamlayacağız sizleri...**

**Eyüp Samur
(2000-2004
Ölüm Orucu şehidi)**

1 Mayıs Alanlarında Olmak Bizimle Yanyana Olmaktır!

F Tiplerinin hücrelerinde dördüncü 1 Mayıs'ı yaşayacağız.

Dördüncü 1 Mayıs'ı da direniş içinde karşılıyoruz. Alnında kızıl bantlı yoldaşlarımız yürüyor önümüzde. Sayısız hücrede bayrağı devralacak olanlar bekliyor. Kuşku yok ki, kolay, sıradan bir direniş değildi bu.

Eğer bir yerde 110 ölü, 500'ü aşkın sakat varsa, o artık bir "SAVAŞ"tır. Bu savaş, oligarşinin SALDIRAN, devrimci tutsakların DİRENEN olduğu bir savaştır.

Biz 1 Mayıs'ı direniş içinde karşılarken, dışarıda, meydanlarda bu saldırının ve katliamın hesabı sorulmalı.

110 şehidin kalplerimizde biriktirdiği öfke yağdırılmalı katliamların üzerine.

1 Mayıs'da meydanlarda olmak, direnişimizle omuz omuza olmaktır. 1 Mayıs'ta meydanlarda olmak, bizimle olmaktır.

Birçoğumuz geçtik o meydanlardan. O kızıl bayraklı kortejlerin coşkusunu paylaştık. Pankartların bir ucunda bizim ellerimiz vardı. Kimimiz illegalde olduğumuz için orada olamamaktan yakındık. Seslerimiz kısık döndük o gün meydanlardan. Öfkemizi büyüterek, bilincimizi pekiştirerek döndük. Ülkemizin özgürlük savaşçılarıyla, dünyanın tüm direnenleriyle birlikte olmanın onuru ve gururuyla dolduk taştık.

Onbinlerle birlikte olduğumuz, kızıl bayraklarımızı dalgalandırdığımız, umudun adını haykırdığımız o günlerin onuru ve gururuyla direniyoruz hücrelerde.

Halkın mücadelesinin her alanı, her biçimi ayrı bir coşku, ayrı bir bilinçtir. 1 Mayıs meydanları da bunun içinde özel bir yere sahiptir. 110 şehidimizi omuzlayarak ORADA OLACAĞIZ. Türkiye'nin hangi meydanında emperyalizme ve oligarşiye karşı direniş ve savaş sloganları atılıyorsa, biz orada olacağız.

Oralar, meydanlar, kalabalık olmalı. Direnişin korteji en kalabalıklı olmalı. Alın kızıl bantlıların kararlılıkları meydanlardaki kızıl bayraklarla gösterilmeli. 1 Mayıs meydanlarının sesini duymak istiyoruz hücrelerimizde. 1 Mayıs meydanlarından esen rüzgarları hissetmek istiyoruz.

Yoldaşlarımızın, dostlarımızın, halkımızın bunu başarabileceğine inanıyoruz.

AKP'nin Amerikan işbirlikçiliğine, F tiplerinde uyguladığı zulme karşı, halkı açlığa mahkum eden politikalarına karşı 1 Mayıs'ta birlikte olalım. BİZ HÜCRELERDEN, SİZLER MEYDANLARDAN yürüyelim AKP riyakarlığının üstüne.

Yoldaşlar, dostlarımız, 110 şehidimizin bazıları, 89'da Taksim meydanını zaptetmek için döğüşenlerin içindeydi. Bazıları Kadıköy'de şehitler verilirken oradaydı. Kortejlerimizin kızıl bayraklarla donatıldığı 1 Mayısların yaratıcıları oldular. Onları yaşatmak, bugün çok daha güçlü, daha kitlesel, daha coşkulu 1 Mayıslar yaratmaktır. Bunu hep birlikte başaracağız.

Tüm halkımızın 1 Mayıs birlik mücadele dayanışma gününü kutluyor, halkımızı 1 Mayıs alanlarında birleşmeye çağırıyoruz.

Alanları Kavgayla Kazandık!

1 Mayıs Tarihinden

Kavga günü 1 Mayıs, işçi sınıfının burjuvaziye karşı yüzyılı aşkındır sürdürdüğü mücadeleyle kazanıldı. 1 Mayıs'ın meşruluğunu, yasallığını kabul ettirme mücadelesi de, tüm dünyada ve ülkemizde zorlu bir mücadeleyi, büyük bedeller ödemeyi gerektirdi.

Bu mücadelenin içinde yer almayanlar, bu bedelleri ödemeyenler için, 1 Mayıs "olsa da olur, ol-masa da..." anlayışıyla ele alınır. Eğer onları zorlayan kimse yoksa, 1 Mayıs'ın hatırlatmazlar. Eğer 1 Mayıs gündemdeyse, onu salonlara, kitlelerden uzak alanlara hapsetmeye çalışırlar. Bu doğrultudaki manevraları hiç bitmez.

Fakat eninde sonunda, bu ülkede yokedilemeyen devrimci mücadele gerçeği ağır basar. Ne oligarşinin baskı ve terörü, ne işbirlikçi sendikacılığın manevraları, 1 Mayıs'ı gündemden çıkarmayı başaramadı. Zaman zaman baskı ve terör altında 1 Mayıslar kesintiye uğrasa da, yine devrimcilerin önderliğindeki militan mücadelelerle 1 Mayıs kazanıldı.

Kimi yerlerde, oligarşinin icazeti ve yasalılığı sendika ağalarını öne çıkarsa, 1 Mayıs'ı onlar "tertipli" görünseler de, bu ülkede 1 Mayıs'ın sahibi devrimciler ve emekçilerdir. Tarihe bakan herkes görür ki, devrimciler olmadan veya devrimcilere rağmen 1 Mayıs kutlanamamıştır.

1 Mayısın tarihi, bizim tarihimizdir.

1 Mayısın doğuşu ve ülkemizde ilk 1 Mayıslar:

Vahşi kapitalizmin işçi sınıfını sefalet içinde süründürdüğü 1800'li yılların sonlarında işçi sınıfını örgütlü mücadelesi gelişmeye başladı. 1 Mayıs 1886'da Amerika'da onbinlerce işçi, hakları için alanlara çıktı. Burjuvazi saldırdı. Yüzlerce işçi tutuklandı. Tutuklananlardan dördü asılarak, biri intihar süsü verilerek katledildi. Bundan üç yıl sonra bu günün anısına, 1. Enternasyonal 1 Mayıs'ı işçi sınıfının dünya çapında "Birlik, mücadele ve dayanışma günü" ilan etti.

"Birlik, mücadele ve dayanışma" şiarı, işçi sınıfının henüz cılız olduğu ülkemize de ulaştı bir süre sonra. Türkiye işçi sınıfı, ilk kez 1905'te İzmir'de 1 Mayıs gösterisi yaptı. 1910'da, 1920'de yapılan 1 Mayıs yürü-

yüşleri kaydedildi daha sonra tarihe. 1920'de işgal altındaki İstanbul'da işçiler, 1 Mayıs'ı işgale karşı bir gösteriye dönüştürdüler.

1923'te İzmir'de toplanan 1. İktisat Kongresi 1 Mayıs'ı İşçi Bayramı olarak kabul etti. Fakat, bu hakkın tanınmasıyla gasbedilmesi bir oldu. 1925'te yasaklandı 1 Mayıs. Ve on yıllarca kırılmadı bu yasak çemberi. İşçi sınıfının hafızasından yine de yokedemediler 1 Mayıs'ı. Bunu bildikleri için 1 Mayıs'ın içini boşaltma manevraları da sürdü. 1960'da yapılan bir düzenlemeyle 1 Mayıs günü, "Bahar Bayramı" illan edildi. 1963'de bunu tamamlayan yeni bir manevrayla da 24 Temmuz'un "İşçi bayramı" olarak kutlanacağı doğrultusunda bir yasa çıkarıldı. 1960'lı yıllar boyunca bir yandan oligarşinin yasakları, bir yandan mevcut işçi örgütlenmelerinin işbirlikçi niteliği nedeniyle 1 Mayıslar da alanların dolduğuna tanık olunmadı.

1 Mayıs'ın asıl anlamına kavuştuğu yıllar:

12 Mart cuntasının ardından devrimci mücadelenin kendini toparlayarak gelişmeye başladığı, işçi sınıfının Dev-Gençlilerin, Cephelilerin önderliğinde militan direnişler yaşadığı, DİSK etrafında mücadeleciler bir işçi potansiyelinin toplandığı 1976 yılı, ülkemizde 1 Mayıslar açısından bir dönüm noktasıdır.

1976'da alanda yüzbin kişi vardı. Yüzbin işçinin tek bir ağızdan enternasyonal söylemesi bir ilktir ülkemizde. İşbirlikçi tekeli burjuvaziyi korkutan bir gelişmedir bu. Oligarşi 1 Mayıs 1977'ye daha "hazırlıklı" olacaktır. Oligarşinin hazırlığı, bildiği tek şeyi uygulamaya koymaktan ibarettir: **faşist terör!**

1977'de Taksim meydanında yüzbin değil, iki yüzbin değil, tam **beşyüzbin** kişi vardır. Kontrgerillanın hazırladığı plan yürürlüğe konulur ve kurşunlar yağmaya başlar yüzbinlerin üzerine. (TKP, HK gibi grupların 1 Mayıs öncesi birbirlerine yönelik tehditleri, alandaki kavgaları kontrgerillanın planını yürürlüğe koymasına uygun bir zemin yaratmış ve katliamdan sonra da, oligarşiye katillerin kimliğini bir süreliğine de olsa bulandırma imkanı vermiştir.) Binlerce kişilik kitleyle Dev-Genç'liler, alanda, saldırı karşısında dağılmayan, disiplinini kaybetmeyen tek grup olarak, örgütlü bir bi-

Kurtuluşumuz,
BAĞIMSIZLIK,
DEMOKRASİ ve
SOSYALİZM'dedir.
Kurtuluşumuzun
sloganlarıyla
1 Mayıs'ta
alanlara!

Direnen Irak ve
Filistin halkıyla
dayanışmak için
1 Mayıs'ta
Alanlara!

çimde yaralıları toparlayarak, alandan düzenli bir geri çekilişi sağladı.

Sonuçta, 34 kişi kurşunlarla veya ezilerek katledildi 1 Mayıs 1977'de. Oligarşinin mesajı açıldı: devrim ve sosyalizme karşı katliam!

Fakat geri adım atılmıyacaktı. Faşist terör karşısında dişe diş bir mücadele sürdüren devrimciler, 1 Mayıs'taki faşist katliama karşı, 1978 1 Mayısını da en güçlü biçimde kutlamak için tüm güçlerini ortaya koydular. Bu kararlılık dalga dalga emekçi semtlerine, fabrikalara, sendikalara yayıldı. 77'deki katliama, oligarşinin günler öncesinden "yine kan dökülecek" propagandalarına rağmen, 1978 1 Mayıs'ında alanda yine ikiyüzünü aşkın kişi toplandı.

1978'de Taksim meydanı, faşist terör karşısında sinmemenin, oligarşinin katliamlarına meydan okumanın resmiydi.

Yeniden yasaklar ve cunta yılları:

Katliamla Taksim'deki görkemli gösterileri engelleyemeyen oligarşi, 1979'da İstanbul'da 1 Mayıs kutlamalarını yasakladı. Onu aşkın kentte sıkı yönetim ilan edilmişti zaten.

1 Mayıs kitlesel olarak bazı Anadolu illerinde kutlanırken, İstanbul'un bir çok semtinde yasadışı ama meşru gösteriler yapıldı.

1980'de artık oligarşi için 1 Mayıs'ı yasaklamak da yetmeyecek; o gün İstanbul'da **sokağa çıkma yasağı** ilan edilecekti.

Cunta yıllarında ise artık 1 Mayıs'ın tartışılması bile yasaktı. Temel görev, cuntaya karşı direnişti. İşyeri toplantıları, "yasadışı" gösteriler biçiminde yapılan 1 Mayıs eylemleri de cuntaya karşı direnişin bir parçası olarak sürdü.

1 Mayıs'ın yeniden kazanıldığı yıllar

1980'in ikinci yarısı, cuntanın dağıttığı örgütlenmelerin toparlandığı, korku ve pasifikasyonun dağıtıldığı bir dönemdir. işçilerin, gençliğin, memurların mücadelesi Devrimci Sol önderliğinde gelişmektedir. 1987'den itibaren ilk öğrenci örgütlenmeleri ve statükoları yıkan yürüyüşler, ilk işçi grevleri, memurların ilk eylemleri ve örgütlenmeleri, Devrimci Sol önderliğinde gerçekleştirilmektedir. 1 Mayıs kavgası da Devrimci Sol Güçler'in önderliğinde yeniden başlayacaktır.

1988'de, yaklaşık on yıllık aradan sonra yeniden çıkıldı meydanlara. Oligarşinin terörüne, reformizmin kaçkınılığına ve bölücülüğüne karşın 5 bin

emekçi 1 Mayıs alanına, Taksim Meydanı'na yürüdü.

1989'da 5 bin emekçi aynı kararlılıkla Taksim'i zaptetmek için yürüşe geçtiğinde, oligarşinin polisi saldırıya geçti. Saldırı bekleniyordu. Herkes 1 Mayıs'ın yeniden kazanılmasının zorlu bir kavgayı gerektirdiğini biliyordu (Kimileri bunu bildiği için o gün orada yoktular zaten).

Taksim, panzerlerle, komandolarla işgal edilmişti. Oligarşi planını Devrimci Sol Güçler'i Taksim'e sokmamak üzerine kurmuştu. Devrimci Sol Güçler kararlılıkla alanı zorlamaya devam ettiler. Çatışmalar Taksim'in etrafındaki yollara yayıldı. Şişhane kavşağında kitleyi tarayan katliamcılar, genç bir işçi olan Mehmet Akif Dalcı'yı katlettiler.

500'ü aşkın da tutsak verdi o gün Devrimci Sol Güçler. 1 Mayıs'ın yeniden kazanılması artık Dalcı'nın adıyla anılacaktı. Dalcı, 1 Mayıs kararlılığının simgesiydi.

1989'da Taksim'in çevresinde aynı kararlılıkla çatışıldı yine. 1990'da "1 Mayıs Yasallaşmalıdır" şiarıyla sürdürüldü kavgası. 1991'de 1 Mayıs'ın Anadolu'ya yayılmasına tanık olundu. Ankara, Mersin, Bursa, İzmir, Diyarbakır, Denizli, Kayseri, Ereğli, Zonguldak, Aydın'da 1 Mayıs eylemleri yapıldı.

İşte bu kararlı mücadele sonucu 1992'de 1 Mayıs kazanıldı. Oligarşi artık 1 Mayıs'ı yasaklayamayacağını anladı. Uzlaşmacı sendikacıların ve oportünistlerin bölüp parçalama politikaları 1 Mayıs'ı zayıflatırsa da, artık alanlar kazanılmıştı. İstanbul'daki 1 Mayıs mitingi Gaziosmanpaşa'da yapıldı. Ankara, İzmir, Bursa ve Kocaeli'nde de 1 Mayıs, yasal mitinglerle kutlandı.

1993 1 Mayıs'ı Şişli Abide-i Hürriyet meydanında yapıldı. 30 bin emekçi toplandı. Alanlar kazanılmıştı, sıra alanları kitleselleştirmektedir. Sıra, o güne kadar dişe diş sürdürülen kavganın dışında olan ama 1 Mayıs'ın kazanılmasıyla, bu kazanımın üstüne çöreklenmeye çalışan reformizme, işbirlikçi sendikacılığa karşı alanların devrimcileştirilmesindeydi.

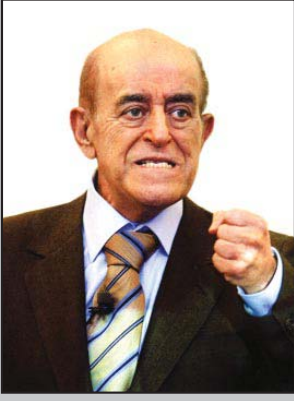
- devam edecek -

Sayı 107

19

18 Nisan
2004

Bir Asalağın Ölümü

Türkiye'nin "en zengini" ünvanına sahip, oligarşinin en büyük ailesinin patronu Sakıp Sabancı 11 Nisan günü **AMERİKAN HASTANESİ'**nde öldü. Ölmeden önce **AMERİKA'daki DOKTORU** da geldi, ancak yapılan açıklamalara göre "yapılacak bir şey kalmamıştı."

Ne kadar çok "seveni" varmış. Medya büyük kampanyalar yaptı, "halk adamı Sabancı" propagandası için birbiriyle yarıştılar. Burjuva basının sağcı-solcu-liberal-islamcı, şucu bucu bütün yazarları ortalık yere mide bulandıran bir "Sabancı sevgisi" kustular.

Ama sevgiden çok, ranttı asıl sıkıntıları. Sömürü düzeninin sahipleri, bu ölümden ideolojik rant elde etmek için seferber oldular. Rantın temel sloganı: "fakiri, işçisi, zengini ile Türkiye birleşmiş, bir patronu sevgi seli ile uğurlamıştı".

Yani, öyle sınıflar, zenginler-yoksullar gibi ilişkilerin, çatışmaların, mücadelelerin hiçbir anlamı yoktu. Türkiye halkı Marksist-Leninistlerin an-

lattığı sermaye-emek çelişkisine de, sermaye sınıfının kendisini iliklerine kadar sömürdüğüne de inanmıyordu. Kaba haliyle böyle zetlenebilecek bir rant için manşetler atıldı, köşe yazıları yazıldı. İşkenceci-infazcı Emniyet Müdürü Gaffar Okkan'ın ölümünü "polis-halk elele" şovuna dönüştüren oligarşi, Sabancı'yı da "zengin-yoksul yan yana" havasını yaratmak için kullandı.

Burjuva propagandasının kitlelerin bilincini bulandırdığı, yanılttığı yeni bir olgu değildir. Sınıf bilincinin geri olduğu durumda, bu propagandalar daha etkili olur. Burjuva medyanın "onbinler" diye satmaya çalıştığı cenazede bu tür unsurlar elbette vardı. Ancak daha kitlesel olanın, adı "Sabancı" olan okullardan, fabrikalardan getirilmiş kitleler olduğu da taşınan döviz ve pankartlarda gözden kaçmıyordu.

"Devlet Töreni" Tam İsabet

"Babamız Türk hekimlerine emanettir" diyor, Sabancı'nın varislerinden biri. Resmen yalan söylüyordu. Ama boşuna değil, babası ölüren bile sınıf çıkarlarına göre konuşuyor. Yaratılan Sabancı imajının bozulmasını engellemeye çalışıyor. Her başı ağrıdığına Amerika'ya koşan tekeller gibi Sabancı'nın canı da Amerika'ya emanettir. Bu kez gitmeye fırsat bulamıştı, Amerikan hastanesine koşmuş.

Ütanmasalar, "ulusal yas" ilan edecekler. 17 Ağustos depreminde kederlenmedikleri kadar kederlendi devlet erkani. Ama, her ne kadar Saban-

Sayı 107

20

18 Nisan
2004

'Sakıp Ağa' Öldü; Allah Rahmet Etmesin!

Sabancı'nın ölümünün ardından Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi de bir açıklama yaptı. **'Sakıp Ağa' Öldü; Allah Rahmet Etmesin!** başlıklı 11 Nisan 2004 tarihli 329 no'lu açıklamasında Cephe, Sabancı'nın kim olduğunu anlattı.

Sabancı'yı 70 milyonun iliğini sömüren, halkımızın sırtına bir kene gibi yapışmış en büyük asalaklardan biri olarak tanımlayan Cephe, şöyle dedi:

"Eğer ilahi adalet diye bir şey varsa, onun yeri Cehennemdir. Ahiretin kapısında ona sorulacak? Günde kaç işçiyi sömürdün ey Sakıp Ağa? Bu kadar serveti nasıl yaptın? Kimlerin alinteri, kimlerin gözyaşı ve kaç işçinin,

vatanseverin, devrimcinin kanı var bu servette? Kaç işçiyi işsizliğe, kaç işçiyi yoksulluğa mahkum ettin? Hangi malı kaç satman gerekirken kaç sattın? Faşistleri, cuntaları, katliamcıları nasıl destekledin? Dünyaya adaletsizlik götüren emperyalistlerle niçin işbirlikçilik yaptın? Münker ve Nekir soracaklar; İşkencecilere, infazcılara durmadan otomobil, para bağışi yaparken, o işkencecilerin, infazcılarının mağdur ettiği insanları hiç mi düşünmedin?

Yaşarken halkın adaletinin karşısına çıkarılabileseydi, sorulacaktı bunlar. Kardeşi Özdemir Sabancı'ya soruldu. Eğer ilahi adalet varsa, bu soruların cevaplarının onu götüreceği tek yer cehen-

nemdir. O'na dua değil, cayır cayır yanması için beddua edin. Çünkü o bunu bin kere hak etmiştir."

Medyanın propagandalarına değindiği ve Sabancı'nın kim olduğunun bir an olsun akıldan çıkarılmaması gerektiğini belirten Cephe, "Halkımıza, bir sömürücüden kurtulduk gözünüz aydın, demek isterdik; ama mevcut düzen değişmediği sürece, onun mirasçıları, soygun çarklarını döndürmeye devam edecektir. Bağımsız bir ülke için, demokratik bir ülke için, ekmek ve adaletin eksik olmadığı bir ülke için "Sakıp Ağa"ların olmadığı bir ülke gerek bize. "Sakıp Ağa" öldü, Allaha havale ettik onu; öteki "Sakıp Ağa"larla mücadelemiz sürecektir." ifadeleri ile kapitalizme karşı mücadeletin süreceğinin altını çizdi.

cı “devlet adamı” olmasa da, haklarını yemeyelim, “devlet töreni” tam isabetlidir. Çünkü devlet onlardır, işbirlikçi tekelleridir. Ordusu, polisi, hükümetleri onların hizmetkarlarıdır.

Medyadaki hizmetkarları da, ideolojik rantın propagandistliğini yaptılar. Bunlardan birinin “derin” tahlillerinden bir bölüm alalım.

“Bu ortaklaşa tavır, bir başka oluşumun da göstergesi değil midir acaba? ‘Sağ-sol’ kavgalarının yaygın olduğu 1960’larda, 70’lerde böyle büyük bir işadamı ölseydi kamuoyu böylesine birlik içinde tepki göstermezdi sanıyorum. ‘Sermaye sınıfını’ düşman belleyenlerin tepkisi farklı olurdu... Türkiye’de yaratılmak istenen servet ve sermaye düşmanlığı tutmadı. ... Bu gelişme, Türk halkının ekonomik model konusunda kararını verdiği, serbest girişimciliği benimsediği anlamına gelir.” (Türker Alkan 13 Nisan, Radikal)

“Solcu” geçinen Türker Alkan tek örnek değildir. Alkan’ı seçmemiz, halkın apolitikleşmesinden en çok yakınanlardan biri olmasıdır. Övdüğü apolitikleşmenin en çıplak ifadesidir oysa.

Türkiye halkının, kendini yoksullaştıran, aç bırakan kapitalizmi tercih etmiş olması ise kocaman bir yalandır, halk gerçeğini inkardır ve bilimsellikten uzaktır. Bilinç, örgütlenme, alternatifi somut olarak görememesi gibi bir çok etken bu tür bir yanılgıyı beslemektedir. Burjuvazinin kalemşorleri de bunu çok iyi bilirler, ama onlar halka “sen kapitalizm dışında hiçbir alternatif aramamalı” dayatmasını bu şekilde yapıyorlar. Alternatifini ortaya koyan, bunun mücadelesini verenleri katletmek, F tiplerine atmak ise düzenin öteki kurumlarına düşüyor.

Mübarek Bir Patron Değil, Bir Peygamber!

Sabancı üzerine her türden Tv’de yapılan programlar, köşe yazıları, haberler, açıklamalar hepsi öyle bir Sabancı resmi çiziyor ki, bırakın nasıl bir sömürücü olduğunu, aslında o bir patron bile değil. Yememiş, içmemiş sadece iyilik yapmış. Ölen sanki tüm ömrünü halka adanmış bir peygamber. Kütüphaneler, camiler, yardım kuruluşları, “mübarek” insan değil, bir melek. Hiç kendi kasasına çalışmamış o zaten. Cenazesi başında dua okuyan İstanbul müftüsü bu tabloda hızını alamayıp, “peygamberin iki sıfatı” özdeşleştiriyor Sabancı’yı. Abdullah Gül, “gönül insanı” ilan ederek “dinsel” mesajlar veriyor.

Peki bu adam bu sermaye birikimini nereden elde etmiş? Alinteriyle mi? Bu soruya en küçük bir cevap bulamazsınız bu haberlerde.

“Yardımseverliğine” gelince.

Akıllı bir burjuvadır Sabancı. Yasalara göre,

Ordu, Polis, AKP Zengin Sever

Genelkurmay başkanı, “Türkiye’nin geleceği için hayatı” dedikleri Kıbrıs dahil, çeşitli konularda yapacağı açıklamayı bir gün erteledi. Cenaze, ayrı ayrı polis ve askeri merasim birlikleri tarafından taşındı. Polis şefleri siyah gözlükler, gözleri yaşlı halde cenazedeki yerlerini aldılar. Sabancı’nın polis koleji ve akademisi mezunlarına 1600 cumhuriyet altını, 100 milyar para dağıttığı bilinmekte. Mesleğe başlarken, ki me hizmet etmesi gerektiklerinin bu küçük rüşveti dışında çok daha büyük yardımlar zaten malum.

AKP’liler ise en üst düzeyde kitlesel katıldılar cenazeye. Erdoğan, Sabancı’nın kendisine yazdığı son mektuptan her fırsatta söz ederek, tekelleri ne kadar çok sevdiğini gösterme gayreti içinde çırpındı.

İşte Sabancı’nın asıl sevenleri bunlardır. Onlar, Özal gibi “zenginleri severler” sadece, halk ise azarlanacak, aşağılanacak yaratıklardır.

Komplo Teorisyenleri; Neredesiniz?

Kimileri, DHKC eylemini hatırladı. Yıllardır piyasa tutulmaya çalışılan komplo teorilerini yineleyenler oldu. Özü şuydu: Sabancı kürt sorununa çözüm demesinin bedelini kardeşinin ölümüyle ödemişti.

Artık kimseyi inandıramazsınız bu saçmalıklara.

Siz yeni komplo teorileri bulamadınız mı daha? Mesela, Tercüman yazarı Serdar Arseven bulmuş; Sabancı’nın nasıl olup da böyle aniden öldüğünü “tıp uzmanı” görüşleriyle aktarmış. Haydi düşün peşine; Oligarşi içinde hangi it dalaşı var? Hangi tekel Sabancı’ya tasfiye etti? Patronlar ölemez, öldürülemez, mutlaka bir şey vardır, haydi komplo teorisyenleri; işbaşına!

Ölüsü Bile Halk İçin Terör Oldu

70 milyon halk onların düzeni sürsün diye düşman görüldü. Aynı zihniyet cenaze töreninde de terör estirdi. Cenazeye katılan tekellerin güvenliği, Sabancı’nın ölüsünün güvenliği için hayatı felç ettiler. 3 bin 500 polis görev yaptı, havadan helikopterleri uçtu. Bu da yetmedi, 20 kişi gözaltına alındı. Gerekçe şu: “Güvenlik birimlerine istihbarat ulaştı. DHKP/C cenaze töreninde sansasyonel eylem yapmayı planlıyordu.” (Zaman 13 Nisan) Şüpheli de elbette halktan insanlar olacaktı.

Ölüsünde bile halkı şüpheli ilan ettiler. Yanılıp cenazeye katılanlar, burjuvazinin “dost” olamayacağını böylece bir kez daha gördüler. Ayrıca devrimcilerin bu tür eylemler yapmadığını herkes bilir. Böyle bir “sansasyona” olsa olsa Kontrgerillanın ihtiyacı vardır. Tıpkı Koç’un mezarını bombalayıp devrimcilerin üzerine yıkmaya çalıştıkları gibi.

Sayı 107

21

18 Nisan
2004

kültüre, eğitime katkı vergiden düşülür. Yaptırdığı bütün kütüphane, cami, okul vb. ödemesi gereken vergiden düşülen emekçinin alınteridir. Hem vergiden düş, hem hayırsever ol, adını binalara ver; Sabancı'nın "akıllılığı" burada.

Sabancılar Bizden Değildir

"Başisağ olması" gereken birileri varsa, bu ülkenin sömürücüleri, asalakları, katliamcıları, faşistleri, Susurlukçuları, işkencecileridir. Ölen onların "babasıdır" çünkü. Türkiye'de işbirlikçi sermayenin gelişiminde Koç ile birlikte öncü durumundadır Sabancı. Sermaye birikimi en çıplak ifade ile, tüm patronların gibi, emeğin sömürsüne dayanır. 30 bin işçi çalıştırıyormuş; kapitalizm emeğini sömürdüğü işçilere, bunu gizlemenin bir yolu olarak, "iyilik" yapıyor propagandası yapar. Bu da o yalanlardan biridir. Tıpkı "hamallıktan en zengin olma" yalanı gibi.

Bu ülkede onyıllardır yaşanan bütün sömürü ve zulüm politikaları Sabancıların çıkarları için uygulanmıştır. 12 Eylül öncesinde halkın mücadelesine karşı faşist MHP'ye çantalar dolusu paralarla destekleyen Sabancı olduğu unutturulmak istenmektedir. Ve O, tıpkı TİSK Başkanı gibi, 12 Eylül cuntasını "şimdi gülme sırası bizde" diye karşılayan zalimlerden biridir. Milyonlarca insanın tepesine bir karabasan gibi çöken cuntalar onların ekonomik çıkarlarını yerine getirmek için yapıldı. 12 Eylül cuntası "sağ-sol çatışmasını önleme" yalanlarıyla halka anlatılırken, asıl hedeflerinden birinin, emekçilerin mücadelesi nedeniyle uygulanamayan 24 Ocak IMF kararlarını uygulamak olduğu çok geçmeden anlaşılacaktı. Nitekim Sabancı'nın en büyük atılımlarını yapması bu kararların ardından olmuştur. Bütün IMF anlaşmaları onların çıkarları içindir. Halk yoksulaştıkça Sabancı zenginleşmiş ve bu çıplak gerçeği gizlemek için daha fazla şarlatanlığa, medya şovlarına başvurmuştur.

Amerikan ve Avrupa emperyalist tekellerinin ülkemizi yağmalamasının baş işbirlikçilerindendir. Grevleri yasaklattıran, infazları, kayıpları, faili meçhulleri destekleyenlerin başındadır. Ve kardeşi bu suçlarının bedelini ödemiştir.

Emekçi halk ve burjuvalar vardır ülkemizde. Burjuvazi sömüren, halk sömürülendir. Sabancılar bizden değildir. Ne yaşamları, ne kültürleri ile halkla hiçbir ilgileri yoktur. Burjuvazi Türkiye'yi kendisinden ibaret saydığı için, sermaye medyası "Türkiye yasta" diyor. Biz de Türkiye'deyiz ve yasta değiliz. Biz bir avuç asalak dışında emekçi Türkiye halkının çıkarlarıyla düşünüyor, duygularımız buna göre şekilleniyor. Ve emekçi halkımız için, Sabancı'nın ölümünün bir tek anlamı vardır, "bir asalak, sırtımıza yapışmış 50 yıldır kanımızı emen bir kene, bu dünyadan eksildi."

Son Vasiyeti De Emek Düşmanlığı

"Tarih, 21 Mart 2004. 'Ankara'da Sabah' Programı'nın çekimi için Başbakanlık Konutu'ndayız. Başbakan Tayyip Erdoğan, iç ve dış siyasi konulara ilişkin görüşlerini açıkladıktan sonra başbaşa sohbet etme fırsatı da bulduk. Erdoğan, ekonomideki iyiye gidişe işaret etti. Sözü, merhum Sakıp Sabancı'ya getirdi. Sakıp Ağa ile yaptığı bir görüşmeyi nakletti. Sabancı, 'Ekonomi toparlanıyor. Canlanma başladı. **Aman dikkat! Grevler olmasın.** Çalışma barışı bozulmasın!' uyarısında bulunmuş. Erdoğan da aynı görüşteydi. Hatta birkaç örnek de verdi." (Sabah, 12 Nisan)

Grev olmasın derken, kimilerinin söylediği gibi, "bir işçi dostu" olarak, "işçilerin hakkını verelim" demiyordu elbette. İktidardan yasaklama istiyordu. Nitekim iki grev iktidar tarafından yasaklandı. Lastik grevi Sabancı'yı da doğrudan ilgilendiriyordu.

Çelebi ve Budak Bir Tek Devrimcinin Cenazesine Katıldı mı?

DİSK eski başkanı **Rıdvan Budak** Sabancı'yı hastanede ziyaret edenlerdendi. Çıkışta, "Sabancı'nın işçi dostu olduğunu" açıkladı. Sabancı fabrikalarından atılan işçilerin dökümünü yapmayacağız. Bunu en iyi DİSK arşivleri bilir. Bir tek soru; peki **si-si, sendikal örgütlemeyi kim tasfiye etti?**

Böyle sendikacıların olduğu yerde elbette ne sınıf mücadelesi ne de ekonomik mücadele olmaz. Budak emek-sermaye çelişmesini de çok iyi bilir, cehaletinden söylemiyor bu sözleri. Bu anlayış yıllardır işçi haklarını masa başında patronla el sıkışıp satıyor.

Mevcut DİSK başkanı **Süleyman Çelebi** de, gerek hastane gerekse cenazede Sabancı'yı yalnız bırakmadı. Burjuva medya onun katılımına özel önem attı. Ona göre de Sabancı "çok uzlaşmacı" bir "işadamıydı". Yaptığının ne anlamı geldiğini bildiği için "elbette biz masada emek tarafıyız" demeyi de unutmadı. Demek ki, Çelebi bir tiyatronun oyuncusu. O masalarda **sendikacılık mesleği** gereği oturuyor, sınıfı temsilen değil.

Çelebi bununla yetinmemeli, bu anlayışa yakışan sendika binalarına Sabancı resmi asmaktır. Sonra da aynı sendika binalarında "mücadeleci DİSK'ten" söz etmeyi de unutmamalı.

Ne Budak ne Çelebi katledilen bir tek devrimcinin cenazesine katıldı mı acaba? Hangisinin ailesine taziye sundular? 19 Aralık gibi bir katliamda şehit düşenlerin tabutlarının altına bile omuzlarını koymadılar. Sermayenin iş cinayetlerinde katledilenler için bu kadar üzüldüler mi?

"Makul sendikacı" yapmaz bunları elbette!

30 Mart 1972'den Günümüze Bir Destan

Bölüm 4

34 Yıllık tarihimizin destansı direnişlerinden söz ederken, hapishanelerdeki direnişlerden söz etmek büyük bir eksiklik olur.

“34 yıllık bir destan” esprisini ortaya çıkaran olgulardan biri de, direniş geleneğinin şu veya bu alanla sınırlı kalmayıp, hayatın her alanına yayılmış olmasıdır. Şehirlerde, kırlarda, gecekondu semtlerinde, okullarda militanca mücadele ve direniş bu çizgide hayat bulmuştur.

Çünkü geleneklerin kaynağı, daha önce de işaret ettiğimiz üzere, ne “bireysel kahramanlık”lar, ne de şu veya bu alanın “kendine özgü” özellikleridir. Bu geleneğin kaynağında, haklılığa, meşruluğa güçlü bir inanç ve iktidar perspektifimiz vardır. Gayri-meşru bir düzene karşı devrimcilerin direnişi ve savaşı meşrudur. Bu anlayışla hareket eden devrimciler, hayatın her alanında, Türkiye solunun o güne kadar uzak olduğu “ilk”lerle direniş destanları yarattılar. Devrimcileri kuşatıp “teslim olun” diyen oligarşinin ölüm mangalarına “asıl siz teslim olun” cevabını vermek işte bu anlayışın ürünüdür.

30 Mart 1972’de “Biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik” diyen sesi dalga dalga yaydık yüzlerce direniş üssünde. Bu anlayışla sadece silahlı savaşçılar nezdinde değil, hayatın her alanında devrimci çizgi geliştirilmiş, yeni gelenekler yaratılmıştır. Geleneklerin sürekli pekişip geliştirildiği alanlardan biri de hapishanelerdir. Hapishanelerdeki devrimci anlayışın 1970’lerin başlarından 2000’lere kadar nasıl yerleştirilip geliştirildiğine bakıldığında görülür ki, bu direniş gelenek esas olarak particephe çizgisinin ürünüdür.

Maltepe’den Metris’e, Buca’dan Ümraniye’ye, Ulucanlar’dan tüm hapishanelere...

1971’deyiz; 12 Mart cuntasının terörü, hapisha-

neleri binlerce devrimciyle, aydınlı doldurmuş. Siyasi tutsaklar bakımından hapishaneler Türkiye tarihinin o güne kadar ki tarihinin en kalabalık günlerini yaşıyor.

Kartal-Maltepe hapishanesi en çok devrimci tutuşın hapsedildiği yerlerden biriydi. Tutsakların çoğunluğu THKP-C ve THKO’dandı. Onların başlattığı silahlı mücadeleyle sağlanan 50 yıllık reformist, revizyonist gelenekten kopuş, şimdi hapishanelerde de yaşanacaktı.

THKP-C ve THKO’nun önder kadrolarının bir çoğu bu hapishanede idi ve hepsinin de kafasında tek bir şey vardı: kendi elleriyle özgürlüklerini kazanmak; yani firar. Çünkü onlar kendilerinin hapsedilmesinin meşru olmadığına bilincindeydi. Firarı hak görmek, meşruluk ve iktidar perspektifidir. O güne kadar hapishanelerde siyasal bir hak olarak firar hakkının kullanıldığı olmamıştı. Onlar kullanacaktı.

12 Ağustos 1971’de, 12 Mart cuntasının emriyle başlatılan faşist anayasa hazırlığını protesto etmek için THKP-C ve THKO tutsakları açlık grevi yaptılar. Doğrudan hapishane sorunlarıyla, cezalarla ilgili olmayan ilk açlık grevlerinden biriydi bu... Yeni bir tutsaklık geleneği mayalanıyordu adım adım.

Düzenin faşist yaptırımlarına karşı ilk direnişler örgütlenmeye başlandı; zorla saç ve bıyık kesme gibi uygulamalar karşısında yine açlık grevine başvuruldu. Artık düzen, hapishanelerdeki devrimci tutsakların, istediği her şeyi yapabileceği kişiler olmadığını görecekti.

Tutsaklar bir yandan, yargılandıkları davalar için yagın teorik tartışmalar içinde savunmalarını hazırlıyor, bir yandan yaptırımlara karşı direnişler gerçekleştiriyor ve bir yandan da tünel kazıyorlardı. 29 Kasım 1971’de içlerinde Mahir Çayan’ın da olduğu beş devrimci tutsak bu tünelden özgürlüğe çıktılar. Geride kalan tutsaklar, firar eden yoldaşlarına zaman kazandırmak için ertesi gün mahkemeye çıkmayarak, koşuşlarında barikat kurarak direnişe geçtiler...

Bu da “ilk” barikat direnişlerinden biriydi; Artık Türkiye’nin hapishanelerinde bu “ilk”lere bir çok başka ilk eklenecek, ilkler kısa sürede geleneğe dönüşecekti.

1980’nin ortalarındayiz. 12 Eylül cuntasının ilk belirtileri yine hapishanelerde gösteriyor kendini. Cuntanın, devrimci tutsakların ilk konulduğu yerler olan Selimiye, Sağmalcılar, Davutpaşa’da daha baştan kendi statüsünü hakim kılmak için günde me getirdiği sürgünler, yaptırımlar, hepsi direnişle püskürtüldü. Barikatlar kuruldu, faşistlerle devrim-

Sayı 107

24

18 Nisan
2004

cileri aynı bloklara koyma politikası dişe diş çatışmalarla bozuldu.

1978'de Sıkıyönetimin ilan edilmesiyle açılan Seli miye'deki tutsakların Bay-rampaşa'ya sevkedilmek istenmesi ilk büyük direnişlerden birine yolaçtı. Sürgün genelgesi-ne karşı barikatlar kuruldu. Barika-tın mimarları arasında İbrahim İlçi ve Mete Nezihi Altınay da vardı. Oligarşi, tutsakların üzerine kurşunlar yağdırarak, gaz bombaları atarak saldırdı. Gün boyunca süren direnişi kıramayacağı-nı anlayan yönetim, anlaşılmak zorunda kaldı.

Bu saldırıyı Davutpaşa'daki saldırı izledi. 1980 Mayıs'ında "arama" bahanesiyle giren askerler, saldırdılar, iki tutsak kurşunla yaralandı... Bunlar cun-tayla başlayacak saldırıların habercileriydi.

Artık cunta işbaşındadır. Hapishanelerde de saldırılar boyutlanmış, cunta Mamak'taki tutsakları büyük ölçüde teslim almıştı; 1981 Nisan'ında İstanbul hapishanelerindeki devrimci tutsaklar da Metris'e toplanarak, Metris'i "Mamaklaştırma" saldırı-ları başlatıldı. Ve Metris'te sayısız süresiz açlık grevi-yile, barikatlarla uzun bir direniş tarihi yazıldı. Bu di-reniş tarihinin doruğu da hiç kuşkusuz, 1984 ölüm orucu oldu.

Saldırının odağında Tek Tip Elbise vardı. Cunta görünürde iktidardan çekilmiş, seçimler sonucunda "sivil" ANAP hükümeti kurulmuştu. Ama saldırı poli-tikalarında değişen hiç bir şey yoktu. 11 Nisan'da Metris'te 14 tutsak bedenini açlığa yatırdı; 13 Ni-san'da Metris kadınlar koğuşundaki tutsaklar izledi onları. Ertesi gün Sağmalcılar... Devrimci Sol ve TİKB tutsaklarının gerçekleştirdiği (diğer grupların muhtelif bahanelerle katılmadığı) bu açlık grevi be-lirleyecekti artık herşeyi.

Oligarşi de bu direnişin öncekilerden farklı ola-cağını sezinlemişti; direnişi daha başta kırmak için işkenceler, sürgünler başladı. Cop darbeleri altında vücutlarında morarmayan tek bir yer kalmıyordu tutsakların... Derileri yüzölüyordu adeta... Bütün bunlara rağmen direniş 45. güne ulaştı. 45. gün, hapishanelerin "kaderini" değiştirecek, Türkiye devrim tarihine şanlı bir sayfa olarak eklenecek bir direnişin anonsu yapılyordu Metris ve Sağmalcılar havalandırmalarında. İçlerinde Devrimci Sol önde-rinin de olduğu 16 tutsağın isimleri sayıldı bir bir; ölüm orucu ilan edildi. "Ya ölüm, ya zafer" kararlılı-ğıyla dikilinmişti oligarşinin karşısına. Böyle bir ölüm orucu ilkti Türkiye hapishanelerinde. Ve bu ilk, yine Cephelilerin çizgisinde hayat buluyordu.

Kızıldere'ye "intihar" diyenler, aradan geçen 12

yıldan hiç bir şey öğrenmemiş olsalar gerekti ki, ölüm orucuna da "intihar" dediler.

Ama tarih onlara kulak asmadan yazılmaya de-vam edildi.

Ölüm Orucunun 63. gününde ilk şehit verildi. Abdullah Meral Şehit düştü. "Yoldaşları Apo'yu ön-ce tören için hazırladılar. Çenesi ve ayak parmakla-rı bağlandı. Üzeri kırmızı karanfillerle bezendi. Apo kırmızı karanfiller içerisinde gülümsedi geride ka-lan yoldaşlarına..."

1996'da, 2000-2004'de defalarca tekrarlanacak bir sahnenin ilkiydi bu tablo. Dursun Karataş, o ge-ce Apo'nun başucunda "Bu gece ölümü yendik yol-daşlar... Onun bedenine sardığı onur bayrağını şim-di bizim bedenlerimiz taşıyacak..." derken, sanki sadece o anı değil, daha sonra yaşanacakları da anlatıyordu.

Tutsaklık koşullarındaki direniş geleneği bera-berinde hapishanelerdeki hayatı yeniden şekillendi-riyor, hapishaneler devrimci tutsakların okulları ha-line geliyordu. Cunta yılları boyunca mahkemeler-de yargılanan değil, yargılayan olan devrimci tut-saklar, Mahirler'in başlattığı bir geleneği daha da ileri götürdüler. Ve yine Mahirlerle başlayan bir baş-ka gelenek, firar hakkını kullanma geleneği, özgür tutsakların değişmez hedeflerinden biri oldu. Peşpe-şe oligarşiyi şaşkınlığa düşüren özgürlük eylemleri örgütlendi. Bunların kimi başarılı, kimi başarısız ol-du, ama özgür tutsakların "Bir gün mutlaka!" şiar-ları hep yankılanıp durdu hapishanelerde.

'90'lı yılların başları, devrimci mücadelenin ge-liştiği, buna karşılık oligarşinin infaz, kayıp, faili meçhul ve katliam politikalarının tırmandırıldığı bir dönemdi. Bunun hapishanelere yansımaması düşü-nülemezdi.

Bu yıllarda hapishanelerde direniş yeni biçimler ve boyutlar kazandı. Tek tek direnişlerden merkezi direnişlere geçildi. Daha önceki süreçte esas olarak hapishaneler arasında destek, dayanışma biçimin-de gerçekleşen eylemler, bir anlayışa dönüştürüldü; hangi hapishanede olursa olsun ya-pılan bir saldırı, onlarca hapis-hanenin ortak direnişiyle cevaplanıyordu. Bu anla-yışı savunan ve pratiğini uygulayanların başın-da elbette Devrimci Sol tutsakları vardı.

1991'de Eskişehir hücre tipi hapishane-sinin açılmak isten-mesi, Eskişehir'in di-

renişle kapatılması ama bir süre sonra tekrar açılmak istenmesi, yine direnişlerle uygulatılmayan sürgün genelgeleri, herşeyin çok daha çetin geçeceğini gösteriyordu. Sürecin niteliğini en açık olarak herkes bir süre sonra Buca'da görecekti.

1995 yılındayız... Buca'dayız... "Şiir yoktu türkü yoktu/Eylül günü zindanda/Bombaların türküsüydü/Tek duyulan o anda..."

21 Eylül'de, bombalarla, kalaslarla kuşanmış yüzlerce asker dayanıyor DHKP-C tutsaklarının kaldığı iki koğuşun kapısına. Kapıların ardına barikat kuruluyor hemen. Daha barikatlar tamamlanmadan 6. koğuş mavi-mor renkli bir gazla doluyor. Tutsaklar ıslak havlularla korumaya çalışıyor kendini. Barikatı bedenleriyle güçlendiriyorlar. Barikata sırtını veren Yusuf Bağ "Siz burasını merak etmeyin, başka yerlere gidin" diyor yoldaşlarına. Kapıda oksijen kaynağıyla açılan delikten, tavandan gaz bombaları yağmaya, tazyikli su sıkılmaya devam ediyor.

7. koğuşta kiler saldırıyı kendi üzerlerine çekmek için kendi kapılarındaki barikatı tutuşturuyorlar. Yoldaşlık, dayanışma, can bedeli bir boyuta yükseliyor. 6. Koğuşta barikat yıkılıyor; artık kelimenin tam anlamıyla "göğüs göğüse" bir çatışma var. Ve bir ara tutsaklardan birinin sesi duyuluyor: "Yoldaşlar hücum, hücum..."

Artık duracak, bekleyecek bir şey yok. Öleceklerse, tırnakla, dişle de olsa saldırarak ölecekler. Kan gölleri oluşuyor 6. koğuşta. Tutsakların kanı bu. Kan biraz sonra maltaya taşı... Vücutlarından kanlar akan tutsaklar maltada sürüklenerek, işkenceler altında götürülüyor. Ama "aman dileyen" tek bir tutsak yok oligarşinin karşısında; "ölmek var, dönmek yok!"... Buca, hapishanelerin Kızıldere'si oluyor o an... "Ve susarken üç nefer can/Tarih yine konuştu/Namus Buca, onur Buca/Vatan Buca olmuşt..."

Üç tutsak katledildi bu saldırıda. O günlerde yapılan benzetmeyle, Buca'daki saldırı, 12 Eylül döneminde bile rastlanmayan bir vahşilikteydi; doğrudan katletmek hedeflenmişti. Ve hapishanelerdeki bu "imha" politikası daha da boyutlanarak sürecekti.

1996 Ocağında, Ümraniye'deyiz... C-1 koğuşundaki 21 tutsak, zaten tutsak oldukları hapishane- de katliamcılar tarafından kuşatılmışlardı. İlk saldırıan gardiyanlar olur. Onların püskürtülmesi üzerine

arkada bekleyen ve "buradan ölü çıkacak!" emrini alan askerler saldırıya geçer.

Hapishanelerde faşist yaptırımlar, dayatmalar püskürtülmüş, devrimci tutsaklar, kendi meşrulukları içinde, kendi düşüncelerine göre bir yaşam tarzı kurmuşlardır. Sorun oligarşi açısından "denetim" değil, bu düşüncenin yokedilmesidir. F tiplerine kadar uzayacak süreç zaten bunu yeterince kanıtlayacaktır.

Eldeki kısıtlı malzemeyle yapılan barikatlar yıkıldığında, karşı karşıya kalır askerler ve tutsaklar. Askerlerin kalkanlarına karşı, onların ellerinde dolap kapakları vardır. Tutsaklar, o bir an içinde asker saldırıya geçmeden, onlar askerlerin üzerine hücum ettiler. Şaşkıncı askerler, geriye doğru dağıldılar. Su-baylar bağırıp çağırıyordu.

Tekrar saldırı katliamcılar, bir kaç kez püskürtüldüler. Tazyikli su devreye sokuldu. Yüzlerce komando askerinin copları kalasları inip kalkıyordu tutsakların üzerine. Mecit, Orhan, Rıza, Gültekin şehit düştüler.

"Bize Ölüm Yok!" Kanlar içindeki Mecit'in haykırışı, C-1 koğuşunda yankılanıyordu.

Ümraniye'deki kahramanlık destanı, tüm hapishaneleri ayağa kaldırdı. "Cesaretiniz varsa gelin!" pankartları asıldı hapishanelerin duvarlarına. Müdürlükler, gardiyanlar rehin alındı. 9 Ocağa kadar sürdü direnişler...

1996... Oligarşi hapishanelerdeki devrimci düşüncüyü ve örgütlülüğü yoketmek için saldırıyor; Onlarca hapishanede bir çok örgütten tutsakların katılımıyla ölüm orucuna yattı... 69 gün süren direniş, 12 şehitle hücre tipi saldırısını püskürttü... Cephe'nin direniş çizgisinin zaferiydi aynı zamanda bu. 1984'teki tartışmaların aşılması, direnişin gelekselleşmesiydi.

1999 Eylülü... Ulucanlardayız... Kanlar içinde... "Ya teslim olacaksınız, ya öleceksiniz" diyor oligarşinin temsilcileri. "Ölmek var, dönmek yok" diye cevaplıyor devrimci tutsaklar. Ölüyorlar, dönmüyorlar. Ölüyorlar, yenilmiyorlar... Buca tekrarlanıyor, Ümraniye tekrarlanıyor Ulucanlar'da... Onlarca üsteki direnişler tekrarlanıyor... Tekrarlanmıyor sadece, aşıyor... Oligarşinin "ya teslimiyet, ya ölüm!" dayatması ve direnişin "ya ölüm, ya zafer" sloganları berraklaşıyor Ulucanlar'da... Destan destan yazılan tarihe, hapishanelerde sayfalar ekleniyor... Daha da eklenecek...

- sürecektir -

Irak Direnişi Dünya Halklarının Gücünün Kanıtıdır

**Emperyalizme direnilemez diyenler
Halkların gücüne inanmayanlar
Bir yıl önce sevinç naraları atanlar
Emperyalizm değişti diyenler
YANILDILAR ve SUSUYORLAR**

Çok değil bir yıl öncesine dönün ve 9 Nisan günü, yani Bağdat'ın düştüğü gün atılan sevinç naralarını hatırlayın. Kimler ne dememişti ki;

Amerika'ya karşı direnilemeyeceği kanıtlanmıştı... ABD tek süper gücü ve herkes, bütün ülkeler kendilerini ona göre ayarlamalıydı, aksini yapmayı bırakın, düşünmek bile delilikti... Saddam gitmiş sıra diğerlerine gelmişti... Küreselleşmenin önünde kimse duramazdı... Irak'tan sonra domino taşı gibi diğer Ortadoğu ülkeleri birer birer yıkılacak, Amerika Ortadoğu hakimiyetini ilan edecekti... Türkiye bunun dışında kalamaz, pastadan payını almalıydı... Hepsi yıkılan Saddam heykelini, anti-emperyalistlere, anti-Amerikancılara, sola karşı ideolojik bir zafere dönüş-türmek istediler. Sevinç naraları ile üzerinde tepindiler, halkları aşağıladılar.

Nerede şimdi bu sefiller?

Susuyorlar! Sanki bu sözleri söyleyen onlar değilmiş gibi, çıkıp "yanılmışız" deme gereği bile duymuyorlar. Gazete köşelerinde, parti koltuklarında, "düşünce kuruluşu" adı altında, emekli general sıfatlarıyla hala çeşitli konularda akıl vermeye devam ediyorlar. Irak'a ilişkin söyledikleri

hiçbir şey gerçekleşmemiş, halkları yoksayarak hiçbir gücün egemen olamayacağı ispatlanmış ama onlar hala başka konularda Amerikan propagandası yapıyorlar.

Amerika'ya dayandıklarında dünyanın önleminde bir halı gibi serileceğini zannettiler. Bunun için çıkarlarını Amerikan cephesinde görüp, Türkiye'nin de doğrudan işgalin içinde yer alması için büyük bir çaba harcadılar. Amerika'ya direnmenin ne büyük bir aptallık olduğunu söylediler. Hatta Irak'ın resmi ordusunun direnmemesini bile "oyuna gelmedi" diye övenler oldu. Yani bir ordunun ülkesini savunması "oyuna gelmekti". Onların belirlediği oyun böyle oynanıyor, tüm dünya halklarına Amerika'nın önünde diz çökmeyi vaaz ediyorlar.

Daha düne kadar, Büyük Ortadoğu Projesi'ni "her halukarda gerçekleşecek" diye ele alanlar oldu. Bush'un Ortadoğu politikası iflas etti, BOP'un kaderi de şimdiden bellidir. Tümünün yanlışları pratikte kanıtlanıyor bugün. Irak, direnen halkların gücünün en büyük kanıtı olarak, işgalciler kadar bu kesimlerin karşısına da dikiliyor. Bağdat'ın düşüşünün üzerinden geçen bir yılda yaşananlara bakıldığında söylenebilecek en özet şey, '**biz varız**'dır. Biz halklar ve emperyalistler bizi yenemez. Irak'ta işgale karşı direniş, dünya halklarının gücünü kanıtlıyor.

Halka ve direnişe inanmayanlar, ABD'nin zafarından emindiler. Ve herkese de teslim olmayı, Amerikan planlarının parçası olmayı öğütüyorlardı. Hala utanmadan benzeri düşünceleri ABD ve AB nezdinde yineleyenler olsa da, çünkü cüretlerinin kırıldığı açıktır. Siyasi, ideolojik olarak yenilgiye uğramışlardır. Direniş onların da suratlarına bir tokat gibi inmiştir.

Daha Fazla Katliamla Teslim Alamazsınız

İşgal güçleri daha fazla zulüm, daha fazla katliamdan başka hiçbir çıkar yol bulamıyor. Felluce başta olmak üzere son iki hafta içinde 700'den fazla Iraklı katledildi. İşgal güçleri komutanı, "**kaybımız 70 ama düşmanın kaybı bunun on katı**" diyerek içine düştükleri batağı gizlemeye çalışıyor. Katlettiklerinin çoğu çocuklar, silahsız insanlar. Bütün Irak halkını düşman gördüklerinin itirafıdır bu sözler. Sen havadan kentleri bombala ve "**düşmanın kaybı on katı**" diye övün. Emperyalist kafa bu!

Kaldı ki, ortada başarıları da yoktur. Felluce bir balyoz gibi inmiştir beyinlerine, Şiiilerin direnişe katılımının nasıl bir kabus olduğunu yaşayarak görmüşlerdir.

Amerikan egemenliğindeki Irak'ta, 9 Nisan'dan bu yana bir yılda 8 bin Iraklı katledildi,

Sayı 107

26

18 Nisan
2004

binlerce kişi esir kamplarında işkence altında. Amerika ne getirir ne getirmez tartışmasına bundan açık bir cevap olabilir mi? Ölümden başka hiçbir şey getirmemiştir, özgürlük, demokrasi arayanların karşılaşacakları sadece yanmış, parçalanmış çocuk, erkek, kadın cesetleridir...

“Katliamlar sona ersin” talepleri yükseliyor. Bunun yolu, Şiilere “sükunet” telkin etmek ya da Felluce’ye “uzlaşın” demek değildir. Katliamlar ancak işgalin sona ermesiyle sona erecektir. Bugün yükseltilmesi gereken talep de bu olmalıdır. İşgalin sona ermesinin de direnişin güçlenmesine bağlı olduğu, işgalcilerin kendiliğinden Irak’ı terk etmeyecekleri açıktır.

İşgale, katliamlara karşı olan herkes bu anlamda Irak direnişiyle enternasyonalist dayanışmayı büyütmelidir.

Çaresizlik Konuşturuyor!

Ortadoğu’daki Amerikan işgal güçlerinin komutanı General Abizaid, direnişin ırmırmaması üzerine, daha uzun süre ülkede kalacaklarını açıkladı ve şöyle dedi: “Herkes dünyada, Irak’taki ABD gücünden daha büyük bir gücün olmadığını anlamalı” (Akşam 10 Nisan)

Yanılıyorsun ve büyük bir acz içinde çırpınıyorsun Yanki!

Bir haftada yaşananlar, halkın birleşik gücünün ayağa kalktığına neleri başarabileceğinin en açık göstergesidir. Bu tablodan tüm dünya halkları ders alacak, halkların gücünün yenilemez olduğunu görecektir. Bush’un sizin için “her gün dua etmesi” (Milliyet 13 Nisan) de bataktan kurtaramaz, kayıplarınızı azaltmaz.

Direnişte Şii-Sünni birlikteliğinin pratikleşmesi ile birlikte, yaratmak istedikleri böl-parçala-yönet politikası da ağır darbe almıştır. Atılan sloganlar, birlik görüntüsü, direnişin ulusalcı karakterini daha belirgin hale getirmiştir.

Ve halkların gücü, ulusal bir direniş karşısında dua etmekten başka yankilerin yapabileceği hiçbir şey olmadığı da görülecektir.

Direniş Ateşini Artık Söndüremezler

Amerika, şii lider Mukteda el Sadr’ı “ya yaka-layacaklarını ya da öldüreceklerini” açıkladı. Ladin için “ya ölüsü ya dirisi” fetvasını andıran bu açıklamaya Sadr’ın cevabı ise şöyle oldu:

“Canımı bu vatan için feda etmeye hazırım, sizden korkmuyorum. Irak halkına çağrımıdır; ben ölürsem özgürlük savaşı, işgale karşı direniş son bulmamalı, sürmeli...”

Sadr direniş cephesi tüm güçleri ile kayabilir, katledilebilir ya da bir uzlaşma yolu da arayabilir. Ama bu durum, artık direniş açısından uzun vadede belirleyici olmayacaktır. Şiilerin kısmi bir katılımının dahi işgalcileri ne hale getirdiğini görmüştür Irak halkı. Sadr değilse, başka biri çıkacaktır.

Direniş güçlerinin birliği şu anda Irak’ta en önemli sorun durumundadır. Şii-Sünni birliğin büyük bir güç yarattığı pratikte görülmüştür. Bunu bir direniş cephesi, ulusal kurtuluş cephesi birliğine dönüştürme sorunu hala durmaktadır. Sürgit dağınık bir direnişin belli bir noktaya kadar gelebileceği deneylerle bilinmektedir.

'Irak Ordusu' Halka Karşı Savaşı Reddetti

ne der diye hesap yapıyor Tayyip. Kısaca koltuk hesabı için camilere düşen bombalar yenip yutuluyor.

Tayyip şakşakçısı islamcı medya da camilerin bombalanmasını öne çıkarmadı. Örneğin Kanal 7’nin başka konularda yaptığı o meşhur “zoomlarmalarını” göremedik.

AKP’nin Amerikancılığı teşhir olmasın diye mi geçiştirdiniz?

Devrimci ideolojinin gücü tam da bu noktadadır. Hiçbir çıkar hesabı yapmadan, her olaya halkların penceresinden bakan sadece Marksist-Leninistlerdir. Ve herkes biliyor ki, Irak’a asker gönderilmesini engellemenin mücadelesini bu ülkede sol verdi; bu mücadele olmasa, bugün Anadolu gençlerinin cenazeleri kaldırılıyor olacaktı. Devrimciler emperyalistlere karşı mücadele ediyor, imhalar, hapislikler pahasına gerçekleri haykırıyor; islamcı iktidar “ahlaki ve reel politik” hesabıyla emperyalizmin temsilciliğini yapıyor.

Sahi Siz Müslüman Mısınız?

“Başbakan Tayyip Erdoğan’ın, Felluce’de bir caminin bombalanmasına tepkisi olup olmadığı sorulduğunda yanıtı bırakması, herhalde şu anda AKP hükümetinin ABD’ye verebileceği en değerli desteklerden biri sayılmalı.” (Murat Yetkin, Radikal 9 Nisan)

Doğru söze ne denir?

Tayyip hani müslümandı, hani “müslüman kardeşlerimiz”di? Tayyip’in vicdanı alnı secdedekilerin katledilmesinde bile sızlamıyor. Stratejik ortağı camileri bombalıyor, müslümanların başına bombalar yağdırıyor, O susuyor.

Onun vicdanı Amerika’nın vicdanıdır. Kendi halkına zulmeden işbirlikçiler, müslümanmış cami bombalanıyormuş, buna da aldırmaz. Eleştirsem ABD

İşgalciler tarafından kurulan Irak Ordusu ilk görev emrini Felluce direnişini bastırmak için aldı. Washington Post'un haberine göre;

Amerikalı Tümgeneral Paul Eaton, Irak Silahlı Kuvvetleri'ne bağlı 620 kişilik 2'inci taburun, **Felluce'ye yürümeyi reddettiğini** açıkladı. Bunda, Şii mahallesinde yaşanan çatışmalarda kendi halkıyla karşı karşıya gelerek kayıp vermelerinin de etkisi olduğu belirtildi.

Gazeteye konuşan Amerikan subayı, Irak ordusu, sivil savunma, polis ve diğer güvenlik güçlerinde görev yapan Iraklıların yüzde 20 ile 25'inin işlerini terk ettikleri, taraf değiştirdikleri ya da bir şekilde görevlerini yapmadıklarını da ekledi. Ve "bu durum bizi endişelendiriyor" dedi.

Yine işgalcilerin kendi yaptığı bir araştırmada da, Irak polisinin büyük bir kısmının Amerikalılara düşman gördüğü ortaya çıktı.

Tüm bu gelişmeler, işgalcilerin işbirlikçi hükümet kurmakta zorlandıkları gibi, işbirlikçi ordu yaratmada da zorlandığını ortaya koyuyor.

Çok daha yaygın ve açık çatışmaların yaşanacağı bir aşamada, işbirlikçileştirilmek istenen ordu-polis güçlerinin nerede saf tutacaklarının Amerika açısından hiçbir garantisi yoktur. "**Halk-**

ları dolarla satın alır, birbirlerine kırdırırım" aşığılaması geri tepmeye mahkumdur. Halklar onursuzluğu kabul edemezler. 'Irak ordusu'nun tavrı da ihanete direnişin bir örneğidir.

İşgalcinin en büyük açmazı buradadır. Üzerine basabilecekleri bir işbirlikçi kitle yaratamadıklarında, gelecekleri çok daha kısadır.

Direniş, İşbirlikçilerin Saflarını Parçalıyor

Yükselen direniş, işgalcilerle işbirliği yapanların ve işgal pastasından pay almak için Irak'a asker gönderen işbirlikçilerin saflarındaki çatlamayı hızlandırdı.

İspanya askerlerini çekeceğini, Tayland, Yeni Zelanda ve Kazakistan askerlerini çekebileceğini açıkladı. Polonya dışişleri sözcüsü, "*Irak'taki durumdan son derece tedirgin.*" olduklarını söyledi. Berlusconi telaşla Irak'taki askerlerine "moral ziyareti" yaptı. İngiltere Dışişleri Bakanı Straw, "*Irak'taki durum beklediğimizden de kötü. Direnişçiler büyük yerel gruplar*" sözleriyle durumun "terör" demagojileri ile geçirilemeyeceğine dikkat çekti. Bush, (işbirlikçilerine) "Sakin olun, telaşlanmayın" çağrısı yaptı. Dick Cheney ise işgal güçlerindeki çatlamaları durdurmak için Japonya'yı ziyaret etti.

Küreselleşme Propagandistleri, Niye Susuyorsunuz?

1990'da Sosyalist Blok'un yıkılmasının ardından büyük bir propaganda kampanyası tüm dünyayı sardı. Emperyalizmin adına "küreselleşme, globalizm" diyerek pazarladılar. Önündeki en büyük engelin kalkmasının pervasızlığı içindeki emperyalistler, halkların sömürü ve zulümden kurtuluşunun ideolojik yolunu "küreselleşme teorileriyle" tıkmaya çalıştılar. Yıllarca halkların beyinlerini dumura uğrattılar; küreselleşmenin faydalarını anlatıta bitiremediler; özgürlüklerden tüm halklar faydalanacaktı, bilim herkese ulaşacaktı; dünya daha adaletli olacaktı; Emperyalistler istemese de dünya büyük bir köy olacak, herkes bunun nimetlerinden yararlanacaktı... Daha buna benzer binlerce yalan propaganda sıralandı. Emperyalizmin küreselleşme propagandistliğinin başını, sosyalist blokun altında kalan, bütün

umutlarını yitirip emperyalist cepheye kaydolan "sol" çekiyordu. Emperyalistlerin propaganda hazinesinde ne varsa alıp, "sol" adına halklara kabul ettirmeye çalışıyorlardı. AB'ciliğin başını çekenler de onlardı, emperyalizmin değiştiği teorilerini yapanlar da.

Emperyalizmde değişen hiçbir şey olmadığı artık kimse içini tartışılır değildir. Açlık, yoksulluk, sefalet, baskı, zulüm, işgal ve katliamdan başka küreselleşmenin halklara verdiği hiçbir şey olmadığı görülmüştür.

Küreselleşmecilerin en büyük propagandalarından biri de, "küreselleşmenin önünde durulamayacağı" idi. (Ki zaten durulamalıydı, özgürlük, demokrasi küreselleşme ile gelecekti, olumsuz yanları da düzeltilirdi...)

Irak direnişi bu pespaye teorileri de tutup bir kenara attı. Direniş-

lerin, kurtuluş savaşlarının döneminin emperyalizm varoldukça kapanmayacağı açıktı. Irak bu gerçeği de bir kez daha yüzlerine çarptı. Şimdi susuyorlar!

Irak'ta söyleyecek birşeyiniz yok mu, niye susuyorsunuz? Sol adına bu pespaye teorileri savunanların sola, halka özeleştirici borcu yok mu, yapmayacak mısınız? Yoksa emperyalistlerin önünüze koyacağı yeni teorileri mi bekliyorsunuz?

Susuyorlar! Çünkü, ne küreselleşmenin nimetlerini anlatacak durumları var, ne de Amerika'nın tek güç olduğu, kimsenin direnemeyeceği teorileri yapacak haldeler. Küreselleşme teorileri tarihin çöplüğüne gönderilirken arkasından ağıt yakmaktan başka ellerinden hiçbir şey gelmemesinin suskunluğudur bu. Halkların gücünü görmezden gelen, bu güce inanmayanların kaçınılmaz

Irak Kukla hükümetinde de istifalar gündemde. İçişleri Bakanının istifasının ardından İnsan Hakları Bakanı Abdülbasit Türkî ile Geçici Yönetim Konseyi üyesi Abdülkerim El Muhammedavi de istifa ettiler.

Direnîşin gelişmesine paralel olarak bu çatlaklar daha da derinleşecektir. İşgalcilerin Irak'ta istikrar kurması, "yetki devri" masalıyla işbirlikçi bir iktidar oluşturmaları, şimdi düne göre daha zordur.

Kürt İşbirlikçiliğinin Irak'taki Konumu

Son iki haftadaki gelişmeler, Kürt işbirlikçi milliyetçiliğinin durumunu çok daha çarpıcı bir şekilde gözönüne getirmiştir.

Şu anda, Kürtler dışında, Irak'taki bütün güçler ABD'ye karşıdır. Amerikan işgal güçlerinin temel dayanak noktası da baştan beri Kürt işbirlikçiliği olmuştur.

Amerika, Kürtlere dayanır, işbirlikçileştirdiğimiz şiiileri de yanıma alır bu işi hallederim diye düşündü. Yanıldı. Bugün hala Kukla yönetim içinde yer alan Şiiiler de bu konumlarını uzun süre sürdüremeyeceklerdir. Direniş en ağır baskıyı onlar üzerinde kurmaktadır. Sünni ve Es Sadr nezdinde Şiiilerin direnişi işbirlikçiliği daha açık hale getirmiş, büyük bir teşhirini yaratmıştır.

Hâlâ Amerika'dan özgürlük, demokrasi bekleyenler, halkların çıkarlarıyla çatışmaktadırlar. Halkların iradesinin karşısındadırlar. Kürtlerin mevcut konumunu, safların daha da netleştiği bugün "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" ile açıklamaya çalışanların pratikteki yanlışlarını da görme zamanıdır.

Bugün Irak haritasını gözünüzde canlandırın. Kuzey Irak dışındaki tüm kentlerde, her karış toprakta işgale karşı bir şekilde direniş vardır.

Ezilen bir halk için, işgalcilerin tek dostu kalmak gibi bundan daha büyük bir onursuzluk olamaz. Kürt halkına bu onursuzluğu yaşatan Barzani ve Talabani işbirlikçiliğidir. İşgal altındaki topraklar "Özgür Kürdistan" olamaz.

Kürt halkı bu onursuzluğu reddetmeli. Kuzeyi de direnişe geçen bir Irak'ta işgalcilerin yaşam şansı tümünden daralacaktır. Özgür Kürdistan da ancak bu yoldan, işgalci emperyalizme karşı direniş yolundan açılacaktır.

"Terörizm" Demagojisine Halkların Cevabı: En Büyük Tehdit ABD

BBC tarafından Avrupa, Asya, Kuzey ve Güney Amerika, Ortadoğu, Afrika ve Avustralya gibi dünyanın dört bir yanında yapılan ankette, insanların % 52.3'ü en büyük tehdit olarak Amerika'yı, sonra da İsrail'i görüyor. İsrail'i tehdit olarak görenlerin oranı Avrupa'da % 59 iken, Amerika'da bile % 43 oranına yükseldi.

Emperyalistlerin kendi kurumlarının anketleri bile gerçeği ortaya koymak durumunda kalıyor. Halkların "terörizm" demagojisine, "uluslararası terörizm en büyük tehdittir" propagandalarına inanmadığını gösteriyor anket.

Gerçek teröristleri halklar çok iyi biliyor. Ülkelerinin bağımsızlığı, özgürlük ve demokrasi için savaşanları terörist ilan eden emperyalistler, istedikleri kadar listeler hazırlasınlar, halkların listelerinde kendileri en baş sıradalar.

Ortadoğu Halkları Direnişin Yanında

Irak halkına destek için 9 nisan günü Fas, Mısır, Filistin, Yemen, Bangladeş, Pakistan, Endonezya, Lübnan, Suriye ve Ürdün'de gösteriler düzenlendi. Sol ve İslamcı güçlerin organize ettiği gösterilerde işgal lanetlenirken, direnen Irak halkı selamlandı.

Temel Haklar: Asla Kazanamayacaklar!

Kendini dünyanın efendisi gibi gören Amerikan emperyalizmi, kahramanca savaşan direnişçiler karşısında ne yapacağını şaşırdı. Amerika ve işbirlikçileri panikte!

"Irak'a özgürlük getireceğiz" diyerek başlatılan işgal, halkın topyekün savaşına ve Amerika, İngiltere ve işbirlikçilerinin altından kalkamayacağı bir batağa dönüştü.

Direnîş Irak'ta güçlenip geliştikçe ve vurduğu darbeler arttıkça, emperyalist işgalcilerin katliamcı yüzleri teşhir oluyor. Halkı daha çok hedef alan, çocuk ve kadınların katledildiği, bunun da yetmediği yerde halkın inançlarını hiçe sayan bir pervasızlıkla ve canilikle, ibadet yerlerini bombalamaya, öfke ve kinini silahsız halktan çıkarmaya çalışıyorlar.

Tarih bu emperyalist çapulculara ve işbirlikçilerine direnişe karşı savaşın, halka karşı savaş olduğunu ve asla kazanamayacaklarını öğretecektir. Son sözü her zaman direnen halklar söylemeye devam edecek.

Chavez: Emperyalizme Direnen Irak Halkını Selamlıyoruz

13 Nisan günü, Amerikancı darbenin ikinci yılında emekçi halkına seslenen Venezuela devlet başkanı Hugo Chavez Irak halkına da şöyle seslendi:

"Emperyalizme karşı direnen Irak halkına, halkımızın en samimi duygularını gönderiyor, selamlıyoruz."

Sayı 107

29

18 Nisan
2004

Onurlu İnsanların Şehri Felluce

*Umm Kasr düştü diyor / Ekrandaki spiker
Elimi yüreğimin üzerine koydum / Atıyor
Hayır! dedim / Umm Kasr düşmedi
Ayakta ve dövüşüyor / Kalbim çarpıyor*

Ölüm orucu şehidi Muharrem Karademir, ölümüne direnişin ortasında inancını bu dizelerle anlatırken yanılmamıştı. Çünkü O, halkların direniş gücüne inanıyor, bu gücün yenilemeyeceğini, teslim alınamayacağını biliyordu. Direnişin içindeydi, dünyanın bir yerinde emperyalizme direnenler varsa, Umm Kasr'ların düşmeyeceğine, küllerinden yeniden doğacağına inancı tamdı. Emperyalizm hayranlarının, emperyalizme direnilemeyeceğini vaaz eden "solcu" müsvettelerinin anlayamayacağı bir inanç, bir duygudur Muharreminki. Ve dünya halkları binlerce yıllık onurlu tarihi bu inançla yaratmıştır. Biz halklar, bizi teslim alamazlar diyerek bedeller ödemiş, ölmüş, öldürmüş ama mutlaka direnerek bugüne gelmiştir.

Muharrem de bedenini tutuştururken fiziki yokoluşunun direnen halklar cephesinde yakılan bir ateş olduğunun bilincindeydi. Bedeninden yükselen alevler direnenlerin teslim alınamayacağını haykırırken, Felluce'den de direnişçilerin yaktığı alevler yükseliyordu.

İşgalin ilk günlerinde direniş kalesi haline gelen, işgalcilerin bir gün "ele geçirdiklerini" açıkladıkları, ertesi günü direnişin sürdüğünü itiraf etmek zorunda kaldıkları Umm Kasr'dır direnen. Umm Kasr limanına işgalci bayraklarını diktiklerinde "bu iş bitti" diyenler ne büyük bir yanlışta olduklarını şimdi görüyorlar. Umm Kasr şimdi Felluce'dir. Umm Kasr, bir avuç insanın binlerce işgalci askerinin, son teknoloji silahlarının önüne barikat kurduğu yerd. Irak halkına ve tüm dünya halklarına, emperyalizme karşı direnilebileceğini göstermiş, büyük bir moral ve coşku kaynağı haline gelmişti. Irak halkı Umm Kasr'dan çok şey öğrendi, direniş dilden dile dölaştı, efsaneleşti. Ve o efsane çok geçmeden işgalcilerin karşısına ölümcül bir direniş olarak yeniden dikildi. Vurdukça emperyalizmin batağı derinleşti, vurdukça direniş meşruluğunu kabul ettirdi, vurdukça Felluce'ler doğdu. **Felluce**, halkların direnme gücünün simgesidir bugün.

Biz varız. Arabı, Türkü, Kürdü, Latini, Asyalı, Amerikalısı, Avrupalısı ile halklar var. Direniyoruz, güçlüyüz. Emperyalistler o devasa teknolojilerine, silahlarına rağmen hem ideolojik hem moral olarak güçsüz ve yenilmeye mahkumdur.

Dünyanın bütün meydanlarında emperyalizme karşı haykırılan öfke, onurlu insanların kentinde mermi, havan, roket olmaktadır.

"Terör, bir avuç Saddamcı" diyenler şimdi direnişi muhatap alıp "ateşkes" ilan etme noktasına geldiler. Bu güç, "terlikli araplar" diye aşağılanan, dünyanın bir başka yerinde "baldırıçp-laklar" diye hor görülen halkların gücüdür.

Biz varız. Arabı, Türkü, Kürdü, Latini, Asyalı, Amerikalısı, Avrupalısı ile halklar var. Biz 6 milyarız, emperyalistler bir avuç tekel ve işbirlikçilerinden ibaret. Biz, ekmek, adalet, özgürlük, bağımsızlık, sömürünün ve zulmün olmadığı bir dünya için direniyoruz, bu nedenle güçlüyüz. Emperyalistler o devasa teknolojilerine, silahlarına rağmen hem ideolojik hem moral olarak güçsüz ve yenilmeye mahkumdur.

Bir Amerikalı komutan Felluce direnişçileri için "bir tanesi bir tabura bedel" demek zorunda kalıyor. Peki neden, "süpermen" mi onlar? Elbette hayır! Onlar vatanlarının kurtuluşu için savaşıyorlar, özgürlük ve bağımsızlık istiyorlar. Ve inanıyorlar kazanacaklarına. **En büyük güç inanan insandır.** Bu nedenle emperyalist propaganda araçları genç kızlarımıza, oğullarımıza, kardeşlerimize "hiçbir şeye inanmayın, hiçbir inanç uğrunda ölmeye değmez" düşüncesini aşılacak istiyorlar. İnancını yitirmiş, bir gün mutlaka adaletin, eşitliğin, bağımsızlığın ve özgürlüğün olduğu bir ülke kurulacağına inanan insanları yönetmek, teslim almak kolaydır emperyalistler ve işbirlikçileri için.

Özgürlük ve bağımsızlığa inanan onurlu insanların kenti Felluce'yi teslim alamıyorlar. Kenar mahallelerden girmeye çalışıyor, o "dünyanın en gelişmiş, hiçbir silahın etki etmediği" diye silah pazarına çıkardıkları tankları tutuşuyor ve geri çekilmek zorunda kalıyorlar. Halkın ibadet yerlerini bombalıyor, moral değerlerini yok etmek istiyorlar, başaramıyorlar. Felluce'yi kuşatan işgalcilerin komutanı Yarbay Byrne, Felluce Vietnam'ın Hue kenti gibi diyor. 1968'de komünistlerin önderliğinde Hue'de direnen bizdik. Cenin'de Filistinli olduk, Felluce'de Iraklıyız. Emperyalizmi yokedene kadar dünyanın her kentinde, her karış toprağında direnecek ve yeni Hue'ler, Felluceler yaratarak kazanacağız.

Kıbrıs Halkına sunulan ‘seçenek’: Kırk Katır Mı Kırk Satır Mı?

Kıbrıs’ın her iki kesiminde yapılacak 24 Nisan’daki referanduma sayılı günler kaldı. Son “kozlar” oynanırken, saflar da netleşti.

‘Hayırcılar’ çözümsüzlüğün sürmesinden yana olan, işgali onyıllardır meşru gösterenlerdir. Kıbrıs, bu işbirlikçi milliyetçi kesimlerin, AB konusunda en son tutunduğu noktadır.

‘Evetçiler’ ise, “çözümü” Kıbrıs’ın sömürgeleştirilmesini derinleştirmek isteyenlerdir. Bir başka deyişle, Kıbrıs’ı Avrupa emperyalizmine bağlamayı, “Kıbrıs’ta barış” diye sunan AB’cilerdir. “Kıbrıs’ta barış” dedikleri de, Türkiye’nin AB üyeliği önündeki engellerden birini kaldırmaktan ibarettir. Başbakan Talat’ın “*ver elini Avrupa ver elini dünya*” sözü, planın içeriğini de özetler niteliktedir. Emperyalizme teslim ol, dünyaya açıl!

Yani her iki kesimin de düşündükleri Kıbrıs halkları, onların geleceği değildir. Bu iki kesim dışındakiler, temelde bunların yalan propagandasından, duygu sömürsünden etkilenenlerdir.

Genelkurmay’ın ‘Aklı’, Emperyalizmin Aklıdır

Genelkurmay Başkanının 13 Nisan açıklaması Denktaşçıları hayal kırıklığına uğrattı. Özkök’ün yaptığı açıklamanın en çarpıcı cümlelerinden biri şuydu: “*Aklımızla gönlümüzün birbiriyle bu kadar çeliştiği bir başka konu olmadı*”... Özkök bu sözlerini “*ama biz aklımızın yolunda gideceğiz*” diyerek tamamladı.

Bunun Türkçesi şuydu; aslında bugüne kadar ki konumumuz, politikamız, geleneklerimiz itibarıyla “hayır” demek geçiyor içimizden, ama emperyalizmin direktiflerinin dışına da çıkamayız, bu nedenle “evet” diyoruz.

Özkök’ün “*aklımız*” dediği, emperyalizmin aklıdır. Ada’yı işgal edenler, şimdi emperyalizmin dayatması ile önlerine konulan plana kerhen de olsa razı olmak durumunda kalmışlardır. “Hayırcılar”ın umut bağladığı Genelkurmay’ın Amerikancılığı gözardı edildiğinde, emperyalizme rağmen hiçbir adım atamayacağı unutulduğunda hayal kırıklığı kaçınılmazdır.

Böyle Bir Referandumda Halk İradesi Çıkamaz

Annan Planı’nın gösterilmek istenen yanı, her iki kesimin de eşit şartlarda, barış içinde bir arada yaşamasının temellerini atacağıdır. Bir an bu planın her iki halkın bağımsızlığını garanti altına alan, iradesini esas alan bir plan olduğunu dü-

şünsek, belki bu söylenenlere inanılabilir. Ama gerçek hiç de böyle değildir.

Planın hazırlayıcıları Amerika ve Avrupa’dır. BM onların paravan örgütü olarak rol oynamaktadır. “Evet” cephesinin öncüleri de esas olarak Amerikancılar ve AB’cilerdir. Gerek adada gerekse Türkiye’de planın kabul edilmesi için çırpınanlar, aynı zamanda en arsız AB’cilerdir. Planın özü de, emperyalizmin çıkarlarına göre hazırlanmıştır. Günlerdir sürdürülen plana ilişkin propagandaları dinleyin, teknik tartışmalara boğulduğuna göreceksiniz. Özünü perdelemenin bir aracıdır bu.

AKP, emperyalizme sadakatini ispatlamak için Kıbrıs Türk halkını dışta bırakarak emperyalizmin çözümünü yürürlüğe koymuştur. Halktan istenen de, buna onay vermesidir. AKP’nin bu amaçla Denktaş’ı adım adım taşıyıp planı da emperyalizmle birlikte yürütmektedir. AKP, Denktaş’ı aşağılayan açıklamalar yapıyor, bakanlar ve başbakan Denktaş’ın meclis konuşmasında orada olmayacaklarını açıklıyorlar. Aynı günlerde ABD ve Avrupa ise KKTC başbakanı Talat’ı öne çıkaracak adımlar atıyor.

Böyle bir referandumda halkın iradesi açığa çıkmaz. Her şeyden önce halka sorulan şu: emperyalizmin sömürgesi mi olmak istersiniz, yoksa Türk ve Yunan gericiliğinin mahkumu mu?

Referandum dediklerinin, allayıp, pullayıp süslediklerinin özü özeti budur aslında. Kıbrıs halkına referandumla sunulan “kırk katır mı, kırk satır mı” çözümüdür: Referandum’da verilecek “evet” oyu, Kıbrıs’ın sömürgeleştirilmesini derinleştirir, “hayır” ise çözümsüzlüğü sürdürür.

Referandum Kıbrıs halklarının iradesini ortaya çıkaran değil, iradesine ipotek koyan bir öz taşımaktadır.

Sonuç ne olursa olsun, kazanan Kıbrıs halkları olmayacak. “Hayır”, Türkiye ve Yunanistan gericiliğini güçlendirirken, “evet” seçeneği halkları emperyalizmin kucağına daha fazla atacaktır. Her iki seçeneğin de halkların kardeşliğinin değil, ileriki süreçte artacak düşmanlıkların tohumu olması da kimseyi şaşırtmamalıdır.

O zaman ne yapacak ada halkları?

Bağımsız Birleşik Demokratik Kıbrıs için mücadelenin tek çözüm olduğu gerçeği düne göre daha da açığa çıkmıştır. Halklar egemen sınıfların kendi çıkarları için dayattıkları çözüme razı olmak durumunda değildir. Evet zorlu bir yoldur bu yol. Ama aydınlık vardır sonunda. Egemen sınıfların önümüze koyduğu ise karanlık bir yoldur ve halklar bunu 24 nisandan sonra daha yakından hissedeceklerdir.

Sayı 107

31

18 Nisan
2004

Bu ülke böyle yönetiliyor

bölüm 5

Bir devlet düşünün ki, yönetirken meşru, kendi kanunlarına uygun yollardan çok gayrimeşru, yasadışı yöntemlere başvursun ve tek varlık koşulu olarak halkın sindirilmesini görsün. On yıllardır ülkemizin böyle yönetildiğinin örneklerini sunuyoruz bu yazı dizimizde. Yasadışılık o kadar sık yaşanır ki, bir örnek çıkar ortaya ve bir-iki hafta bile gündemde kalmadan unutulur ve bir yenisi daha ortaya çıkar. Bu yazı dizimize, genelkurmayın halkı fişleme genelgesinin ardından başlamıştık. Şimdi böyle bir olay sanki hiç yaşanmamış gibi, unutturulmak isteniyor. Genelkurmay başkanı "bu olayı unutalım artık" diyor basın önünde. Bu, bir yanı sıra bilinçli bir unutturma politikasının ürünü. Öte yandan buna da zemin hazırlayan, yasadışılığın sıradanlaşması, halka karşı savaşın süreklileşmesinden kaynaklıdır. Yani bir anlamda, "Burası Türkiye, bu tür şeyler hep olur" anlayışının da, bu yöntemler kadar meşrulaşmasıdır.

Tıpkı infazlarda, faili meçhullerde, kayıplarda, işkenceler ve işkencede ölümlerde, halk düşmanı güçlerin kontra operasyonlarında kullanılmasında, "terörle mücadele" adıyla çıkarılan ve halkın üzerinde terör estiren yasalarda olduğu gibi.

İnfazlarla, 'Faili Meçhuller'le, Kaybetmelerle, Terör Yasalarıyla, Halk Düşmanı Güçleri Halka Karşı Kullanarak Yönetiyorlar

1999 kasımında TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu Üyesi Mustafa Yılmaz, basına şu açıklamayı yapıyordu: "komisyon araştırmaları sırasında kontrgerillanın cinayet işlediği

sonucuna ulaştık ve Genelkurmay Başkanlığı'na yaptığımız başvuruya yanıt verilmedi. Dönemin Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş TBMM Başkanı Cindoruk'u arayarak, 'Ben elemanlarımı deşifre ettirmem, vazgeçtin' dedi. 'Faili meçhul' cinayetlerin açığa çıkması devlet içinden engelleniyor, DGM'de bekletilen dosyaları istememize rağmen alamadık."

Kamuoyu baskısıyla kurulan bir komisyonun üyesi, devletin işleyişini yaşadığı bir olay nezdinde böyle özetliyordu. Devletin ordusu, bürokrasisi, mahkemeleri ile, bir dönem yoğun olarak yaşanan "faili meçhullerin" altındaki imzayı nasıl sahiplendiklerini gösteren açık bir örnektir bu. Geçtiğimiz günlerde de Gündem gazetesinde bir JİTEM tetikçisinin kayıplar ve "faili meçhul" olarak yansıtılan cinayetleri devlet adına nasıl gerçekleştirdiklerine ilişkin anlatımları yayımlandı.

Hukukun olduğu bir ülkede tüm bu gelişmeler, devleti temellerinden sarsar. Yasaların, hukukun yoksayıldığı, kontrgerilla yöntemlerinin temel politika olarak benimsendiği, kısa faşizmle yönetilen ülkemizde ise, böyle bir gelişme elbette beklenebilir. Demirel'in devletin en tepesinde görev yaptığı günlerde dile getirdiği gibi, devletin "rutin dışı işler yapması" olağandır. Hatta rutin olan yasadışılığın kendisidir.

"Faili meçhuller" özellikle Doğu ve Güneydoğu kentlerinde 1990'lı yıllar boyunca günlük yaşamın bir parçası haline geldi. Saldırılarda İslamcı Hizbullah, itirafçılar, mafyacılar kullanıldı. Kimi zaman da doğrudan JİTEM elemanları cinayetlere imza attılar. Hedef halkı sürekli bir korku, tedirginlik altında tutarak, mücadeleden, hak aramaktan alıkoymak, sindirmekti. Bu anlamda bölgede kısım bir etkisinin olduğu da gözardı edilemez. Binlerce insan bu şekilde katledildi. Amerikan kontrgerilla talimnamelerine uygun olarak, "gerillanın destek gücünü kesmenin" bir yöntemi olarak, faili devlet olan cinayetlerin hedefi devrimci, yurtsever kadrolarla sınırla kalmayarak, kitle düzeyine

Sorgusuz, sualsiz infazlarda yüzlerce insan katledildi. Her infazın ardından katillere madalyalar takıldı, terfi ettirildiler. Açılan mahkemelerden hiç ceza almamaları bir yana, bu ödüllendirmeler bile, devletin suçu üstlenmesinin doğrudan kanıtıdır. Ölüm mangaları bu politikadan güç alarak, infaz yerlerinde kutlamalar yapacak kadar azgınlattılar. Ve onlar hâlâ devletin en değerli elemanları olarak işlerinin başındalar...

İnfaz devlet politikasıdır

kadar indi.

Oligarşinin kayıp, katliam, faili meçhullerde kullandığı güçler sadece Hizbullah gibi islamcılar değildir. MHP'li faşistler, faşist mafyacılara, uyuşturucu tacirleri kullanıldılar. Susurlukçu Mehmet Ağar, halka karşı yoğun saldırıların kararlarının alındığı günlerde, İstanbul'da mafya şefleri ile toplantı yaparak, **“biz sizin işlerinize karışmayacağız, siz de bize tetikçilik yapacaksınız”** dedi. Bu toplantıda alınan kararlar 1990'lı yıllar boyunca yaşama geçirildi. Faşist mafyacı Oral Çelik'in Susurluk komisyonuna verdiği ifadede **“eylem emirlerini Mete kod adlı MİT görevlisinin verdiği”** açıkladığı gibi, yüzlerce mafyacı, polisin, MİT'in, Jitem'in hizmetinde halka karşı savaştı.

Uyuşturucu, aynı zamanda Susurluk cinayetlerinin, katliamlarının, kontra faaliyetlerinin finansmanın da aracıdır. Polis araçları, panzerler eskortluğunda uyuşturucu tırlarının gidip geldiği bizzat hükümetin bakanları tarafından açıklandı. Keza, Susurluk şefi Ağar'ın bizzat uyuşturucuyu Susurluk'un finansmanında kullandığı mahkeme tutanaklarına geçti. Bu gerçek, Fikri Sağlar tarafından, *“Ağar, DHKP-C lideri Dursun Karataş'ın ortadan kaldırılmasının finansmanını karşılamak için yurtdışına 179 kilogram uyuşturucu madde gönderdi. Bu bilgilerin gizlisi saklısı yok. Hepsi de mahkeme tutanaklarına geçmiş ifadeler. Biz de bu durumu mahkeme tutanaklarından öğrendik”* (Cumhuriyet 6 Temmuz 2003) sözleriyle yinelediğinde, Ağar yasal bir partinin genel başkanı durumundaydı ve ağızdan “hukuk devleti” sözü düşmüyordu.

“Teröre karşı savaş” denildiğinde bütün akan sular dururdu. Her türlü hukuksuzluk, yasadışılık, kontra yöntemi, cinayet, işkence mubahtı bunun için. Amerikan imparatorluğunun tüm dünyada yaşama geçirdiği bu politika, ülkemizde bütün iktidarlar tarafından halka karşı yaşama geçirildi ve halen de yürürlüktedir. Tıpkı infazlarda olduğu gibi.

1990'lı yılların başından itibaren yoğunlaşan **infaz politikası**, sorgusuz, yargısız muhaliflerin tasfiye edilmesine, imha edilmesine dayanır. Bir evde, sokak ortasında insanlar planlı bir şekilde katledildiler. Temmuz 2001'de İsmail Karaman'ın infaz edilmesinde olduğu gibi, çoğu zaman ölüm mangaları katledeceklerini önceden herkese ilan ettiler. İnfaz davalarının hiçbirinde ölüm mangalarının cezalandırılmamış olması, devletin sahiplenmesinin en açık göstergesi olarak yüzlerce davada karşımıza çıktı. İnsan hakları bakanı sıfatı taşıyan siyasilerin bizzat infaz yerinde ölüm mangalarının vahşetine izlediği bir ülke olarak tarihe geçti Türkiye. Bizzat başbakanlar, bakanlar tarafından verildi infazların kararı. Çiller'de olduğu gibi kimi zaman adına “bertaraf etme” denildi, kimi zaman “teröristler ateş açtı cevap verildi” diye açıklandı.

İnfazlar için özel olarak ölüm mangaları oluşturulmuştur. Yani sıradan bir polisiye operasyonun ötesinde, özel bir politika olarak uygulanagelmıştır. Örneğin, İstanbul'da 1991'den sonraki bir çok infaz olayında hep aynı isimleri görürsünüz. Aynı isimler Susurluk pisliliğinin ortaya saçılmasında karşımıza çıkmıştır. “Susurlukun yasadışı” olduğunu söyleyen bu ülkenin mahkemeleridir. Ama aynı mahkemeler Susurlukçuların infazlarına onay

Sayı 107

33

18 Nisan
2004

	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998
İşkencede ve hapisanede ölüm	23 kişi	17 kişi	29 kişi	34 kişi	101 kişi	190 kişi	14 kişi	28 kişi
Ölüm mangalarının katlettiği	52 kişi	194 kişi	87 kişi	34 kişi	47 kişi	190 kişi	100 kişi	251 kişi
“Faili meçhuller”				292 kişi	321 kişi	78 kişi	109 kişi	192 kişi
Köy yakma ve boşaltmalar				1500 köy	243 köy	68 köy	243 köy	30 köy
Kaybedilen					220 kişi	194 kişi	213 kişi	66 kişi
İşkence gören	552 kişi	594 kişi	827 kişi	1128 kişi	1412 kişi	346 kişi	366 kişi	498 kişi

Rakamlar kayıtlara geçendir. Gerçeğin çok daha vahim olduğu, bugün çeşitli vesilelerle ortaya çıkmaya devam ediyor. Keza bu tablo sonraki yıllarda da sürmüş ve sürmektedir.

vermiştir.

İnfazlar gibi “kayıp”lar, sindirme, gözdağı, muhalif güçleri tasfiyenin bir aracı olarak kullanıldı ve hala da kullanılıyor. Amerikan emperyalizminin özellikle Latin Amerika’da yaşama geçirdiği bu politika, Susurluk politikalarının en yoğun uygulandığı yıllarda sıradan olaylar haline getirildi. Devrimci mücadelede öne çıkmış unsurlar, ölüm mangaları, kontrgerilla timleri tarafından kaçırılıp bedenleri parçalanarak katledildi, emniyet müdürlüklerinin, askeri garnizonların temellerine gömüldü, ya da denizlerin diplerine atıldı. Hiçbirinin mezar taşı bile olmadı. Emperyalizme ve faşizme karşı mücadele eden herkesin bir anda kaybedileceği düşüncesiyle mücadeleden koparılması hedeflenirken, kayıplara ilişkin hiçbir resmi araştırma-soruşturmanın dahi yapılmadı. Bunun anlamı, “kaybetme politikası bizimdir, gerektiğinde yeniden yoğun olarak gündeme alırız”dır.

Kayıplar, infazlar, işkenceler, Susurluklar, ölüm mangaları... Bunların hiç mi yasalılığı yoktur? Elbette vardır. Yürürlüğe girdiği günden bu yana, ‘Terörle Mücadele Yasası’ bu hukuksuzlukların yasal temeli haline gelmiştir. Bu yasanın temel mantığı, bütün halkın düşman, terörist görülmesine dayanır. Hal böyle olunca yasal olmasının hiçbir anlamı yoktur, her şeyden önce meşru değildir.

Katliamlar, infazlar, provokasyonlar, fişlemeler, işkenceler ve işkencede ölümler... ‘Rutin dışı işler’, ‘bertaraf edilecekler listeleri’, Andıçlar... Psikolojik savaş, operasyonlar ve süreklilik avları... Darbeler ve cunta yasaları ile yöneten ‘sivil’ iktidarlar... Demokratik hak ve özgürlüklere yönelik alabildiğine yoğun saldırılar... Jitem’i, polisi, ordusu, mafyacısı, faşisti, islamcısı ile halka karşı savaşan güçler... Siyasi-ekonomik ve askeri alanda emperyalizme endeksli politikalar... “Bir defa delinmekle bir şey olmayan” göstermelik anayasalar, yasalar... Devletin suçlarını örtbas etmeyi en baş görevi bilen yargı...

Türkiye’nin nasıl yönetildiğinin özeti budur. Yasaların, seçimlerin, parlamentoların, hükümetlerin, hukukun bu ülkede hiçbir geçerliliği yoktur. Düzen için ‘kendi gibi düşünmeyen herkes’ düşmandır, sindirmek, susturmak, yok etmek temel hedefidir. Böyle bir sistemin bir tek adı vardır, faşizm.

Köye Dönüş Aldatmacasına Dersim Halkının Cevabı: Çözüm istiyoruz!

Dersim Temel Haklar’ın “Köye Dönüş Programı” çerçevesinde 9 Nisan günü Ovacık ilçesinde 350 mağdur “Köye Dönüş ve zararının tazmini” talebiyle ilçe kaymakamlığına başvurdu. Temel Haklar Başkanı Murat Kaymaz’ın da yer aldığı 10 kişilik heyet kaymakamla görüştü.

Kaymaz, hükümetin mağdurlar hakkında ne kadar bütçe ayırdığını ve ne düşündüğünü öğrenmek istediklerini belirtirken, Kaymakamın verdiği cevap, bu konudaki samimiyetsizliğin göstergesiydi. Kaymakam, devletin sadece 50 milyar ödenek çıkardığını belirterek, sözlerini şöyle sürdürdü: “Bu parayı bu kadar insana bölssek her birine ne kadar düşer bir düşünün, halbuki bu para bir kişinin on yıllık zararının çeyreği bile değildir. Tunceli ve Ovacık unutulmuş. Ve insanlar yoksulluk sınırının altında, benim yapabileceğim en fazla bir 50 milyar daha istemek olur. Dilekçelerinizi kabul ederim, incelerim yalnız benim vereceğim cevap diğerlerinden farklı olmaz” şeklinde konuştu.

Heyette yer alan köylüler “Dostane çözümler”, sahte demokratik çözümler istemediklerini, köklü çözümler istediklerini belirtirken, “Artık beş kilo mercimek, 10 kilo un, 2 kilo şeker istemiyoruz.” sözleriyle tepkilerini dile getirdiler ve “yardım değil, zararımızın tazminini istiyoruz” dediler. Bundan böyle yardımları kabul etmeyeceklerini belirten köylüler, dilencileştirme, aldatma politikalarına prim vermeyeceklerini de gösterdiler.

Dersim Temel Haklar ise, hakların mücadele ve örgütlenmeye alınacağını belirterek, köylülerle birlikte olacaklarını söyledi.

Bağcılar Halkı Ahlaksızlığa İzin Vermeyecek

İstanbul’un gecekondu bölgelerinden Bağcılar Yeni Mahalle halkı kültürüne, değerlerine, geleceğine sahip çıkıyor. 12 Nisan günü gece geç saatlerde mahalle gençliği, namussuzluğu ve ahlaksızlığı ile bilinen birini döverek cezalandırmak istedi. Ancak bundan sonraki gelişmeler, düşündürücüydü.

Ahlaksız kişiye sahip çıkan Dayanışma Evleri oldu. Devrimcilerin ahlaksızlara sahip çıkmaması gerektiğini anlatmak için Dayanışma Evine giden Karanfiller Kültür Merkezi çalışanı ikisi bayan dört kişi saldırıya uğradı. Dayanışma evinden 20 kişi kalaslar, keserlerle saldırırken ikisi kafasından aldığı darbelerle ağır olmak üzere dört devrimci çeşitli yerlerinden yaralandı.

Bu gelişmeler üzerine mahalle halkı Karanfiller Kültür Merkezi çalışanlarına sahip çıkmak için kahvelerden evlerden ve dükkânlardan çıkarak Dayanışma Evinin kapısına dayandı. “Mahallemizde ahlaksızlığa izin vermeyeceğiz, Dayanışma evi ahlaksız bize ver” diye bağırıldılar. Mahalle halkı, “Dayanışma Evi ahlaksız nasıl sahip çıkar. Hep birlikte ahlaksızlığa karşı çıkmalı, Karanfiller Kültür Merkezi’nin yanında olmamalı.” şeklinde tepkilerini dile getirirken, Karanfiller Kültür Merkezi çalışanları mahallede ahlaksızlığa izin vermeyeceklerini belirttiler.

Fehriye Erdal İle Görüştük: “YALAN ÜRETİYORLAR”

Fehriye Erdal, oligarşinin devrimcilere karşı tahammülsüzlüğünün simgesi oldu adeta. Fehriye Erdal'ın adını duyar duymaz tüyleri diken diken oluyor. Tüylerinin diken diken oluşu, biraz da halkın adaletini hatırlamalarından kaynaklanıyor belki. Öyle ya, Fehriye Erdal deyince, Sabancı'nın cezalandırılışı geliyor akıllarına.

Burjuva medya veya başka bir deyişle Sabancıların medyası, kamuoyuna “Üluslararası DHKP-C operasyonu” diye sunulan operasyona da Fehriye Erdal'ın adını katmakta hiç sakınca görmedi. Günlerce gözaltında mı, değil mi diye tartıştı. “İade” meselesini yeniden ısıttılar.

Medyanın gözaltına alınıp alınmadığını bile netleştiremeyip, hakkında her gün bir başka haber verdiği Fehriye Erdal'a son “operasyon”a bağlı gelişmeleri sorduk, işte cevapları.

Ekmek ve Adalet: Gözaltına alındınız mı? Burjuva basın, polis şefleri günlerdir bunu tartışıyor.

Fehriye Erdal: Hayır. Hukuksuzluğun doruğa çıktığı 1 Nisan operasyonlarında ben gözaltına alınmadım. Ev hapsinin sürdüğü bir durumda, zaten gözaltına alınmamdan sözedilmesi abes. Adı üstünde bir hapislik var. Bakanlık kaldığım yeri biliyor. Belçika Devletinin denetiminde ikamet ediyorum. Böylesi bir işleyiş varken, gazetelerde “yakalandı” gibi ifadeler yer aldı. Kaçak, gizli, saklı bir durum yoktur ki, yakalanayım.

Yani, “Belçika polisi baskın düzenlediği yerde Fehriye Erdal'ın olduğunu bilmiyordu, karşısına Erdal çıkınca şaşırıldı...”, “Erdal Almanya'ya gitmişti, Belçika polisi ne zaman döndüğünü bilmiyor...” şeklindeki haberlerin de aslı astarı yok. Kaldığım yer İçişleri Bakanlığı'nın bilgisi dahilinde ve istedikleri zaman denetleye-

“Gözaltına alınmadım. Ev hapsinin sürdüğü bir durumda, zaten gözaltına alınmamdan sözedilmesi abes. Büyük başarı imajı için pek çok yalan bilgi ve haber üretiyorlar.”

bilecek durumdalar.

Gözaltına alındığınız haberi, sonra “ifadesine başvuruldu”ya dönüştürüldü. Bu ne kadar doğru?

Bu da yalan bir haber. Baskınlarla ilgili olarak bana birşey sorulmadı. Herhangi bir sorgulama olmadı. Belçikalı yetkililerle benim aramda sadece bir konuşma olmuş; bu da tarafıma sözkonusu gelişmelerin İtalyan savcılığının üzerine yapılan bir operasyon olduğu, benimle ilgili olmadığı bilgisinin verilmesinden ibarettir.

Şu anki hukuki durumunuz nedir? Davanız hangi aşamada? Gazetelere “Belçika devletiyle güvene dayalı bir anlaşmamız var” şeklinde bir demeç yansıdı. Bundan kastedilen nedir?

Tahliye olduğum Ağustos 2000'den bu yana Belçika'da ev hapsinde tutuluyorum. Türkiye'nin iade talebine, Belçika mahkemeleri hayır cevabı vermişlerdi. Bu durumda da değişen bir şey yok. Sabancıların avukatı daha önce Sabancı davasından Belçika'da yargılanmam için Brüksel mahkemesine başvuru yapmıştı. Ama Brüksel mahkemesi Avrupa Terörle Mücadele Yasası kapsamına girmediği için, bunu reddetti. Belçika'daki devam ise, Brugge şehrindeki

Sayı 107

35

18 Nisan
2004

mahkemede devam ediyor.

İltica başvuruma verilen bir cevap hala yok. Belçika İçişleri Bakanlığı'nın beni 3. bir ülkeye gönderme yolundaki kararı, daha önce Yargıtay tarafından reddedildi. Belçika'nın beni 3. bir ülkeye gönderme isteği devam ediyor. Ama Bakanlık şimdi, bunun için yeni gerekçeler bulmak zorunda. Bu konuda da bir gelişme yok.

Kısacası, beni ev hapsinde tutmaya devam ediyorlar. Özgürlüğümü vermek istemiyorlar.

Belçika Devleti ile "aramızda güvene dayalı bir anlaşma" konusu ise şöyle; Hapishaneden tahliye olmadan önce, ev hapsi statüsüne ilişkin bir taahhütname imzaladık. Hepsı bundan ibarettir. Mevcut hukuki durumuma göre, kaldığım evi terketmem durumunda tutuklayabilirler. Bu şartlar altında, ikametgahımı gizlice değiştirmem için hiç bir neden yoktur.

Avrupa'yla ilgili her gelişmede sizin adınızın ortaya atılması hakkında ne düşünüyorsunuz?

Adımın Sabancı eylemiyle birlikte anılması, bunun baş nedenidir elbette. Herşey gösteriyor ki, bu eylemi unutamıyorlar. Bir de tabii ülke-

mizdeki medyanın Sabancıların medyası olduğunu gözönünde bulundurmak gerek. Her gelişmede Sabancılara yaranmak için benim iademi gündeme getirip, gazetecilik değil, Sabancı'nın avukatlığını yapıyorlar. Bir de oligarşi zaman zaman benim üzerimden pazarlıklar yapıp başka şeyler elde etmeye çalışıyor.

Oligarşinin hazımsızlığı büyük; Tahliyemden beri yaklaşık 4 yıldır Belçika'da kalıyorum. Türkiye Devleti; Belçika'ya, "iade edin" dedi, cevap hayır oldu. Ancak bu cevap benim burada korunuyor olmam anlamına gelmiyor. Burada kalışım tamamen Belçika yasalarının tanıdığı haklar çerçevesinde olup, mücadelesini vererek, kazanıp kullandığımız bir haktır.

Bunların dışında bu son gelişmelerle ilgili belirtmek, eklemek istediğiniz bir husus var mı?

Oligarşi, 1 Nisan operasyonlarıyla, büyük bir başarı kazandığı imajı vermek istiyor. Bu doğrultuda pek çok yalan bilgi ve haber üretiyorlar. Kendi durumumdan şahit olduğum onlarca yalanları vardır. Yalancıdır. Halkımız, oligarşinin yalanlarına inanmayacaktır... Yalan haberciliğin olduğu bir ortamda, gerçekleri açıklamak için olanak sundunuz, size teşekkür ediyorum. Okuyucularınıza selamlarımı iletiyorum.

Sayı 107

36

18 Nisan
2004

Kızıldere'den Ölüm Oruçlarına Umudu Büyütüyoruz

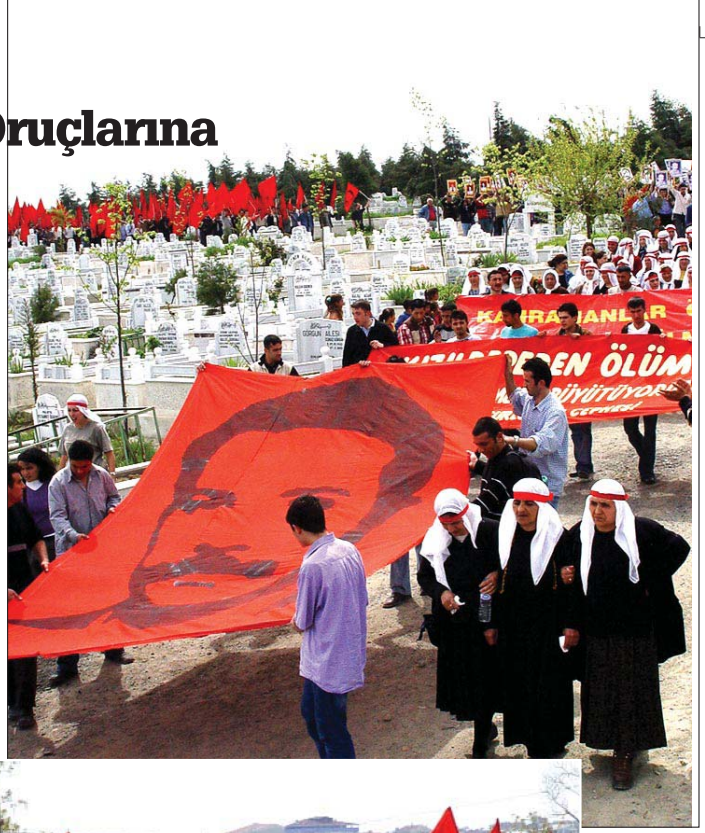
Haklar ve Özgürlükler Cephesi 11 Nisan günü Gazi mahallesinde düzenledikleri anma etkinliği ile, şehitlerimizi unutmayacağız, unutturmayacağız dediler.

Sabah saatlerinde Gazi Cemevi'nde şehitler için verilen yemeğe 750 kişi katıldı. Yemeğin ardından Cemevi önünde toplanan kitle, Büyük Direniş şehitlerinin de bulunduğu Cebeci Mezarlığı'na ulaştı. Mezarlık girişinde kızılbayrakları, pankartları, Mahir Çayan resimleri ile 500 kişilik kortej oluşturan Haklar ve Özgürlükler Cephesi, "Kızıldere'den Ölüm Oruçlarına Umudu Büyütüyoruz" pankartı açtı.

TAYAD'lı Ailelerin, artık tarihsel bir önem kazanan, her harfinin kanla yazıldığına tüm dünyanın tanık olduğu "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" pankartının da açıldığı yürüyüşte umudun sloganları haykırıldı.

Kortejin önünde Mahir yine yol gösterirken, "Yolumuz Çayanların Yoludur" diyenler, "Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor, Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganlarıyla selamladılar şehitlerini.

Büyük Direnişin Cebeci Mezarlığına gömülen son şehidi olan Muharrem Karademir'in mezarı başında toplanan kitlenin içinde yürüyen beyaz başörtülü kızıl bantlı TAYAD'lılar, evlatlarının onurlu mücadelesini "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarıyla sahipleniyorlardı. Mezar başında tüm devrim şehitleri için kalktı yumruklar ha-

Sayı 107

37

18 Nisan
2004

Savaş Sürüyor

Dokuz Eylül Üniversitesi Eğitim Fakültesinde Kızıldere şehitleri için düzenlenen anmada gençliğin Kızıldere'nin direniş ruhuna sahiplendiği belirtildi. İzmir Gençlik Derneği, ÖG, YDG, DGH'nin ortak düzenlediği eylemde Gençlik Dernekli öğrenciler "Kızıldere Son Değil, Savaş sürüyor" pankartı açtı. Gençlik Dernekli öğrencilerden Gülşah Mersin yaptığı konuşmada, "Kızıldere'deki direnişin F tiplerinde sürdüğünü ve tecrite karşı 110 insanın şehit düştüğünü" söyledi. Anma, "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganı ve Kızıldere marşı ile tamamlandı.

Ayrıca Almanya Darmstadt'da da umudun kuruluşu kutlandı, devrim şehitleri anıldı.

vaya, gökyüzünü kaplayan bir dakikalık sessizlik tüm devrim şehitlerini büyük öfke öncesi sükunetle selamladı.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi adına yapılan konuşmada, Kızıldere'den Çiftahavuzlar'a, dağlardan yoksul emekçi kentlerinde yaratılan direnişlere, 19 Aralık'tan F tipi hücrelerdeki görkemli ölüm orucu direnişine sergilenen kararlılık ve direniş geleneği dile getirildi. Direnişin temelinde Marksizm-Leninizm düşüncesi, sosyalizme inanç olduğu vurgulanırken, "bu kararlılığı zafere kadar taşıyacağız" denildi.

Son dönemde yaşanan operasyon adıyla uygulanan teröre ve baskılara da atıfta bulunulan konuşmada, ölüme gülerek gidenleri sindirecek, teslim alacak hiçbir gücün olmadığı gerçeği birkez de şehitlerin huzurunda yinelendi.

AKP'nin Hukuksuzluğuna Karşı Onurlu Bir Mevzi: Abdi İpekçi

Günler değil, aylardır oradalar, tam 216 gün... Gerçeği haykırmalarına, zulme karşı ses vermesine engel olmak için AKP iktidarının polisi her türlü yasadışı yola başvurdu. TAYAD'lı Ailelerin Ankara Abdi İpekçi Parkı'ndaki eylemi tüm bu yasadışı, hukuksuz saldırılar karşısında sürdü ve sürüyor.

Türkiye'nin dört bir yanında hak ve özgürlükler mücadelesi verenlere karşı yürütülen yasadışı operasyonlar, bu ülkede hak ve özgürlükler mücadelesinin nasıl bedeller ödenerek sürdürülmesi gerektiğini açık bir şekilde göstermektedir.

TAYAD'lılar cunta yıllarından bu yana ödüyorlar bu bedelleri. Dernekleri kapıtıldı, açlığa, ölüm orucuna yattılar, Gülsümanları, Şenayları şehit verdiler, sayısız gözaltı ve tutuklama yaşadılar. Ama hiçbirini onları haklar ve özgürlükler mücadelesinden, bu ülkenin en onurlu direniş kalesi haline gelen hapishanelerdeki tutsakların sesi olmaktan alıkoyamadı.

Şimdi Abdi İpekçi'de hak ve özgürlükler mücadelesinde bir direniş mevzisi yarattılar. Bu ülkenin hapishanelerinde tecrit var, gerçeğini haykırıyorlar her gün her saat. Bu ülkenin iktidarının nasıl bir zulüm iktidarı olduğunu ilan ediyorlar dövizleri, açıklamaları ve orada varlıklarıyla.

Yasal kurumların basıldığı gün, "günlüklerine" şu ifadeleri yazdılar: "Akşam saat 23.00, bu akşam kalabalığız. Bizler Abdi İpekçi Direnişçileri

olarak bu yasadışı baskınları, saldırıları kınıyor, gözaltıların serbest bırakılmasını istiyoruz. Ekmek ve Adalet dergisi, Gençlik Dernekleri, İdilcan Kültür Merkezi çalışanları, yapılan operasyonları kınamak için buradalar. "Eğer demokratikleşme dedikleri yasal kurumların basılmasıysa, buyursun gelsinler, biz de onları buradaki ailelerin yanında, parkta bekliyoruz" diyorlar.

Bugünkü sohbet konumuz, demokratikleşme(!) Ziyaretimize gelen insanlarla yaptığımız sohbetlerde bu baskınların yasadışılığını anlattık. Konuştuğumuz insanlar da asıl bu baskınların yasadışı olduğunun farkında. "Yasadışı örgüt operasyonu" diyorlar ama TAYAD, İdil Kültür Merkezi, Ekmek ve Adalet gibi yasal kurumları basıyorlar. Senaryonun yazarı başarsız, hiçbir inandırıcılığı yok. Herkese "geçmiş olsun" diyor, saldırıları bir kez daha kınıyoruz."

Onlar bu ülkede yaşanan bütün hak gasplarının, saldırıların karşısında olduklarını mutlaka bir biçimde ifade ediyorlar. Hak ve özgürlüklerden yana herkes, onların sesine sesini katmalı.

2 Günlük Açlık Grevine Altı Ay Görüş Cezası

İzmir Buca Kırıklar 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde 2 günlük açlık grevi yapan tutsaklara, 6 ay görüş cezası verildi. Tutsakların hücrelerinin de geceyanısı basıldığını açıklayan TAYD-DER İzmir Şube Başkanı Av. Zeynel Değirmenci, bir haftadır müvekkilleriyle görüşemediklerini belirtti.

Demokratik kurumlara baskılara karşı açlık grevi

Edirne F Tipi Hapishanesi'ndeki bir grup devrimci tutsak, "Üluslararası DHKP-C operasyonu" adı altında Türkiye ve Avrupa'da demokratik kurumların basılması ve üyelerinin, çalışanlarının tutuklanmasını protesto etmek için 2 günlük açlık grevi yaptılar.

110 İnsanın Katili Demokrat!

Cemil Çiçek, Amerika'nın Büyük Ortadoğu Projesinin zeminini hazırlama toplantılarından biri olan "İslam ve demokrasi" toplantısında konuştu. İslamcı Kanall 7, iktidarın Amerikancılığı, İsrail terörizmini destegi nedeniyle öyle bunalmış ki, Çiçek'e sarıldı:

"Cemil Çiçek, çok önemli bir tespiti ABD'lilerin yaptığı toplantıda, hem de Amerikalıların gözünün içine bakarak yaptı. Ve şöyle dedi: 'Kan ve gözyaşı, ve barut kokusu, mermi gürültüsü içinde, demokrasi ve hukukun üstünlüğü olmaz.'"

Vay be! Amerika'ya demokrasi dersi veren bir islamcı, bir AKP'li, öyle mi?

Uydurun belki birilerini aldatırsınız.

Peki o Bakanın, kan ve gözyaşı üzerinde oturduğunu, bir katilamcıya madalya taktığını nasıl unutturacaksınız? Sansürle bugün gizlediniz, tarih önünde nasıl gizleyeceksiniz? Ama boşverin siz bu, "hak ve özgürlük, insan, yaşam, zulüm" gibi konuları; Açın bir Cola Turka keyfinize bakın, "mağdur" olunca bağırırsınız...

TAYAD Mart Ayı Raporu: “Tecrit Ağırlaşarak Sürüyor”

TAYAD’lı Aileler 13 Nisan günü, dernek binasında yaptıkları basın toplantısı ile "Mart ayı hapishaneler raporu"nu açıkladılar.

Açıklamada, F tipi hapishanelerde her şeyin psikolojik ve fiziki işkence aracı olarak kullanıldığı belirtilirken, “*Tecrit ve sansür her geçen gün yeni yasalarla ağırlaştırılarak sürmektedir.*” denildi.

TAYAD adına Naime Kara tarafından yapılan açıklamada, rapordan örneklerle ihlaller ve tecritin sonuçları gözler önüne serilirken, “*İçeriden ve dışarıdan yükselen sese kulak verelim. Tecrite ve sansüre karşı çıkalım*” denildi.

“Sağlık sorunları ve tedavilerin engellenmesi, haberleşme ve yayın alma hakkı önündeki engeller, dayak... işkence... baskı, ailelere yönelik baskı ve keyfi uygulamalar” başlıkları altında açıklanan raporda, tek tek hapishaneler özelinde yaşanan baskılara değinildi.

Naime Kara, yeni infaz yasasının yürürlüğe girmesiyle 19 Aralık katliamının benzeri katliamların, yeni baskıların ve acıların yaşanacağını düşündüklerini belirtti ve yasayla birlikte tek tip

Rapordan...

Hapishanelere giriş çıkışlarda Xray cihazı olmasına rağmen elle onur kırıcı arama dayatılıyor.

Sağlık sorunu olan tutuklu ve hükümlüler hastanede kelepçeleri çıkarılmadığı için muayene olamıyor. İlaçlar keyfi bir şekilde verilmiyor.

Mektuplar vermediği gibi sakıncalı görülüp karşılığında aylarca süren görüş ve mektup yasakları veriliyor.

Haftanın belli günlerinde su verilmiyor.

Toplatması olmayan yayınlar verilmemesi gibi, yazılı ya da sözlü bir açıklama da yapılmıyor.”

elbise ve zorla çalıştırma gibi uygulamaların gündeme geleceğini söyledi.

TAYAD üzerindeki baskılara da değinen Kara, “Bir kez daha söylüyoruz, bu baskılar bizi yıldıramayacak. Bizim faaliyetlerimiz yasal ve meşrudur. Komplolarla bizi yasadışı göstermeye çalışanlar başarılı olamayacaklar” şeklinde konuştu.

TAYAD’lılara Yönelik Gözaltı Terörü Sürüyor KOMPLOLARI BOŞA ÇIKARACAĞIZ BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ

1 Nisan günü yapılan yasadışı baskının ardından TAYAD’lı Ailelere yönelik gözaltı terörü, baskılar devam ediyor. Hapishaneler raporunu açıklayan TAYAD’lılardan Marmara TAYAD yönetim kurulu Başkanı Orhan ESKİ, dernek çıkışında gözaltına alındı. Bir grup TAYAD’lı ile birlikte dernekten çıkan Orhan Eski’nin üzerine çullanan işkenceciler, yakapaça sürükleyerek kaçırdılar.

Ertesi gün ise yine TAYAD Yönetim Kurulu Üyesi Bülent SOLGÜN, Aksaray metrosu girişinde yakapaça dövülerek gözaltına alındı.

Orhan Eski tutuklanırken bir açıklama yapan TAYAD’lılar, polisin TAYAD’ın sesini kısılmaya, ablukaya alarak çalışamaz duruma getirmeye çalıştığını belirterek, “*bizler 20 yılı aşkın bir süredir haklılığımıza olan inancımızla yasal, meşru çerçevede demokratik mücadele yürütüyoruz. Hiçbir baskı bizi doğru ve haklı olduğuna inandığımız mücadelemizden alıkoymaz*” dedi. Açıklamada TAYAD üzerindeki polis terörüne son verilmesi istendi.

AKP’nin Adli Tıp’ı Faşist Uygulamalara Devam Ediyor

Adli Tıp Kurumu Başkanlığı, 24 Ekim 2002’de, TKP/ML davası tutsağı Turan Talay hakkında, “Korsakoff Sendromu teşhisiyle cezasının ertelenmesi” kararını verdi.

Aynı Adli Tıp Kurumu Başkanlığı, Talay’ın avukatlarının başvurusu üzerine Haziran 2003’te verdiği raporda, Talay’ın “Wernicke-Korsakoff Sendromu’nun organik bir akıl hastalığı olduğu, bu nedenle cezasının ertelenmesinin uygun bulunduğu” kararını teyid etti.

Ve yine aynı Adli Tıp Kurumu Başkanlığı, 15 Aralık 2003’te 50 yaşındaki Turan Talay’ın “Kitap okuyup tartışabildiği, kıyafeti ve tıraşı düzgün olduğu, keçi sakalı da bıraktığı” gibi gerekçelerle, daha önce iyileşemez raporu verdiği Talay’ın iyileştiği yolunda bir rapor verdi. Talay, bu rapor üzerine tutuklanarak Kandıra F Tipi Cezaevi’ne gönderildi.

Sayı 107

39

18 Nisan
2004

TÜPRAŞ'ta İş Bırakma 'TÜPRAŞ'ı satanlar vatan haini'

9 Nisan günü, Aliğa ve Kocaeli'de eylem yapan işçiler, yapılacak özelleştirme ihalesinin haksuzluğuna ve peşkeş oyununa dikkat çektiler. Kocaeli'de D-100 Karayolu'nda sloganlarla yürüyen yaklaşık bin işçinin eylemine çeşitli işçi me-mur sendikaları da destek verdi.

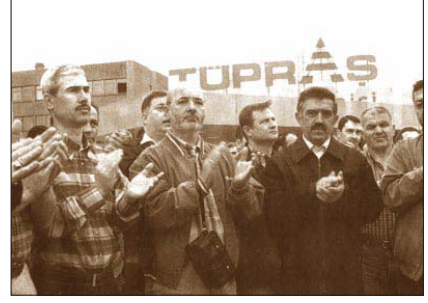
Eylem sırasında dolum yapılmayan Aliğa Rafinerisi'nde ise 800 işçi iktidarı ve Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nı sloganlarla protesto etti. Eylemde sık sık "TÜPRAŞ'ı satanlar vatan haini" ve "KİT'ler halkındır satılamaz" sloganları atıldı.

İşçiler 13 Nisan günü de Aliğa başta olmak üzere Batman, Kırıkkale, Kocaeli ve Yarımcı tesislerinde iş bırakarak gösteriler düzenlediler.

Aliğa Rafinerisi önünde toplanan işçiler

"TÜPRAŞ Türkiye'nin onurudur, satılamaz" yazılı dövizler taşıırken, Petrol İş Sendikası Aliğa Şube Başkanı İbrahim Doğangül işçilere yönelik bir konuşma yaptı. "Bunca zaman ortaya koyduğumuz kirlî ve şaibeli dosyalar ihalelerin iptal edilmesine yeter. Bu ihaleyi iptal ettirecek güç halkımızdır" şeklinde konuşan Doğangöl, özelleştirmenin bir talan olduğuna dikkat çekti.

TÜPRAŞ işçilerinin iş bırakma eyleminin, yarım ve tam gün şeklinde 16 Nisan Cuma gününe kadar süreceği açıklandı.

➔ Ayser Grevi Sürüyor

TEKSİF Bakırköy Şubesi'nde örgütlü Ayser Tekstil işçilerinin grevi ikinci ayını dolduruyor. Eylemlerini sürdürme kararlılığını ifade eden işçiler, jandarmasının grev çadırı kurmalarına izin vermemesinin, engellemelerin kendilerini haklarını aramaktan vazgeçirmeyeceğini belirtiyorlar. İşçiler başta çalışma süresinin 12 saate çıkarılması olmak üzere bayram tatil haklarının yokedilmesine karşı mücadele ediyorlar. Patron ise, işçilerin örgütlendiği sendika yetki almasına rağmen sendikayı tanımama tavrını yasadışı şekilde sürdürüyor.

➔ Hilton'da Grev Kararı

DİSK Oleyis'te örgütlü İzmir Hilton işçileri, 9 nisan günü grev kararını işyeri girişine astılar. Görüşmelerin çıkmaza girmesi üzerine alınan grev kararının uygulama tarihinin daha sonra açıklanacağını belirten şube başkanı Hüseyin Güler, "12 Eylül hukukunun yasalarının ve antidemokratik maddelerinden faydalanmaya çalışan Hilton görüşmeleri tıkmıştır" dedi. İşçiler grev kararını "Direne direne kazanacağız" sloganlarıyla karşıladılar.

➔ Kundura İşçilerinden Eylem

İstanbul İkitelli Organize Sanayi'deki Aymakop Sanayi Sitesi kundura işçileri yaptıkları eylemle, taşeronlar aracılığıyla piyasaya sürülen "çin malları" nedeniyle işlerini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduklarını açıkladılar. "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atan 300 işçinin yürüyüşüne polis engel oldu.

➔ IMF'den Sonra Köylüyü Don Vurdu

IMF politikaları ile yokolma noktasına doğru sürüklenen köylüleri bu kez de don tehlikesi vurdu. Karadeniz'de fındık, Marmara'da zeytin ve meyve ağaçları, Manisa'da üzüm bağları, kiraz ve erik dondan etkilenirken, Malatya'da kayısı ağaçlarının yüzde sekseninin kuruduğu belirtildi. Konuya ilişkin bir açıklama yapan Tür-Köy-Sen hükümeti uyararak tedbir alınmasını istedi. Ancak şu ana kadar herhangi bir tedbir alınmazken, Tür-Köy-Sen Genel Başkanı Şevki Konur, "Uluslararası şirketlere bedava arazi, düşük vergi, ucuz kredi için her türlü çalışmayı yapan hükümet, köylülerin sorunlarının çözümü için de gereğini yapmalı" dedi.

➔ Ankara'da Ekmeğe Zam

Ankara'da Fırıncılar Odası'nın aldığı kararla, 200 gramlık ekmeğe yüzde 20 zam yapılarak 300 bin liraya yükseltildi. Hollandalı Gıda tekeli UNO'ya "yabancı sermayeyi ülkeye çekme" adına kapıyı açan oligarşi, halkı bir somun ekmeği bile alamaz duruma getirmekte bir adım daha attı.

ESP'lilere Bursa'da Baskılar

Bursa'da Atılım çalışanı Burcu Gümüş'ün tecavüz girişimine maruz kalmasının ardından, ESP'li Ufuk Köse 12 Nisan'da polis tarafından kaçırıldı. İşbirliği teklif edilen Köse'ye sorgu boyunca kaba dayak atıldığı, işkence yapıldığı belirtilirken, daha sonra boş bir tarlaya atıldığı açıklandı. ESP, kaçırma olayını protesto ederek "İşte AB demokrasisi; işkence, tecavüz, kaçırma" dediler.

Ülkeyi IMF'ye Teslim Edenler, IMF Gerçeğini Anlatıyor

IMF Devleti Ele Geçirdi

Maliye Bakanlığı Teftiş Kurulu'nun hazırladığı "Kamu Açıklarının Azaltılmasına Yönelik Model Önerisi" raporu, IMF'nin, siyasi, ekonomik, sosyal tüm kurumlar üzerinde tahakküm kurduğunu ortaya koydu. (Cumhuriyet 14 Nisan)

Raporda yapılan bazı tespitler özetle şöyle:

- IMF devlet içinde devlet konumuna geldi.
- İşlevi amacının ötesine aştı.
- 20 yılda 200 milyar dolar yurt dışına aktarıldı.
- IMF ve Dünya Bankası gözetiminde uygulanan programlar sırasında halk yoksulluğa sürüklendi, devlet güçsüz düştü, ulusal özgüven kayboldu, ahlaki çöküntü derinleşti, gelir dağılımı bozuldu, ekonomik ve sosyal problemlerin çözümü yabancı kuruluşlara havale edildi.

Acı bir itiraf. Ama bir o kadar da yüzüstüce, utanmazca yapılan bir itiraf. IMF'ye her şeyi teslim eden de kendileri, yakınan da. Tüm bu sonuçlar dünyanın bir çok ülkesinde görüldü ve devrimciler on yıllardır bunları dile getirdikleri için katlediliyor, hapsediliyor. Tayyip Erdoğan, işte bu IMF'yi eleştirenlere terörist diyordu.

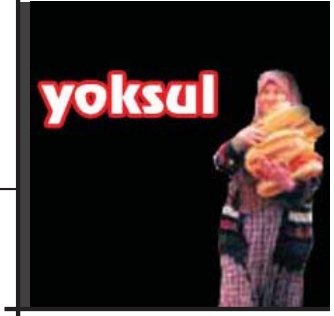
IMF, hiç de "amacının ötesine aşmış" değildir, tersine amacına uygun bir sonucu işbirlikçi oligarşi marifetiyle yaratmıştır. Amaç bu ülkeyi her şeyiyle ele geçirmek ve emperyalist tekellerin aç kurtlar sofrasına atmaktır. Bugün yaşanan da budur. Ve AKP iktidarı IMF programını uygulamaktan başka hiçbir şey yapmıyor bugün.

"Ekonomi iyiye gidiyor" yalanının arkasında gizlenen tablonun bir kısmıdır rapora yansıyan.

Peki iktidar bu raporu dikkate alacak mı? Dikkate almanın sonucu, IMF ile bütün ilişkileri kesmektir, kesebilecek mi? Yapamaz. IMF'yle ilişkileri kesmek ABD ve AB desteğini kaybetmektir, bunun anlamı ise AKP iktidarının koltuğunun sallanması demektir. AKP iktidar koltuğunda sağlam otursun diye IMF ülkemizi işte bu hale getiriyor.

Rapor "alternatif"in gerekliliğinden söz ediyor. Kapitalist sistem içinde hiçbir alternatif çözüm olamaz. Bu sömürü, yağma, talan sisteminin tek alternatifi sosyalizmdir.

Ey Halk! Aç, yoksul olsan da mutlu, umutlu olmalısın!

AKP iktidarı halka böyle diyor. Ama Erdoğan bunu "ulusa sesleniş" konuşmasında, yoksulları azarladığı seçim meydanlarında söylemiyor. Halkı her şeyin yolunda olduğuna inandırmanın bir aracı olarak kullandıkları anketler, araştırmalarla söylüyorlar.

Halkı Aptal Yerine Koyma Anketi

DİE'nin yaptığı "memnuniyet araştırmasına" göre, halk aç, yoksul ama mutlu ve gelecekte umutlu!

İşsizlik yüzde 15'lerde, aç ve yoksulların sayısı nüfusun yarısını oluşturuyor, IMF programı yoksullaştırmaya devam ediyor ama AKP bir araştırma yaptırıp "ey halk sen hayatından memnunsun" diyor.

Tıpkı "ekonomi iyiye gidiyor" yalanı gibi, şişirme rakamlarla, spekülasyon ve yönlendirmeli anket soruları ile halkı aptal yerine koyuyorlar.

Sosyolojik, bilimsel hiçbir geçerliliğinin, inandırıcılığının olmadığı açıktır. Açlık ve yoksulluktan memnun olan, üstelik bu tablo her gün daha da kötüleşirken gelecekte umutlu olan bir halk olduğumuza bizi inandırmak istiyorlar. Daha doğrusu böyle düşünmemizi ve mücadele, örgütlenme gibi seçenekleri aklımıza getirmememizi istiyorlar.

Öyle bir anket ki, yüzde 15'leri bulan işsizler bile ne aç, ne de mutsuz. Öyle bir anket ki, daha bir süre önce gazetelere manşet olan mutsuzluğumuz ve gelecekte duyduğumuz kaygıdan eser yok. Öyle bir anket ki, gençliğin ezici bir çoğunluğunun gelecekte umutsuz olduğunu da bir çırpıda yalanlıyor. Burjuva basın bile sonuçları verirken, "açlıktan ve yoksulluktan duyulan memnuniyet ve AKP iktidarının geleceğinden umut" palavrası ile dalga geçiyor. Sosyologlar yetmiyor, psikologlar "uzman" olarak konuşturuluyor. Öyle ya, meydanlarda üç beş şakşakçıya "zam yap zam" diye bağırıtıran bir iktidar olsa olsa psikolojik bir vak'adır.

AKP, ihtiyaca binaen yaptırdığı anketlerle durumu kurtarmaya çalışıyor. Yoksulluğa çare olamıyor, yoksullara aslında yoksul olmadıklarını kabul ettirmeye çalışıyor. Eşyanın tabiatına aykırı bu ama takiiye, yalan ruhlarına, tüm politikalarına hakim olmuş, işi, aşu olmayanların kafasına vura vura "yok sen mutlusun" diyorlar.

Yalana devam edin, rakamlarınızı şişirmeye devam edin; açlar ve yoksullar kapınıza dayandığında bakalım bu anketler sizi kurtarır mı?

Sayı 107

41

18 Nisan
2004

Devrimin Reformizme, Revizyonizme Karşı 34 Yıllık Mücadelesi

(1990'dan Bugüne)

"ÖDP, EMEP, SİP reformizmi, Mahir'lerin, Deniz'lerin, dün kıyasıya bir ideolojik mücadele yürüterek aştıkları Aren-Boran çizgisiyle "yeniden" buluşmuşlardır.

Bugün bulundukları konum, Türkiye Devriminin Mahir'lerin önderliğinde 70'lerden bu yana kattığı mesafeyi inkar edip TİP parlamentarizmine dönüştür." (Devrimci Sol, S. 10, Mart 1998, Reformizm Ne Yapmaya Çalışıyor?)

Üstelik, o günkü sosyalist değerlerden, kültür ve ahlaktan çok daha uzaklaşmış olarak!

Sayı 107

42

18 Nisan
2004

Önce bir düzeltmeyle başlayalım; 106. Sayımızda yeralan "Devrimin Reformizme ve Revizyonizme Karşı 34 Yıllık Mücadelesi" logosunun altında (1980-1990) yazması gerekirken, (1960-1970) yazılmıştır. Özür dileyerek düzeltiyoruz. Ve dizimizin önceki bölümünde 1980'lerin sonunda bıraktığımız reformizmin, 1990'ların başlarından itibaren neler yaptığına bakıyoruz.

1980'lerin sonlarında teorisi yapılan legal partililik, 1990 başlarından itibaren ürünlerini vermeye başladı, peşpeşe legal partiler kuruldu. 1980'lerdeki "ruşeym halindeki reformizm" 1990'larda legal partililikle ete kemiğe bürünerek düzen içileşmekte çok hızlı mesafe katetmeye başladı.

Emperyalizmin ve oligarşinin devrimciliği fiziken ve ideolojik olarak imha etmeye yönelik saldırılarıyla nesnel olarak aynı zeminde yer alan reformizm, öncelikle mücadele edilmesi gereken bir güç haline geldi. Reformizme karşı ideolojik mücadele, 80'li yılları da aşan bir önem kazandı. Çünkü hemen her direnişte, eylemde, devrimcilerin karşısına oligarşiyle birlikte -hatta bazen onlardan da önce- reformizm çıkıyordu. Reformizmi bu noktaya getiren politikalara geçmeden önce, sürecin kısa bir özetini yapalım:

Legalleşmenin kısa bir özeti:

Kuruçeşme'deki legal parti kurma tartışmaları "anlaşmazlıkla" sonuçlanır. Fakat anlaşmazlıkları, ideolojik politik değil, grup çıkarları üzerinedir. Değilse, hemen hepsi, legal partililikte, düzene yerleşmekte hemfikirlerdir.

Gelenek çevresi bu kesimlerden koparak kendi partisini kurmaya girişti ve bu çevre daha sonra SİP adıyla partileşti. Diğer kesimler ise, sayısız birlik, blok kurup dağıttılar. Önce Devrimci Sosyalist Blok adıyla bir birlik kuruldu. Dağıldı. 1989 yerel seçimlerinde, daha sonra ÖDP'de de yer alacak olan KSD, TKEP çevrelerinin katılımıyla Birleşik Sosyalist Kampanya adıyla bir araya geldiler.

TKP'yle TİP'in birleşmesi sonucu kurulan TBKP, Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılınca, 1992'de esas olarak TBKP'den arta kalan kadrolar, Sosyalist Birlik Partisi'ni kurdular. (Arta kalan deyimini boşuna kullanmıyoruz, TBKP'nin Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılması üzerine, bu partinin kadrolarının bir kısmı Cem Boyner'in partisine giderken, partinin liderleri de "siyaseti bıraktı"lar.) Partinin başkanlığına Sadun Aren getirildi.

1994 Yerel Seçimlerinde Birleşik Sosyalist Alternatif adıyla bir araya gelen KSD, TKEP çevresi, Troçkistler, seçim sonrasında SBP'ye katıldılar ve partinin adı da Birleşik Sosyalist Parti (BSP) olarak değiştirildi.

Devrimci Yol çevresi de bu arada "Tartışma süreçleri"yle, Geleceği Birlikte Kuralım gibi isimler altında legal parti kurmaya hazırlanmaktadır. 1991'de başlatılan "tartışma süreci", esasında gerçek anlamda bir tartışma değildir; Mamak teslimiyetini yaşayıp dışarı çıkmış olan DY önderlerinin düzen içi statükolarını teorileştirmelerinin, hala "eski" çizgiyi savunan DY'lilerin tasfiye edilmesinin aracıdır. Nitekim bu süreç, DY önderlerinin istediği sonucu vermiş ve yukarıdan aşağıya legal parti düşüncesi hakim kılınmıştır.

1996'da BSP ve DY'lilerin bir araya gelmesiyle ÖDP kurulur. Sadun Aren ÖDP'nin de "Onursal Başkanı"dır.

ÖDP'nin kurucuları, Türkiye solunun 1980 öncesinden sonrasına nasıl bir evrim geçirdiğinin de göstergesidir. ÖDP'nin kurucularını şöyle bir baktığımızda ilk göze çarpanlar şunlardır:

- Devrimci Yol'un önder kadroları (Devrimci Yol, 80 öncesinde silahlı mücadeleyi, halk savaşını, illegaliteyi savunan bir örgüttü.)
- KSD'nin, TKEP'in yöneticileri (Her ikisi de ayaklanmayı, illegaliteyi, devrimi savunuyordu.)
- TİP ve TKP'nin bazı kadroları
- Murat Belge, Ömer Laçiner (Türkiye solunda Marksizm-Leninizmin tasfiyesi görevini bir misyo-

ner ruhuyla yıllardır sürdüren yazarlar.)

- Örgütsüzlüğü teorileştiren “Bağımsız şahsiyet”ler.

- O dönemki yayınlarının adıyla Yeni Yol, Sınıf Bilinci, Sosyalist Politika gibi revizyonist, Troçkist çeşitli çevreler. Ayrıca Yeşiller, Feministler...

Dikkat edilirse, ilk biraraya gelişleri “Devrimci Sosyalist Blok”, “Sosyalist Alternatif”, “Sosyalist Birlik Partisi” gibi SOSYALİZM’e vurgu yapılan adlar altındadır. Bu, özellikle bir geçiş dönemidir. Sosyalizmle gerçek anlamda ilgilerini tümüyle kescekleri bir döneme geçişti, bu isimleri kendilerine **maske** olarak kullanmışlardır.

Reformizme karşı mücadelenin önceliği

Sadun Aren bir simge olarak alınırsa, devrimci hareketin reformizme, revizyonizme karşı mücadelenin sürekliliği de daha iyi anlaşılır.

Yazı dizimizin ilk bölümünden hatırlanacaktır; Sadun Aren, Behice Boran’la birlikte, Mahir Çayan’ın Türkiye Devriminin Yolunun netleştirilmesi doğrultusunda esas ideolojik vuruşlarını yönelttiği kişilerdir. Aren, ülkemizdeki revizyonizmin ve reformizmin tabiri caizse “en kaşarlanmış” ismidir.

Sosyalist Birlik Partisi’ni, sonra ÖDP’yi kurup onu başına getirenlerin niteliğini, sadece bu tercihlerine bakarak saptamak mümkündür.

Legal Partiler kulvarına bir süre sonra da TDKP çevresi girdi. Bir çok kez “yüzseksen derece” görüş değiştirmeleriyle ünlü, sözkonusu legal parti girişimlerini de 90’ların başında yoğun eleştirilere tabi tutan bu çevre, Emek Partisi’yle legal partiler cennahına katıldı.

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi’nin kurulduğu ortam, 1994 Martı, işte böyle bir ortamdı. Devrimin, sosyalizmin reddedildiği, silahlı mücadelenin, illegalitenin yadsındığı bir ortamda, bir hareket Marksizm-Leninizm’de ısrarını ilan ediyordu aslında bu parti kuruluşuyla.

Çeşitli adlar altında ortalığı kaplayan reformizm, oligarşinin devrimcilere karşı sürdürdüğü imha politikasını fırsat bilerek, hızla demokratik kitle örgütlenmelerine çöreklenmeye çalışmaktaydı. Ama bundan daha önemli olan, Türkiye soluna verdikleri ideolojik, kültürel zarardı. Zaman zaman vurguladığımız gibi, 1980, hatta 1970 öncesi reformizme rahmet okutacak bir sağcılaşma vardı karşımızda. Devrimci Sol dergisinde bu durum şöyle anlatılıyordu:

“Türkiye solunda bugüne kadar pekçok sağ ve sol sapma ortaya çıkmıştır. Uzlaşmacı, icazetçi, reformist hatta teslimiyetçi olarak adlandırılabilir çeşitli politikalar üretilmiştir. Ancak bunların he-men hiç biri düzenin kurumlarına yedeklenme

hatta bütünleşme anlamında bugün ortaya çıkan tavırlar boyutunda olmamıştır. Solda **işbirlikçiliği, teslimiyetçiliği** kesintisiz bir siyasi çizgi haline getiren Aydınlık olmuş, o da bu çizgisiyle karşı-devrimcileşmiş ve soldan tecrit olmuştur. Bugünse yer yer Aydınlığa rahmet okutan, yer yer daha dün solun literatüründe rastlanması mümkün olmayacak, tartışılması dahi abes karşılanacak şeylerle karşı karşıyayız. Bugün “MGK solculuğu” olarak adlandırılabilir bir solculuk türüyle karşı karşıyayız.” (Devrimci Sol, Sayı: 9, Kasım 1997)

Bu “sol”, devrimci solun tasfiyesini kendisi için başlıca amaç haline getirmişti. Bu nedenledir ki, devrimcilere yönelik infazları, kayıpları, “sessizlik”le izlemenin ötesinde, gizliden bir memnuniyetle izlemekteydi. Çünkü devrimci hareket tasfiye edilir, silahlı mücadele yokedilirse, kendilerinin gelişeceğini, burjuva demokrasisinin daha eksiksiz olacağını düşünmekteydiler.

Yayın organlarında, devrimci ideolojiyi tahrip eden yazılardan bol bir şey yoktu. Bunların merkezinde **anti örgütçülük, “birey özgürlüğü”, anti-Stalinizm** vardı.

Devrim nedir, devrimcilik nedir, çarpıtmış, bunları kendi düzen içi yaşamlarına göre uyarlamışlardı. Bu durumları, kendilerine verdiği zararın dışında, kitlelerdeki “sol” imajına karşı güvensizliği pekiştirerek, dolaylı olarak devrimcilere de zarar veriyordu. Ele geçirdikleri kitle örgütlerinde ise, hem örgütsel, hem ideolojik bir tasfiye yürütüyorlardı.

İşte tablo böyle olduğu içindir ki, devrimci hareket, reformizme, soldaki düzeniçileşmeye karşı bütün 90’lı, 2000’li yıllar boyunca kesintisiz bir ideolojik mücadele yürüttü. Bu yıllarda yayınlanan Mücadele, Kurtuluş, Devrimci Sol dergilerinde bu çerçevede bir çok teorik yazıya yer verildi, pratiğin sorgulanması yapıldı.

Aslında bir noktadan itibaren, reformizme karşı yürütülen ideolojik mücadeleyle, burjuvaziye karşı yürütülen ideolojik mücadele bütünleşmiş, yer yer içiçe geçmişti.

Çünkü reformizm, sağcılaşmadaki evrimini sürdürerek, alenen Avrupalı olmuş, oligarşi içi çeşitli güçlerle ittifak arayışları ön plana çıkmıştı. devrimci anlamda halk hareketinin tasfiyesini ve onun yerine sivil toplumculuğu geçirmek isteyen emperyalist politika, ülkemizde bizzat reformizmde somutlanıyordu.

Emperyalizmin, oligarşinin bu doğrultudaki politikalarını ve reformizmin bu politikalara ortak oluşunu göremeyen kimileri, devrimcilerin reformizme karşı ideolojik mücadelesini “**sekteklik**”le suçluyorlardı. Oysa ortada sekteklik yoktu, tam

Sayı 107

43

18 Nisan
2004

tersine Marksizm-Leninizmi savunma savaşı vardı. Hala devrimci saflarda yer almalarına karşın reformizme yaranma-yamanma peşinde koşmaktan da vazgeçmeyenler, ısrarla bunu görmeyip, bir çok konudaki saflaşmada, devrimci hareketin yanında olmayıp ya “olgunluk, kucaklayıcılık” adına arada kaldılar, ya reformistlerin yanında oldular. Bir türlü görmek istemiyorlardı ki; “*Burjuvazi, ideolojik savaşta ‘doğrudan’ çarpışmıyor; çünkü onun yerine ‘soldan’ çarpışanlar var.*”

Reformizmin seyri; Legal partililik, MGK solculuğu, sivil toplumculuk ve Avrupacılık!

Reformizm, anlatılan süreçten görüleceği gibi, önce legalizmin teorisini yaparak saçtı zehirlerini. Kendi örgütlülükleri içinde tasfiye ve inkarı tamamlayanlar, bu aşama tamamlandığında, oligarşiye güven verme politikasını uygulamaya başladılar.

Oligarşinin icazet sınırları içinde solculuk olarak tanımlayacağımız bu politikanın en bariz özellikleri şunlardı: Devrimcilerden uzak durmak. Devrimci eylemleri eleştirmek, kınamak. “Demokrasi mücadelesi” adı altında oligarşi içinden kendilerine ittifaklar bulmak.

1980’lerin sonunda “*Moskova mahkemeleri yeniden görülsün*” diye imza kampanyası sürdüren **düzen yolcuları**, şimdi doğrudan devrimci eylemlere karşı çıkıyor, devrimcilerin hainleri cezalandırmalarını mahkum ediyor, “*her türlü şiddete hayır*” bayrağını burjuvazinin yerine onlar taşıyordu... “*Sosyalizmi 1917’den itibaren sorgulamamız lazım*” diyerek yola çıkmış, proletarya diktatörlüğünü, giderek halk iktidarını reddedip, “*Çernobil sosyalizmi*” diyerek burjuva ağızla sosyalizme saldırıp burjuva demokrasisi içinde kalmaya karar vermişlerdi.

Devrimci eylemleri eleştirmekle başlayan tavır, bir süre sonra mesela ÖDP yöneticilerinin ülkemin dağlarındaki devrimci gerillalardan “**terörist**” diye söz etmelerine, bir tek devrimcinin cenazesine katılmayan ÖDP’lilerin asker cenazelerini kaldırmasına, çeşitli alanlarda devrimcilerin doğrudan dolaylı ihbar edilmesine kadar vardı. (Reformist kulvara bir noktadan sonra katılan Kürt milliyetçiliği de KADEK’in programına “**teröre karşı mücadele**” maddesi koyarak düzeniçileşmekte, emperyalizmin düzenine tabi olmakta varılacak yeri gösterdi.)

Susurluk dönemi, reformizmin **MGK solculuğuna** evrilişini açığa çıkaran dönem oldu. ısrarla devleti hedef almadılar bu süreçte. Tersine, ANAP’la, Genelkurmay’la, TÜSİAD’la paralel bir çizgide durmaya özen göstererek, Susurluk’un üç beş katil ve kontra şefiyle sınırlandırılmasına hiz-

1990’lı yıllar boyunca reformizme karşı, devrimci ideolojinin tahribatına karşı Marksizm-Leninizmin kürsüsü oldular...

met ettiler.

1990’ların sonunda ise, artık revaçta olan Avrupa Birliği’ydi. Reformizm bu süreçte kendini “Avrupa solculuğu” olarak şekillendirdi. Demokrasi mücadelesini bile Avrupa’ya yaslanarak sürdürdüler. Ve daha önemlisi, Avrupa’yla birlikte devrimcilerin tasfiyesine soyundular. (Bu yazı dizisi kapsamında ayrıca üzerinde durmadığımız Kürt milliyetçi reformizm, bu noktada daha da pervasızlaşıp Amerikan düzenini savunacak noktaya gelmiştir.)

Hemen burada belirtmek gerekir ki, AB’ciliğe tabi olmada, her alanda devrimcilere karşı ittifak yapmakta, devrimci örgüt anlayışının, devrimci ahlak ve kültürün tahrip edilmesinde, birbirlerinden nüans farkları olsa da tüm reformist çevreler sorumludur. Özellikle “*ÖDP’yi eleştirmek, diğer reformistler için adeta kendini gizleme aracı olmuştur, ama aynıdır, ittifaklarında, devrimci savaş karşısında aynı yeredirler.*” (Devrimci Sol, Sayı 10) 1998’de böyle denilmişti. Sanırız, aradan geçen altı yıl boyunca yaşananlar, bunu yeterince kanıtlamıştır. F Tiplerine karşı mücadele konusunda takındıkları tutum, adeta bu kanıtı pekiştirmek istercesine aynıdır. Direnişi aynı kavramlarla eleştirmiş, aynı gerekçelerle direnişin uzağında kalmışlardır.

Bu direniş süreci, reformizmin, devrimci değerlerden, devrimci bir duyarlılık ve sorumluluktan ne kadar uzaklaştığını, nasıl köklü bir biçimde Avrupacılaştığını çok çarpıcı göstergelerle ortaya koymuş; reformizme karşı ideolojik mücadelenin kesintisiz sürdürülmesi gerektiğini bir kez daha göstermiştir.

Pragmatik hesaplarla reformizmle mücadele-den geri duranlar da reformizmin tahribatlarından sorumludurlar. Bu mücadele, devrimci hareket tarafından 34 yıldır kesintisiz sürdürüldüğü içindir ki, Marksizm-Leninizm yaşatılmış, tüm tahribatlara rağmen, devrimci değerler yokedilememiş, direniş geleneği mahkum edilememiştir. Reformizmin halâ Mahirler’e Denizler’e sahip çıkıyor görünme ihtiyacı duyması, devrimin gücüdür. Reformizmin hala sosyalist, devrim kavramlarıyla boyadığı bir maskeyi kullanmaya devam etmesi, devrimci hareketin gücünü gösterir. Reformizme, revizyonizme karşı mücadele, devrime kadar azalarak, şiddetlenerek sürecektir. Aren-Boran zihniyeti, arenayı hiç bir zaman boş bulamayacak.

Amerikan ‘çanağından su içen’ Kürt Milliyetçileri; ABD Ordusuna Yazılın, Tüm Dünya Demokratikleşsin!

Irak’ta halk direnişi olmadığını ispatlamak Kürt milliyetçiliğinin en büyük sorunu. Sıkıntı büyük, çünkü halklar ABD’yi ‘baş tehlike’ görüyor, onlar dost. Sıkıntı büyük, çünkü direniş saflarına her geçen gün halk kitlelerinin katılımı büyüyor ve Kürt milliyetçiliğinin işbirlikçiliği daha da sırtıyor. Sıkıntı büyük, çünkü zalimle işbirliği halklar ve tarih nezdinde lanetlenmek demek, bu nedenle Amerikancılık ulvi bir amaç kılıfına büründürülmeli.

İşte bu sıkıntı içinde, Şii isyanıyla demoralize olmuş ve anti-emperyalistlere, Kürtlere “direniş cephesinde yer alın” çağrısı yapanlara hakaretler yağıyor Cahit Mervan (15 Nisan, Özgür Politika). Tıpkı daha önce Cemal Uçar gibi, halk direnişi olmadığını ispatlamaya çalışan Mervan’ın farkı, hedef sünniler değil Şiiler. Yani, Amerikan işgaline kim direniyorsa, Kürt milliyetçiliği onu hedef alıyor ve gayri-meşru göstermek için çırpınıyor.

Kürt Milliyetçiliği Gericilik-İlericilik Kıstaslarını Altüst Ediyor. Kürtleri işgale karşı direniş cephesine katılmaya çağıranlara, direniş cephesinin gerici, “özü itibarıyla anti-Kürt cephe” olduğunu belirterek cevap veriyor Mervan. Yani “halkların cephesinde yer alma” “oyununa” gelmiyor! Sen bir halkın geleceğini Amerikan işgalinin geleceğine bağlarsan, işgalciye karşı gelişen direnişi de kendine karşı görürsün doğal olarak. Bu, direniş cephesinin anti-Kürt olmasından değil, Kürt milliyetçiliğinin işbirlikçi konumundan kaynaklıdır.

Emperyalizm çağında gericiliğin bilimsel bir tek kıstası vardır; emperyalizme karşı olup olma. Kürt milliyetçiliği istiyor diye ne emperyalizm “ilerici” olabilir, ne de hangi görüşten olursa olsun emperyalizme karşı direnenler gerici. Hele işgale karşı direniş koşullarında islamcılıkları, nasıl bir iktidar kurmak istedikleri ikincil bir tartışmadır ve gericilik-ilericilik kıstası değildir.

Tüm Dünyanın Demokratikleşmesi İçin Herkes ABD Ordusuna! Kürt milliyetçiliğine göre; Sadr’ın “İran’ın adamı” olduğu, Şii direnişinin İran istihbaratı Savama tarafından yönlendirildiği sır değilmiş. Ortada halk direnişi değil, demokratikleşmenin önünü kesmek isteyen, sıranın kendine gelmesini önlemek isteyen güçlerin oyunu var-

mış. Şiiler “90 yıllık kavuşamadıkları hayallerine ABD’nin Saddam’ı devirmesi ile kavuşmuşlar”, bu nedenle, “su içtikleri çanağa işiyorlar”mış.

Amerikan çanağından su içerek “özgürleştiklerini” zanneden

Kürt milliyetçiliği için kendisi dışında gelişen her olay provokasyon, herkes şu bu istihbarat örgütünün adamıdır. Bir-iki değil yüzlerce örnek vardır bu konuda. Herkes bilir bunları. Sorunun Sadr’ı kimin yönlendirdiği tartışması olmadığını Kürt milliyetçiliği de çok iyi bilir. CIA’nın bile söylemediği ‘sır olmayan’ sırrı Mervan’ın kulağına kim fısıldadı bilemeyiz, ama bu mantığın doğal sonucu olarak Mervan’a ve aynı kafaya sahip Kürt milliyetçiliğine önerimiz şu:

Madem işgal demokrasi getiriyor, işgale karşı direnişler gericilik, anti-demokratiklik oluyor; o zaman ABD ordusuna yazılmalılar. Hem de tüm dünyanın her yanında savaşmalı, her yeri demokratikleştirmelidirler. Peşmergelerin Felluce’yi kuşatan Amerikan güçlerinin yanında “keskin nişancılık” yaptıkları gibi bir “rol” de oynayabilirler! Hatta herkese de bu çağrıyı yapabilirler. Savunulan, söylenenlerin arkasından geriye bir tek bu kalıyor. Demokratikleşme, halkların özgürlüğü için ABD ordusuna!

Bush’un Seçim Bozgununun Kaygısı Size Mi Düştü? Amerikancı olmayan tüm güçleri kukla,

oyuna gelmiş olarak gören Kürt milliyetçiliğine göre, Sadr’ın isyan zamanlaması, Barzani’nin (Kukla Geçici Konseyin) dönem başkanı olduğu, yetkinin Haziran’da devredileceği ve ABD seçimlerinin yaklaştığı döneme denk getirilmiş.

Elbette, işbirlikçi iktidara direniş izin veremez. Bağımsızlık ve özgürlük için savaşanlar açısından bundan doğal ne olabilir ki? Ama daha vahimi, diyelim ki Sadr, Bush’un Irak’ta batağa saplandığını gösterip seçim yenilgisini hazırlamak istiyor. Ne var bunda? Bush’un başarısı Kürt milliyetçiliğini niye bu kadar ilgilendiriyor?

Kürt milliyetçiliği kendi dar çıkarlarının bakışıyla yaptığı “demokrasi, özgürlük getiren ABD” saçmalığına herkesi inandırmak, Amerikancılığın “ulusların kendi kaderini tayin hakkı” olarak göstermek için boş yere çırpınıyor. Halklar bin yıllardır ihaneti, zalimle birlikte olmayı onursuzluk saymışlardır. Böyle olmaya da devam edecek.

Madem işgal demokrasi getiriyor. Madem işgale karşı direnişler gericilik, anti-demokratiklik oluyor; o zaman ABD ordusuna yazılın! Dünyanın her yanına Amerikan işgallerini taşıyın ve tüm dünya demokratikleşsin!

Sayı 107

45

18 Nisan
2004

Türkiye Solu Yokedilememiştir ve Edilemeyecektir!

Radikal Gazetesi'nde 30 Mart'ta başlayarak 12 bölüm halinde bir yazı dizisi yayınlandı: “Türkiye’de Sol Nerede?” Biriki istisna dışında asıl olarak düzen solunun ve reformizmin konuştu-ru olduğu yazı dizisinde solun bir bölümüne ise hiç yer verilmedi.

Yazı dizisini hazırlayan Ertuğrul Mavioğlu açıklamalıdır: Kim belirledi kimlerin görüşünün alınacağını; polis mi, Aydın Doğan mı?

Evet, sol ikiye ayrılıyor; Oligarşi tarafından kabul edilebilir olanlar ve olmayanlar... Sözkonusu yazı dizisinde de sol, belli bir çerçeveye hapsediliyor. Sol olacaksın böyle olacak deniyor.

Mavioğlu açıklamak zorundadır. Kim sana bu “seçme” hakkını verdi? Aydın Doğan diyorsan, hayır solun sınırlarını Aydın Doğan belirleyemez. Belirler deniyorsa, o zaman dizinin başlığına yakışan “Türkiye Solu” değil, “Aydın Doğan Solu”dur. Boşuna söylenmemiştir; “kimin ekmeğini yersen onun türküsünü söylersin”. Adam kalemini burjuvazinin hizmetine vermişse; burjuvazinin istediği gibi bir solu empoze etmesinin de aracı olur (niyetinin önemi yoktur burada).

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, dizideki çarpıklığa ve sol adına sunulan görüşlere ilişkin Radikal gazetesine bir mektup gönderdi. Radikal’ın ve dizinin yazarının yayınlama dürüstlüğüne ve cesaretine göstermediği bu mektubu, aşağıda yayınlıyoruz.

Radikal Gazetesi’ne

... Emperyalizme, faşizme karşı mücadelede bedel ödeyenlerin kuşku yok ki, söyleyecek sözleri de vardır... Bir kaç noktaya dikkat çektiğimiz bu yazımızı, ilgili diziye bağlı olarak yayınlayacak adil bir davranışı göstereceğinizi umuyoruz.

❖ Solun amacı nedir? Sol kimdir, sosyalist kimdir?

“Türkiye solunun durumu”nu konu alan bir tartışma, bu kavramlar netleştirilmeden yapılamaz. Yapıldığında, onyıllardır CHP gibi burjuva partilerini halka sol diye pazarlayan oligarşiye hizmet edilmiş olunur. Böyle bir tartışma ise “solun” değil, “düzen solu”nun tartışmasıdır. Radikal’deki yazı dizisinde sonuç olarak sapla saman karıştırılmıştır.

Sol, emperyalizme, faşizme karşıdır, uzlaşmaz. Solun yüzyıllık tarihi emperyalizme ve faşizme karşı

mücadele tarihidir, bu mücadelede ödenen büyük bedellerin tarihidir, bu tarihi yok sayarak sol tanımını yapılamaz. Bu mücadelenin içinde olmayanlar, bağımsızlıktan ve demokrasiden yana olmayan, bu uğurda mücadele etmeyenler, her koşulda halkın çıkarlarını savunmayanlar sol değildir.

Sosyalist, devrimi isteyendir, iktidarı isteyendir. İktidarı oyla değil, devrim yasalarına göre isteyendir. Sosyalist, kapitalizme karşıdır, “kapitalizmin, küreselleşmenin iyileştirilmesi” onun amacı değildir. Halk iktidarından yanadır, proletarya diktatörlüğü ve nihayetinde komünizmi kurmayı hedefler. Daha kısa bir deyişle, sosyalist, Marksist-Leninist’tir. Hangi gerekçeyle olursa olsun, Marksist ve Leninist olmayanlar, sosyalist değildir.

❖ Sol yenildi mi?

Hayır. Sosyalizm SSCB’de 70 yıllık bir deney yaşadı, eksikliklerini yenemedi. İktidarını şimdilik kaybetti. Sosyalizm ise yaşıyor, çünkü kapitalizm yaşıyor. Kapitalizmin tek alternatifi yine sosyalizmdir. Sosyalizmin bittiğine, kapitalizm ve sosyalizm dışında “üçüncü bir yol” olabileceğine dair bütün düşünceler tekeller, emperyalistler tarafından uydurulmuş ve aynı süreç içinde de iflas etmiştir. “Üçüncü yol” düşüncelerinin hayatın içinde bir gerçekliği olmamıştır ve olmayacaktır.

Sosyalizmi de, kapitalizmi de savunmuyoruz diyerek “üçüncü yol”, “özgürlükçü sosyalizm” gibi kavramlar icat edenler, esas olarak kapitalizmin savunucusudurlar. Kullandıkları kavramlarla kapitalizmi savunduklarını gizlemek isteyen döneke, yalın solculardır. Burjuvazi bunları boşuna allayıp pullamıyor. Dogmatik olmama adına, proletarya diktatörlüğüne karşı çıkma adına, burjuva sistem savunulmaktadır. Solun hatalarını görme adı altında, iktidar reddedilmiş, sınıflar reddedilmiş, burjuvazinin, emperyalizmin değiştiği ileri sürülmüştür. Bu tezlerin sahiplerinin sol ve sosyalistlik adına ne vadedebilecekleri bir gelecek, ne de bir iddiaları olamaz. Nitekim, bu çevrelerin sözcülerinin Radikal’deki yazı dizisinde burjuvazinin sözlerini tekrarlamaktan, solculuk, sosyalistlik adına “yaşam kalitesini artırmak, dünyayla rekabet edebilir bir ülke vizyonuna sahip olmak” gibi, Mehmet Ağar’ın bile katılabileceği söylemlerden başka bir şey ortaya koyamadıkları görülmüştür.

❖ 12 Eylül’den sonra sola ne oldu?

12 Eylül sürecinde düşüncelerine inançsızlar ha-

pishanelerde “ıslah” edildi. Yılgın, yorgun olarak dışarı çıkıp düzene yerleştiler. Ve daha vahimi, bu yaşamlara göre de sosyalist teoriler yaptılar. Sosyalist sistemin yıkılmasıyla birlikte de sol adına düzeni savunmaya başladılar. Sol adına bütün iddialarını yitirdiler, ama sol maskelerini indirmediler, grupçuluklarını terk etmediler. Örgüt düşmanlığı yaptılar, bireyciliği yaydılar. Sol adına, burjuvazinin ne kadar çirkef düşünceleri varsa yaydılar. Marksist-Leninistlerin karşısına düzenden önce sol adına bunlar çıktı. Faşizm devrimci kadroları imha ederken, bunlar da yılgınlık, bireycilik yayarak sosyalistlerin kitlelerle bağlarını kesmeye çalıştılar.

12 Eylül sonrası kurulan kitle örgütlerine bakın; Kimler kurmuş, faşizme karşı neyi savunmuş, ne yapmışlar? Sanki, faşizmi değil solu sorgulamak için kurulmuşlardı. Bugün sol adına kimler örgüt düşmanlığı yapıyor, biliniyor. 12 Eylülün apolitikleştirme ve solu yok etme politikasına böyle hizmet edildi. Kitleler yoktu, her şey onların yaşamına göre belirleniyordu. Kitle hareketinin olduğu her yerde kitlelerin karşısına “sağ duyu” adına çıkarak direnmeyi, örgütsüzlüğü dayattılar. Halkı örgütlemek, emek, fedakarlık ve bedel ödemeyi gerektirirdi. Böyle olduğu için bunların kitlelerle ilişkisi yoktur. Kendi yaşamlarıdır savundukları, kendi yaşamları da kapitalisttir. Düzene öyle bir yerleşmişlerdir ki; devrimciliği panellere gitmek olarak tarif eder hale gelmişler, üstelik de “çocuğun okulu, arabanın bakımı var” diyerek tüm panellere de gidemeyeceklerini söyleyebilmişlerdir. Bunlar bu kesimlerde teorisyenliğe soyunanlardır. Bunların teorisyen olduğu bir solun kitleleri örgütlemesi, halka güven vermesi mümkün müdür?

❖ Düzene sığınan bir sol, varlık koşulunu kaybeder.

Solda bu süreçteki en ciddi çarpıklık, yasallık ve meşruiyet konusunda belirmiştir. Düzene yerleşme, düzen yasalarına uymayı getirdi. Düzenin terörist, yasadışı dediğine o da öyle dedi ve onlardan uzaklaşmak için sol adına binbir manevra yapıldı ve yapılıyor. Sol ve sosyalistler, kendilerini burjuva yasalarına hapsedemez, ederse bugünkü durum doğar. Düzenin yasalarına hapsederse, hukuku ve adaleti savunamaz; her adımda “başıma iş gelir mi” diye düşünür, tıpkı bugünkü gibi.

Türkiye imhaları, infazları yaşadı... Bunları bu mücadelede göremezsiniz. Sinmişlerdir, düzen yaşamlarının bozulmasını istemezler. Yazı dizisinde görüleceği gibi, bunların muhasebesini yaptıklarına-yapacaklarına dair hiçbir işaret yoktur. Demokrasi mücadelesi bile veremeyen bir solculuk, sosyalistlik gelişemez, güven yaratamaz. Bu anlamda esasında düzeni savunup sol, sosyalizm maskesi taşıyanlar, gelişememeye mahkumdurlar. Hiçbir ucube teori onların bu durumunu değiştiremez.

❖ Sol seçim değerlendirmesine mahkum edilemez.

Solun, sosyalistlerin başarı ve başarısızlığı ne kadar oy alındığı ile ölçülemez. Emperyalizme ve faşizme karşı mücadelenin tarihi, herkes bilir ki, seçim sandıklarında yazılmadı. Solun varlığı yokluğu oy hesabına hapsedildiği oranda sol değil, düzen partileri tartışılır.

Sosyalistler elbette seçimlere de girebilirler. Ama onun tarzı ve amacı, dolayısıyla da aldığı sonucu değerlendirme kriterleri de farklı olur. Sosyalistler devrime hizmet edecekse seçime girerler, seçim çalışmalarının başarısını da alıp-alamadıkları oylarla değil, bu amaca ne kadar hizmet ettiğiyle ölçerler. Her şeyin oyla ölçüldüğü yerde, sosyalistlik yoktur.

“Türkiye’de solun durumu” tartışmalarının seçimlerden seçimlere gündeme getirilmesi de, esas olarak, solu, oligarşinin seçim sandığına tabii olanlarla sınırlama isteğinin tezahürüdür.

Solun gelişmesini isteyenler içinse, seçim sonuçlarının ötesinde solda tartışılması gereken farklı şeyler vardır. Mesela, kim hangi teorilerle düzene hizmet ediyor, tartışılmalıdır. Kim örgüt düşmanlığı yapıyor, kim kitlelere gitmeyi engelliyor? Kim devrimi boş verin sisteme yerleşin diyor? Kim örgütlülüğe karşı bireyciliği savunuyor?.. Gecekonduların çamurunu çığnımeden, sömürüye, zulme karşı direnmeden, bedel ödemedi solculuk, sosyalistlik yapılabileceğini kimler savunuyor? Bugün Türkiye’de yıllarca içeride yatmış kesimlerin büyük çoğunluğu kendini düzene ispat etmekle meşguldür. Bunun için de solun, sosyalizmin kavramlarını, değerlerini pervasızca çarpıtmaktadırlar. Solculuğu düzen sınırları içine hapsedmek istemektedir. Bunlara karşı çıkacağız. Çünkü bunlar örgütlenmenin, solun gelişmesinin önünde engeldir. Her gün her saat sola, halka zehir akıtmaktadırlar.

❖ Kitlelere sunacağımız alternatifimiz var. Tarihimiz ve teorimiz var.

Bugün görev, işçilere, köylülere, işsizlere, yoksullara, gençliğe, kısacası bütün halk kesimlerine gitmektir. Hem de Marksist-Leninist söylemle gitmektir. Bunun çok özel bir kuralı da yoktur. Arkamıza, 200 yıllık mücadele tarihimizi, yetmiş yıllık sosyalizm deneyini alarak gitmeliyiz. Daha fazla emekle, daha fazla cesaretle, daha bilinçli, sistemli olarak kitlelere gitmeliyiz. Gelişmenin bunun dışında başka bir yolu da yoktur. Solun ve sosyalistlerin halka söyleyeceği şeyin olmadığını söyleyenler de, sol adına kapitalizmi cılalayıp kitlelere yutturmak istiyor demektir. Sol ve sosyalistler, halka, halkın iktidarı hedefiyle ve sosyalizm idealiyle gidecekler ve bu yoldan da gideceklerdir. Oligarşinin zulmü ve burjuvazinin sol içindeki uzantıları, bu gelişmeyi zaman zaman yaşımlatabilir, ama engelleyemez.

kahramanlar Ölmez

17 Nisan - 23 Nisan Şehitlerimiz

Nuran DEMİR

17 Nisan 1995

Afyon'da bir eylem hazırlığı sırasında silahın elinde patlaması sonucu şehit düştü.

1992'de Afyon İktisadi-İdari Bilimler Fakültesi'nde öğrenciyken mücadeleye katıldı. Dev-Genç örgütlenmesinde, Halkevi çalışmalarında yer aldı. İki kez tutsak düştü.

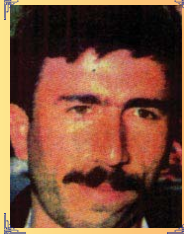

Önder ÖZDOĞAN

20 Nisan 1992

16-17 Nisan katliamının hesabını sor- mak için yapılan bir eylem sırasında İstanbul Topkapı'da katledildi.

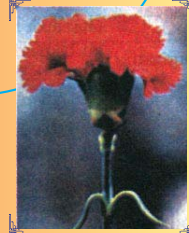
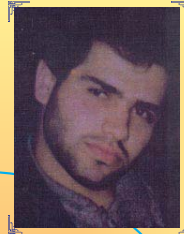
ODTÜ'de okurken Dev-Genç saflarına katıldı. Daha sonra illegal örgütlenme içinde yer aldı. 1992 başında SDB savaş- çısı olarak görevlendirildi.

Suat ALKAN
Zeliha GÜDENOĞLU
Duran AKBAŞ
20 Nisan 1995

Tokat'ın Nik- sar İlçesi Çatak Köyü Kırsalında Özel Tim'le Cephe gerillaları ara- sında çıkan çatışmada bir asker ölürken Cephe gerillalarından Su- at, Zeliha ve Duran şehit düştü- ler.

Suat 1980'lerin sonlarından itibaren Karade- niz'de hareketin ör- gütlenmesinde en çok emeği geçen- lerdendi. Tutsaklıklar yaşadı. Ze- liha, Konya DLMK içinde yer alırken, Özgür-Der'in, dergi bürosunun da gönüllü çalışanlarından biriydi. Du- ran, İstanbul'da devrimcilerle bağ kurdu. Memleketine dönüp Zile Hal- kevi'nde çalıştı. Coşkuları, kararlılık- ları onları Karadeniz dağlarında geril- lada buluşturdu.

Büyük Ölümsüzleştiler

Endercan Yıldız (TKP(ML))

18 Nisan 2001

Ağustos 1960 yılında Dersim'in Çemişgezek ilçe- si Gözlüçayır (Akırek) kö- yünde doğdu. İstanbul'da büyüdü, burada üniversite- deyken mücadeleye katıldı.

1984'de tutsak düştü. Sıkıyönetim mahkemele-

rinde yargılan- dı. Metris ve Çan- nakkale Hapisha- nesinde yaklaşık 6 yıl tutsaklıktan sonra 1990 yılında tahliye oldu. Müca- delesini sürdürürken 95'de yeniden tutsak düştü. Di- yarbakır ve Malatya Hapishane- lerinde kaldı. F Tipi- lerine karşı direnişte 1. Ölüm Orucu Ekibinde yer alarak ölümsüzleşti.

Sibel Sürücü (TKEP/L)

22 Nisan 2001

1978 Tokat Niksar ilçe- si doğumludur. Mücadele içinde tutsak düşerek 1999 Aralık'ında idam istemi ile

yargılanmaya başladı. 19 Aralık katliamından son- ra Kartal Özel Tıp'e sevk edildi. Ölüm orucunun 124. gününde ölümsüzlüğe uğurlandı.

Şenay Hanoğlu (TAYAD)

22 Nisan 2001

Tokat, Almus, Armutalan Köyü'nde 1966 yılında doğdu. Evli ve iki çocuk annesiydi. Bir emekçi idi Şenay. 1989'da To- kat'tan İstanbul'a göçtüler. Bir süre sonra bugün bir DİRENIŞ EVİ'ne dönmüşen Küçükarmut-

lu'daki gecekonduunda yaşa- mayı başlandı. Ve mücadelenin bir parçası oldu. Evlere temizlik işlerine giderek hem çocukları- na bakıyor, hem mücadele edi- yordu. Bir TAYAD'lı olarak ne- rede haksızlık, zulüm varsa, ona karşı yapılan eylemlerin içinde oldu. F tipleri saldırısı gündeme geldiğinde, sadece içeridekiler değil, dışarıda da ölüme yatıl- malı dedi ve ölüme yattı...

Hatice Yürekli (TKİP)

22 Nisan 2001

1968'de Tokat'ın Almus ilçesinde doğdu. 1990'da İz- mir'de örgütlü mücadeleye katıldı. Birçok kez gözaltına alındı, bir süre tutsak kaldı. Sonraki yıllarda örgüt- lü mücadelesini İstanbul'da devam ettirdi. İşçi çalışması yürüttü. 95'te- ki kısa süreli tutsaklığının ardından örgütün İstanbul İl Komitesi'nde yer aldı. TKİP'in Kuruluş Kongresi- ne katıldı. Ankara'da tutuklandı.

Ulucanlar katliamını yaşadı. F tipi saldırısına karşı dire- nişte 1. ölüm orucu ekibinde yer alarak ölümsüzleşti.

Kazım Gülbağ (DHKP-C)

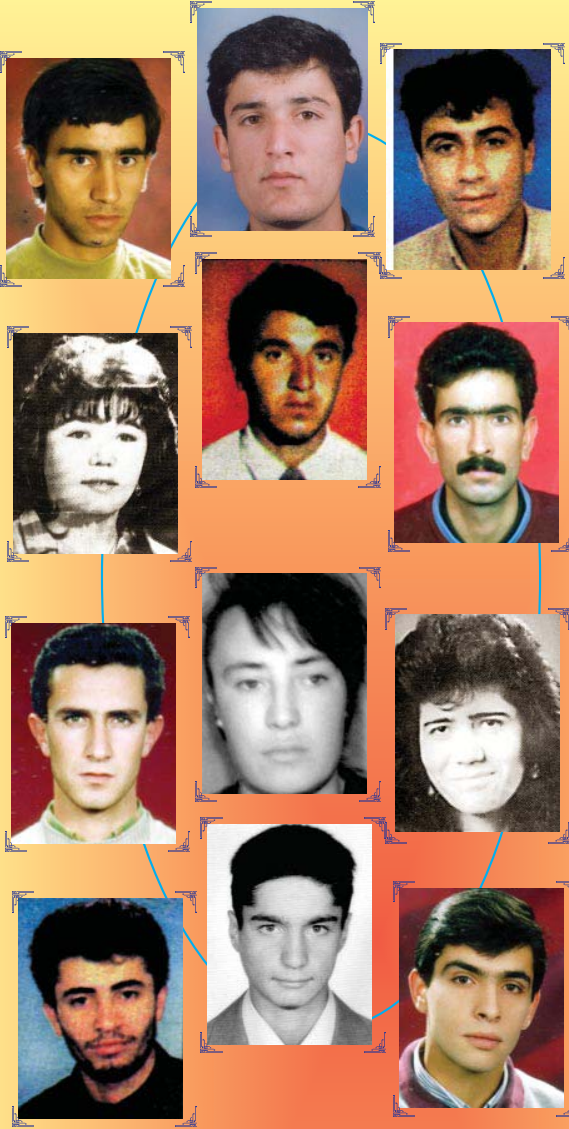
23 Nisan 2001

20 Nisan'da Almanya'nın Re- gensburg kentinin hapisanesi önünde, "Faşist Türk Devletini ve Cezaevlerindeki Katliamları Protes- to Ediyorum" yazılı bir pankartın altında, alnında kızıl bir bantla, tu- tuşturdu bedenini.

Bir yıl önce çeşitli eksiklikleri nedeniyle örgütünden ihraç edil- mişti. Ama o partisz, cephesiz, yoldaşsız, müca- delesiz yaşayamazdı. Cepheliydi ve öyle yaşadı, öyle ölümsüzleşti. Kazım Gülbağ, Sivas'lıdır. 1980'lerin ikinci yarısında İstanbul'da gençlik için- de mücadeleye katıldı. İYÖ-DER'in kurucuların- dan ve yöneticilerindendi. Dev-Genç örgütlen- mesinde görevler aldı. Milis komutanlığı yaptı. 1993 yılında iradi olarak yurtdışına çıkarıldı. İlişkisi kesil- inceye kadar burada da çeşitli görevler üstlendi.

Son görevini, kendisi belirledi ve bir feda ey- lemiyle ölümsüzleşti.

Cihan
TAÇYILDIZ
Cengiz KALA
Haydar AYDIN
Abidin YILDIZ
Behiye CANİK
Abdi ŞEKER
Eylem YILDIZ
Hasan AKTAŞ
Selvi UZUN
Özgür KILIÇ
Ali ÖZBAKIR
Mehmet ÇOLAK
23 Nisan 1993

Devrimci Sol geril-
laları, 23 Nisan'da
Ardıç köyü
yakınlarında
Çalaxane
mezrasında
kuşatıldılar.
Sabahtan öğleye
kadar süren
çatışmalar sonucu
Dersim İbrahim
Erdoğan Kır Gerilla
Birliğine bağlı
Ahmet Ercüment
Özdemir Müfrezesi
üyesi 12 gerilladan
yedisi çatışmalar
sırasında
katledilirken, diğer
5 gerilla ise mermi-
leri tükendiğinden
dolayı sağ ele
geçirilmelerine
rağmen kurşuna
dizildiler.

İbrahim YALÇIN

23 Nisan 1993

İstanbul Maltepe'de kuşatıldığı üste direnerek
şehit düştü.

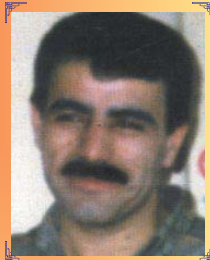
*Devrimci Sol'un örnek SDB komutanlarından-
dı. 1990'a kadar hem askeri faaliyetlerde hem
mahalli alan örgütlenmesinde görev aldı.
1990'da oluşturulan ilk SDB örgütlenmesinde iş-
tiham edildi.*

Yusuf TOPALLAR

23 Nisan 1980

Ankara NATO Yolu'nda, Karakollardaki İş-
kence Ve Tarih Direnişindeki Polis Baskısına
Karşı sürdürülen kampanya çerçevesinde yapı-
lan bir gösteride katledildi.

*Gecekondular emekçilerinin mücadelesini ör-
gütleyenlerden biriydi.*

Almanya'da ABD Protestosu

Almanya'da her yıl yapılan geleneksel paskalya yürüyüşü, Amerikan işgalini protesto yürüyüşlerine dönüştü. 11 Nisan günü 60'ı aşkın kentte yapılan yürüyüşlerde "Savaşa hayır" sloganları atılırken, sosyal hakların gaspedilmesi protesto edildi.

Hollanda Göçmen Politikasını Protesto

Hollanda'nın göçmen politikası Amsterdam'da binlerce kişinin katıldığı bir yürüyüşle protesto edildi. 11 Nisan günü yapılan yürüyüşte ırkçılığa ve faşizme hayır sloganları atılırken göçmen politikasındaki değişikliklerden oturma izni alamayan 26 bin göçmenin etkileneceği dile getirildi.

Fransa'da Grev

Elektrik ve gaz sektörü işçileri, sağcı hükümetin özelleştirme planına karşı 8 nisan günü greve çıktı. Greve katılımın yüzde 75 olduğu açıklanırken, "Özelleştirmeye hayır" diyen emekçiler birçok kentte gösteriler düzenlediler. Kısa süreli elektrikleri de kesen işçiler, özelleştirmenin işsizlik ve halkın daha pahalıya elektrik tüketmesi anlamına geleceğini ifade ettiler.

İngiltere'de Grev

İngiltere'de kamu emekçileri çalışma koşullarının düzeltilmesi ve ücretlerle iyileştirme talebiyle 13-14 nisan günlerinde 48 saatlik uyarı grevi yaptı. 100 bin kamu emekçisinin katıldığı grevler, kamu çalışanları tarihindeki en kitlesel katılımlı grev olarak nitelendirildi. Kamu Çalışanları Sendikası yaptığı açıklamada, emekçilerin hak ettiklerinin altında ücret almaktan bıktığını belirtti.

Politik Gençliği Cezalandıran Rektör Apolitikliğin Faturasını Da Öğrencilere Kesti

12 Eylül'den bu yana öğrenci gençliğin apolitikleştirilmesinde rektörler özel bir rol oynadı. YÖK'ün bu amaçla hazırlanmış disiplin yönetmeliklerini "ta-vizsiz" uyguladılar. Örgütlenen, düşünen, hakkını arayan gençliği her fırsatta cezalandırmaktan, okuldan atmaktan geri durmadılar. İşte bunlardan biri olan Malatya İnönü Üniversitesi rektörü, bu kez de apolitikleşmeden yakındı. Ama gençliğin hangi politikayla ilgilenmesi gerektiğinin sınırlarını kendisi belirlemesi şartıyla.

Faşist YÖK'ün talimatı ile 3 Nisan günü Kıbrıs Mitingi düzenleyen rektör, çevre illerdeki üniversitelerden de katılım sağladı. O gün seferberlik ilan ederek okuldaki tüm öğrencilerin mitinge katılımını sağlamaya çalıştı. Ama sonuç beklediği gibi değildi. 19 bin öğrencisi olan Üniversiteden sadece 3 bin öğrenci katıldı mitinge.

Rektör bunun faturasını da gençliğe keserek, geleneksel şenliği iptal etti ve öğrencilere gönderdiği e-mailerde de bunun gerekçesini açıkladı. Rakamlarla katılımın az olduğunu, Kıbrıs gibi ulusal bir soruna sahip çıkılmadığını söyleyen rektör şöyle devam etti:

"Böylesine ulusal bir soruna yeterince sahip çık-mayan gençliğimizin 2004 Mayıs Bahar Şenliği'ni hak etmediği düşüncesi ile şenlikler iptal edilmiştir. Üniversite gençliğimizin eğlenmeden önce, Türk Ulu-sunun varlığının devamı açısından yaşamsal önemi olan ulusal sorunlara sahip çıkmayı öğrenmesi gere-kir. Bunun da yolu; düşündürmek, olayları izlemektir, okumaktır, bu konuyu aranızda tartışmaktır. Olayla-rı düşünmeyen, tartışmayan, sorgulamayan ve oku-mayan bir gençliğin hak ettiği iyi bir şey yoktur."

Aynı kafadaki başka YÖK'ü rektörlerin yönettiği okullarda yaşananları bir yana bırakıyoruz, Rektör Fatih Hilmioğlu 2000 yılından bu yana 70'e yakın öğrenciye, okuldan atma dahil, düşündükleri, dü-şüncelerini açıkladıkları, zulme karşı çıktıkları, va-tansever oldukları için çeşitli cezalar verdi.

Politikayla ilgileneneceksiniz, ama benim belirledi-ğim konularda ve benim istediğim gibi düşüneceksi-niz diyen bu faşist zihniyet bütün üniversitelerin yö-netimindedir.

Gençliği apolitikleştiren, politik olanları cezalan-dıran siz değil misiniz; neden yakınıyorsunuz? "Hiç-bir şeyi hak etmeyen" birileri varsa, bu ülkede "ulu-sallıktan" söz edecek en son kişiler varsa, bu da va-tansever gençliği, işgal ortaklığına hayır diyen genç-lerimizi cezalandıranlardır.

Gençlik faşist YÖK'ün iktidar kavgalarının aleti olmayacaktır elbette. Gençliğimiz ülkemiz ve dünya-nın ezilen, mazlum halklarının her sorunuyla ilgilene-cek, mücadele edecektir.

Sayı 107

50

18 Nisan
2004

Kızılay Direnişçilerine Özgürlük

13 Mart'ta Kızılay'da YÖK'e, işgale ve tecrite hayır dedikleri için tutuklanan öğrencilerle dayanışma eylemleri sürüyor.

Ankara 10

Nisan günü Kızılay Postanesi önünde toplanan öğrenciler, tut-sak arkadaşlarına kart gönderdi-ler. Ankara Gençlik Derneği'nin de yer aldığı bir çok gençlik ör-gütlenmesinin katıldığı eylemde, Yüksel Caddesinden Kızılay Pos-tanesi'ne kadar "Soruşturmalar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıra-maz" pankartıyla yürüyen öğrenciler, burada yaptıkları açıklama-da, 6 Kasım ve 13 Mart saldırıla-

rını hatırlatarak, valilik, medya ve polis tarafından demokratik eylemlerinin yasadışı gösterildiğini belirttiler. Gençliğin halk için bi-lim, halk için eğitim mücadelesi-nin süreceği belirtilen açıklama-da, "tutuklanan öğrenci arkadaş-larımıza sahip çıkmak üniversite-lerimize geleceğimize sahip çık-maktır" denildi.

Burdur

Gençlik Derneği ve DPG'liler de, Cumhuriyet Par-kı'nda yaptıkları eylemle tutsak arkadaşlarına sahip çıktılar. Tu-tuklamaları protesto eden öğrenciler "Soruşturmalar, tutuklama-lar, gözaltılar, baskılar bizi yıldıra-maz" pankartı açtılar ve gençlik üzerindeki baskılara son verilme-sini istediler.

Sakarya

Gençlik Dernekli

öğrenciler 7 nisan günü yaptıkları eylemle Kızılay'da tutuklanan ar-kadaşlarının serbest bırakılmasını istediler. Arkadaşlarına kart gön-deren öğrenciler, Kızılay'da yaşa-nan saldırıya da anlatan bir açıkla-ma yaptılar.

Mersin

Tutsak öğrencileri yalnız bırakmayanlar arasında Mersin gençliği de vardı.

Gençlik Derneklileri, Özgür Gençlik ve YDG'li öğrencilerin 8 nisan günü yaptıkları eylemde açıklamayı okuyan Gençlik Der-neği üyesi Cihan Güler, iktidarın ve Ankara Valisinin tehditlerini hatırlattı ve "gençliğin taleplerini haykırmasına, direnme hakkını kullanmasına kimse engel olama-yacak" dedi. Eylemde "Öğrenci-yiz Haklıyız Kazanacağız, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atılır-ken, tutuklu öğrencilere mektupla dayanışma mesajı iletildi.